

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/32 • 2 Eylül 2000 • 5 DM.

İMF heyeti yeniden teftişte... İMF-TÜSİAD hükümeti yeni saldırılara hazırlanıyor! İMF defol, Cottarelli defol!

Emperyalizme karşı
mücadelenin bayrağı
işçi sınıfının
elindedir!

(sayfa 3)

Kapitalizmde
barış
mümkün mü?

(sayfa 9)

Esnek üretim
saldırısı ve işçi
sınıfının
görevleri

(sayfa 16-20)

Hücre karşıtı
mücadele ve
reformist solun
güncel konumu

(sayfa 21-23)

Almanya'da
artan faşist
saldırganlık

(sayfa 25)

İÇİNDEKİLER

Emperyalizme karşı mücadelenin	
bayrağı işçi sınıfının elindedir!	3
İMF-TÜSİAD hükümeti	
yeni saldırılara hazırlanıyor!	4-5
Cottarelli'nin teftişi protesto edildi	6
Belediyelerde grev yasağı	
boşa çıkarılamadı	7
Ordu, irtica ve KHK.	8
Kapitalizm savaş demektir!	9
Zorunlu "bağış"a hayır!	10
Çocuklar ancak sosyalizmde	
çocukluklarını yaşayabilecekler	11
Depremin birinci yılında	
onbinlerce insan sokaktaydı	12
Adalet Bakanlığı yetkililerine ve	
ilgililere açık çağrımızdır!	13
Bakan yalan söylüyor,	
Cumhuriyet aklıyor!	14
Açlık grevini kazanımla bitiren	
Fehriye Erdal'ın açıklaması	15
Esnek üretim saldırısı ve	
işçi sınıfının görevleri (Orta)	16-20
Hücre karşıtı mücadele ve	
reformist solun güncel konumu	21-23
Kolombiya=Vietnam 2000 (mi?)	24
Almanya'da artan faşist saldırganlık. . . .	25
Mücadele	
deneyimlerimizden öğreniyoruz	26-27
Komünist militanlardan	
parti programı üzerine	28
Devrimci değerlere saldırı	29
Bakırçay Havzası	
Demir-Çelik İşçileri Bülteni'nden	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/32 ● 2 Eylül 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

*Kızıl Bayrak Antakya bürosu basıldı, yayınlara el kondu.

*Adana'da İMF protestosuna polis saldırdı. Kızıl Bayrak çalışanı Nilüfer Yeloğlu'nun da içinde bulunduğu bir grup eylemci gözaltına alındı.

*Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'nun hücre karşıtı etkinlikler kapsamında açtığı stand polis saldırdı. Gözaltına alınanlardan Kızıl Bayrak çalışanı Selin Kurşun tutuklandı.

*Tutsak yakınlarının Galatasaray eylemi bu hafta da saldırıya uğradı. Azgın bir polis terörü eşliğinde aileler yine gözaltına alındılar.

Görüleceği gibi devletin tutumunda en küçük bir değişiklik yok. Saldırı programına yönelik tüm itirazları baskı ve terörle engellemede kararlılığı sürüyor. Ama aynı tablonun gösterdiği başka şeyler de var. İtirazlar giderek artıyor. Eylemler giderek yaygınlaşıyor. Hem çeşitlilik hem kitlesellik ve hem de genişleme açısından bu böyle. Demek ki, terörün caydırıcılığı da bir yere kadar.

Üstelik direnme noktaları henüz marjinal denecek düzeyde zayıf, sınırlı. Henüz kitlesi onlarla, yüzlerle ifade edilebilen eylemlerdir söz konusu olan. Yani tepkiler sınıfsal zemine oturtulabilmiş, yayılabilmiş değildir. İMF protestolarını -ki, yıkım programları öncelikle ve doğrudan sınıf kitlelerini vurmaktadır- fabrikalardan, işletmelerden, sendikalardan doğru akan kitleler gerçekleştiriyor örneğin. Buna rağmen bir anlamı-etkisi varsa, yarın, zeminine yayıldığında ne kadar etkili olacağı ortadadır. Bu nedenle, halihazırdaki zayıflıklar

gözde büyütülmemel, bu genişleme eğilimi görülmeli ve buraya yüklenilmeli. İMF istikrar programının yıkıma sürüklediği işçi-emekçi kitlelere, bu sömürü ve soygun istikrarını bozmanın, bu yıkımı durdurmanın mümkün olduğunu anlatmanın en uygun dili, direnişin kararlılığı ve istikrarıdır. Kim ne derse desin, çatışmanın bugünkü boyutu irade savaşıdır. Ve devrimci iradenin gücü, er-geç devrimci sınıfın eylemine yön verecektir. Sistem, hücrelere karşı çıkan herkesi hücrelere girmeye aday potansiyel terörist ilan etmiş bulunuyor. Yani, 60'lık 70'lik ana-babaları, Türk Tabipler Birliği'ni, baroları, meslek odalarını, sendikaları. Caydırma amaçlı bir "tehdit" olarak dillendirilen bu söylemin, bırakın caydırmayı,

ilgili kişi ve kurumların olayı daha da derinden kavramasına, itirazlarını daha da köktenleştirmelerine hizmet ettiği ortadadır. İnsanlar, devletin terörist kavramını sözlükteki anlamıyla kullanmadığını, her an herkesi içine alacak esneklikte, demagogik bir kapsama sahip olduğunu gördüler. Bu onların, terör ve terörizm kavramlarını yeniden düşünmelerine, kendilerinden önce terörist ilan edilmiş binlerce siyasi tutsağı, belki bu gözle yeniden değerlendirmelerine yol açtı.

Bugün açıktan bölücü-yıkıcı ithamıyla işten atılacağı ilan edilen binlerce kamu emekçisi, yarın İMF'ye hayır dediği için "vatan haini" ilan edilmeye aday onbinlerce işçi-emekçi için de benzer bir bilinçlenme süreci yaşanması kaçınılmazdır. Bunda temel etkense devrimci direniş çizgisidir. Bu çizgide yürümeye ve yürüyüşü büyütme devam etmek boynumuzun borcudur.

Kitapçılarda...

"Bir iddida bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cüret etme" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de..."

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbeğlemler gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır."

"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!"

Tuna (Ümit Altıntaş) yoldaşın
Kongre Kapanış Konuşması'ndan...

Fiyatı: 1 750 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalizme karşı mücadelenin bayrağı işçi sınıfının elindedir!

İMF'nin bu seferki teftişi 30 Ağustos'a rastladı. Unutan ya da unutmuş görünenler için hatırlatalım. 70 küsur yıldır şaşıklı törenlerle "zafer bayramı" adı altında kutlanagelen 30 Ağustos, asıl anlamını, emperyalist işgale karşı savaşın kazanımını simgelemesinde bulur. Ancak bu yılki törenlerin tablosunun da, atılan nutukların da, anti-emperyalizmle uzaktan yakından ilişkisi/çelişkisi yoktur. 30 Ağustos'un anlamı nedir, sözkonusu zafer kime karşı kazanılmıştır, emperyalizm nedir, bağımsızlık nedir?.. Kutlamalarda bunların hiçbirinden bahsedilmedi, bahsedilemezdi. Hatta mümkün olsa, lûgatlardan emperyalizm sözcüğü dahi silinmek istenecektir.

Generallerin 30 Ağustos nutuklarında, ordunun, "laik cumhuriyetin" kollayıcısı olduğu dillendirilir de, "bağımsız"lık es geçilir. Ama, İMF'nin "kamuda istihdamın 300 binlere çekilmesi" direktifiyle hazırlanan memuru tasfiye kararnamesi hararetle savunulur. "Cumhuriyet devrimleri"nin sadık savunuculuğundan vazgeçemeyen düzen solunun bir türlü görmek istemediği bu durum, ne tarihin bir tekrerrü veya cilvesidir, ne de düzenin bir çelişkisi. İşlemekte olan, sadece tarihin diyalektiğidir.

Tüm burjuva cumhuriyetler, kuruluş aşamasında şu ya da bu oranda ilerici, belirli bir gelişme aşamasından itibaren de gericidirler. Türk devletinin bugünkü durumunu basiretsiz siyasilerle açıklama sığılığı gösterenler için hatırlatalım. Liderler tarihi değil, fakat tarih liderleri yaratır. Türkiye'nin burjuva cumhuriyeti kuruluş döneminin ilerici potansiyelini daha ilk adımında tüketti. O çoktan tarihsel ömrünü tüketerek gericileşmiş, gelişmenin önünde aşılması gereken bir engele dönüşmüş, geline yerde ise tümünden çürüyüp kokuşmuştur. Bugünün yöneticileri de çürümenin ürünüdürler, onu yansıtmaktadırlar. Bunun dış cephesinde ise emperyalizme yeminli uşaklık vardır. Bu nitelikler, kişiler ya da politikacılarla değil, fakat egemen sınıf ve onun dayandığı düzenle ilgilidir. Türk burjuvazisini ve Türkiye kapitalizmini yansıtmaktadır. Kokuşmuş burjuva cumhuriyetin tüm kurumları ve yöneticileri de bu temele dayanmakta, onun niteliklerini yansıtmaktadır.

Kapitalist gelişmenin belirli bir evresinde ulusal devlet-ulusal pazar burjuvazi için kilit önemdeydi, bu uğurda mücadele yükseldi. Ama Türk burjuvazisi için bu da çok kısa süreli, dahası son derece cılız bir eğilim oldu. O daha zaferin ertesinde emperyalist sermayeye kapılarını ardına kadar açtı ve ülkenin zaten son verilemeyen iktisadi ve mali bağımlılığı, bu temel üzerinde hızla tüm sonuçlarını üretti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise dünya jandarması ABD emperyalizminin güdümüne giren ve NATO'ya katılan ülke, o zamandan beri bir tür yeni-sömürgeci kölelik.

Dünya ölçüsünde giderek büyüyen, genişleyen, yayılan sermaye için, geline noktada "globalizm" ya da sermayenin uluslarüstü birliği ve dayanışması kilit önemdedir. Gerek kapitalist tekeller arası evlilikler, anlaşmalar, örgütlenmeler, gerekse de kapitalist devletler arası birlikler, anlaşmalar vb. bu önemi yeterince vurgulamaktadır.

İşbirliği Türk burjuvazisi şimdi de bu süreçte uyum adı altında ülkeyi tümünden emperyalizme peşkeş çekiyor. Türkiye'de yeni-sömürgeci kölelik

yeni boyutlar kazanıyor. İMF ve Dünya Bankası reçeteleri, uluslararası tahkim, özelleştirmeler, enerji politikaları, tarım politikaları, tüm bunlar buna hizmet ediyor. Yağmalanan, tahrip edilen üretici güçlerimizdir, yeraltı-yerüstü zenginliklerimiz ve birikimlerimizdir, havamız-suyumuz-toprağımızdır, emekçi sınıflarımız, emek-gücümüz, toplumsal değerlerimizdir...

Bu yağmaya karşı tüm direniş odaklarını azgın bir devlet terörüyle ezme kararlılığı gösteren egemenlerin tek kaygısının ise, yağmadan kendilerine düşecek payın miktarı olduğu açıktır.

Bu açıklık, "emperyalizme karşı mücadelenin zafer günü" kutlamalarında "anti-emperyalist" ordu kurmaylarının İMF istikrar programını savunma yüzüzlüğü gösterebilmelerinde de görülebilir. Son cumhuriyet hükümetinin tüm icraatlarındaki "İMF'ye söz verdik" pervasızlığında, emperyalizme (özelde ABD'ye) kararlılık gösterisi için düzenlenen Ulucanlar katliamında, yine İMF'nin ücretleri geriletme direktifleri doğrultusunda getirilen grev yasaklarında da görülebilir. Ancak bu göstergeler sadece görmek isteyenler için açıktır. Yoksa kapitalist devlet, emekçi sınıflar aleyhine emperyalist devlet ve tekellerle yaptığı anlaşmaları gizleyebilmek için tüm becerisini kullanmaktadır. Bu uğurda devlet, hazinesindeki tüm yalan, dolan, iftira, tehdit, şantaj malzemesini ortaya dökmüş durumdadır.

İMF direktiflerinin halka tebligatı görevi hükümetin üzerinde olduğu için, işçi-emekçi kitlelerin bilinci, şimdilik, "İMF uşağı hükümet" sınırında gezse de, elbette bu sınır da aşılabilecek, kapitalist düzen ve devlet gerçekliği kavranacaktır. Belediye işçilerinin bir süredir İstanbul'da her eyleme taşıdığı, "Toplusözleşme masasında taşeronu değil, İMF'yi görmek istiyoruz" şiarı, bu yönde olumlu bir işaret kabul edilmelidir. Fakat bu, asıl, çağımızda anti-emperyalist mücadelenin başını kimin çekeceğinin/çekmek zorunda olduğunun işaretidir. Bu konuda öncü işçilerin de, "ilerici-demokrat" aydınların da kavraması gereken birinci halka, bu görevin ideolojik gerekliliklerden kaynaklanmadığıdır. Türkiye işçi sınıfı, kitaplarda (bunlar bilimsel çalışmalar olsa da) öyle yazdığı için değil, emperyalist sömürü ve talanın doğrudan ve ilk hedefi olduğu için anti-emperyalisttir.

Uygulanmakta olan İMF istikrar programının; ücretlerin düşürülmesi, özelleştirmelerin (işsizleştirme-örgütsüzleştirme) hızlandırılması, taşeronlaştırma ve esnek üretimin yaygınlaştırılması, sosyal güvenliğin tasfiyesi/emeklilik hakkının gaspı, uluslararası tahkimle toplu-sözleşme düzeninin lağvedilmesi gibi öncelikli maddelerinin, tümüyle ve öncelikle sınıf hareketini hedeflediği ortadadır. Kuşkusuz, program, tarıma ilişkin maddeleriyle yoksul köylülüğü, enerji projeleriyle doğayı ve tüm nüfusu ciddi bir yıkımla tehdit etmektedir. Trakya'da yapılan köylü mitingi, nükleer karşıtı eylemler vb. bu tehdidin belirli düzeylerde görüldüğünün de göstergesidir. Özetle; bir avuç tekerci asalakla (tekerci medya en başta ve sözcü olarak) onların iktidar aygıtı kapitalist devlet erkani dışında, İMF yıkım programlarını savunan kimse yoktur. Ne var ki, her kesime bir noktadan dokunan program, işçi sınıfına tümüyle dokunmaktadır.

Bu durum, neden, sonuna kadar ve en tutarlı anti-emperyalist mücadeleyi proletaryanın üstlenebileceğini açıklar. Mücadelenin önünü çekme sorumluluğu ise, bu alanda yaşanan tüm sorunlara rağmen, halihazırda, toplumun örgütlü (ve örgütlenme zeminine en fazla sahip) tek sınıfı olmasıdır. Türkiye işçi sınıfı; beş-on metropol ve çevresine toplanmış güçleriyle, kentli kültürüyle, mücadele geleneğiyle, iletişim imkanlarıyla, tüm ülke sathında dağınık durumdaki milyonlarca emekçinin mücadelesine yol gösterebilecek, önderlik edebilecek, onları kendi mücadele bayrağının altında toplayabilecek tek güçtür. Halihazırda bunun sadece potansiyel bir güç olduğu ise, günümüzün acı gerçeği ve sorumluluklarımızın belgesidir. Bu potansiyeli harekete geçirmenin dışında hiçbir çıkış yoktur. Emperyalist-kapitalist yağma ve yıkımı önlemenin hiçbir imkanı yoktur.

Proletaryanın taşıdığı bu potansiyeli ve bugünkü durumunu, kapitalistler proletaryanın güçlerinden çok daha iyi bildikleri için, önceliği, proletaryayı bölmeye-parçalamaya, örgütsüzleştirmeye veriyor. Taşeronlaştırma ve özelleştirme büyük oranda buna hizmet ediyor. Örgütlenme girişimlerinin devlet terörüyle engellenmesi, sendika yönetimlerinin satın alınması-yozlaştırılması-düşürülmesi, mücadele eğilimi gösterenlerin önüne "baraj" çekilmesi hep bunun için.

Proletaryayı örgütsüzleştirme yoluyla öncü misyonundan soyundurma saldırısı, elbette ki, sendikaların tasfiyesi, işyerlerinin parçalanması vb. ile sınırlı değildir. Proletarya kapitalist çağda toplumsal devrimin öncü gücüdür. Bu rolde de temel silahı örgütlülüğüdür. Ama bu kez siyasal örgüt, yani devrimci partidir sözkonusu olan. İşte bu nedenle, proletaryanın her açıdan parçalanması-tasfiyesi, sınıf mücadelesinin her yolla ezilmesi girişimlerine, devrimci örgütlerin her alanda parçalanması-tasfiyesi, devrimci mücadelenin her yolla ezilmesi pratiği eşlik ediyor. İktisadi yıkımın programı nasıl İMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanıyorsa, devrimci sınıfa ve devrimci örgütlere yönelik saldırının programı da yine emperyalistler (esas olarak da ABD ve CIA) tarafından hazırlanmaktadır.

Türk devletinin, hücre uygulamasını "istikrar programının tek güvencesi" ilan etmesi, emperyalizmin bu topyekûn saldırıya nasıl bir ölüm-kalım meselesi olarak baktığını da ortaya koymaktadır. İşin gerçeği de budur. Çünkü geline noktada, kapitalist sistemin şu ya da bu uygulaması, şöyle ya da böyle yönetmesi değil, salt varlığını sürdürmesi dahi, devrimci örgütlerin tasfiyesi-devrimci sınıfların sindirilmesine bağlıdır. Bu aynı durumun, tersinden, devrimci sınıf ve örgütler için de bir ölüm-kalım meselesi olduğu açıktır. Fakat yeterince bilince çıkarılabildiğini söylemek mümkün değildir. Sadece sınıf kitleleri açısından değil, devrimciler açısından da geçerlidir bu. Özellikle de, proletaryanın toplumsal devrimde oynayacağı rolün yeterince bilince çıkarılmadığı noktada, devrimci örgütün rolü de yerine oturtulamamaktadır.

Bu, sorunu teorik-programatik olarak çözmüş bulunan devrimci partinin saflarında ise, pratik sorunlar alanında varlığını sürdürmektedir. Komünistler bu sorunu bir an önce aşma görev ve sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

Cottarelli teftişe geldi!**İMF-TÜSİAD hükümeti yeni saldırılara hazırlanıyor!**

Bu bankaların yağmalanacak denli beslenmiş olduğunu tespit edecek İMF raporuyla beraber, emperyalist tekellere satışın adımları atılacak.

* Teftişin bir başka temel gündemi özelleştirmeler. Büyük bir pervasızlıkla yürütülen bu saldırı programı İMF'nin alkışlarına mazhar oluyor. POAŞ, TÜPRAŞ, Asil Çelik, SEKA gibi işletmeleri özelleştiren sermaye hükümeti, İMF'yi yeni özelleştirme ihaleleriyle karşılıyor. TÜGSAŞ, İGSAŞ ve diğer gübre fabrikalarının ihale süreleri 31 Ağustos'ta sona eriyor, birçok büyük işletmenin özelleştirilmesinde son hazırlıklar yapılıyor. Özelleştirme programının yakın dönemdeki yeni hedefleri, THY, Erdemir, Petkim,

Cottarelli başkanlığındaki İMF heyeti bir kez daha Türkiye'de. İşçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım programının geldiği düzeyi yerinde görmek ve sermaye iktidarını teftiş etmek amacıyla gelen İMF heyeti, 12 Eylül'e kadar Türkiye'de kalacak. Sermaye ve hükümet temsilcileriyle bir dizi görüşme yapacak ve programın geldiği yeri değerlendirerek 2001 bütçesinin ana hatlarını belirleyecek. Ardından sermaye hükümeti aldığı direktifler uyarınca İMF'ye yeni saldırı paketine ilişkin "ek niyet mektubu"nu sunacak. "Ek niyet mektubu"nun İMF tarafından kabulüyle beraber 300 milyonluk kredi dilimi serbest bırakılacak. Saldırılardaki pervasızlık ve acımasızlık böylece ödüllendirilmiş olacak.

Cottarelli'nin çantasında yeni saldırı paketleri var

İMF heyetinin yapacağı görüşmelerde saldırı programının öne çıkacak maddeleri ise şöyle:

* Kamu bankalarının özelleştirilmesi: İMF ve Dünya Bankası'nın üzerinde özel bir tarzda durduğu program maddelerinden biri budur. Hatta Dünya Bankası, bu bankaların özelleştirilmesinin geciktirilmesi nedeniyle, ödemeyi taahhüt ettiği mali uyum kredisinin verilecek diliminin ödenmesini geçtiğimiz haftalarda durdurdu.

İMF bu saldırıyla, uluslararası mali sermayenin dolaşımının önündeki risklerin ortadan kaldırılmasını ve güçlü mali yapıları ile iştah kabartan kamu bankalarının yağmaya açılmasını hedefliyor. Sermaye hükümeti de bu konuda üzerine düşeni yapmaya çalışıyor.

* TMSF'ye (Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu) devredilen 8 bankanın durumu ve geleceği, bir diğer temel konu başlığı. İMF, işçi-emekçilerden gaspedilen milyarlarca dolarlık bir kaynakla yeniden yapılandırılmaya çalışılan bu 8 bankanın birleştirilerek

mi, yoksa tek tek mi satışa çıkarılacağını inceleyecek. Ecevit'in Davos toplantılarına pazarlamak için

götürdüğü bu sekiz bankaya uluslararası mali sermayenin güçlü tekellerinden Citibank talip olmuştur.

İEP'in İMF ve emperyalizme karşı eylemi**"Tüm emperyalist kuruluşlardan çıkılmalı ve anlaşmalar iptal edilmelidir!"**

İstanbul Emek Platformu'nun çağrısıyla, 31 Ağustos'ta Sarayhan Parkı'nda toplanan 200'ü aşkın kitle tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasıyla, İMF ve onun ülkemizde uyguladığı saldırı politikaları protesto edildi. Eylem İMF Türkiye masası şefi Cottarelli'nin Türkiye'ye yeniden gelmesi vesilesiyle de düzenlenmiş oldu.

Katılımdaki zayıflığa rağmen eylemde taşınan İMF ve hücre karşıtı dövizler ile bu yönde atılan sloganların öne çıkarılması, eyleme politik bir hava verdi. Baştan sona kararlı bir havada geçen eyleme, grevdeki Eminönü Belediye işçileri kitlesele olarak flamalarıyla ve dövizleriyle gelip katıldılar. Bu eyleme ayrıca bir canlılık taşıdı.

Ayrıca Halkevleri ve öğrenci dernekleri katılım sağladı. Basın açıklamasında "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın sosyalizm!", "İMF defol!", "Direne direne kazanacağız!", "Belediye işçisi yalnız değildir!", "İMF'nin itleri yıldırılmaz bizleri!" sloganları atıldı.

Yapılan konuşmalarda, belediye işkolundaki grevlere getirilen yasak uygulaması hatırlatılarak, mücadele edilmediği durumda işkolu barajı, özelleştirmeler, taşeronlaştırma vb. saldırıların daha da artacağı vurgulandı. İMF heyetinin ülkeye geldiği bugünlerde yeni saldırı programlarının hayata geçirilmek istendiği, buna karşı birleşik bir mücadelenin verilmesi gerektiği

belirtildi.

Eylemde sık sık İMF ve hücre karşıtı sloganlar atıldı. Eylem okunan basın açıklamasının ardından sona erdirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İEP'in eylemde okunan basın açıklamasından...**"İMF patronları bilmelidir ki, emekçiler, artık bu ülkenin halk düşmanları için dikensiz gül bahçesi olmadığını gösterme kararlılığındadır."**

Yıllardır verdikleri talimatlarla, ülkemizi kan gölüne çeviren, askeri darbelerle yol açan, ülkemizi dünyanın en yoksul ülkeleri arasına sokan emperyalist parababalarının örgütü İMF yine kapımıza dayanıyor. İMF bürokratları, yıl başında ilan edilen halk düşmanı programın, kendi emir kulları tarafından ne kadar uygulandığını denetlemek ve önümüzdeki yılın saldırı programı için hazırlık yapmak üzere ülkemize geldiler.

Geçtiğimiz yıl bizleri mezarda emekliliğe mahkum ettirip, gerçek ücretlerimizi yarı yarıya düşürmeye girişen, köylülerimizi açlığa sürükleyen halk düşmanı saldırı programının İMF tarafından yazıldığını hepimiz biliyoruz.

Şimdi bu İMF'nin büyük bürokratları, "İMF'nin emir kulluğu"nu "içlerine sindirmiş" hükümetten geçen yıl verdikleri talimatların hesabını alıp, önümüzdeki yılın bütçesi için direktifler vermek üzere, "sömürge valisi" edasıyla ülkemize geliyorlar.

Ve diyorlar ki "Türkiye'de işler iyi gidiyor".

Şaşırtıcıları boyalı ve bol resimli birinci sayfalarından kocaman manşetler atıyor, "İMF bize afferin dedi!"...

"Ağır başlı" devlet adamlarımız, "ödevlerini yaptığı için" büyükleri tarafından sırtları sıvazlanmış çocuklar gibi kameralara poz veriyorlar.

İMF patronlarının ülkemizde yapacağı teftişler karşısında öfkemizi haykırmak, bu ülkenin bütün yükünü omuzlarında taşıyan, cepheden cepheye sürüklenip kanı dökülen, çocukları cehalete ve işsizliğe mahkum edilen biz emekçilerin boynunun borcudur. "İMF patronları bilmelidir ki, onların çanak yalayıcıları, bu ülkede yalnızca iğrenç bir azınlıktır. Bu ülkenin çoğunluğu, emekçiler, kendilerini ölüme, açlığa, cehalete, hastalığa ve karanlığa sürükleyen İMF patronlarına karşı her geçen gün daha çok bilmektedir..."

İMF patronları bilmelidir ki, emekçiler, artık bu ülkenin halk düşmanları için dikensiz gül bahçesi olmadığını gösterme kararlılığındadır...

Haklarımız için, özgürlüklerimiz için, demokrasi için, gerçek bir barış için duyduğumuz özlemin, isteğin en büyük düşmanlarının bu uluslararası sermaye örgütleri ve onların arkasındaki parababaları ve siyasi iktidarlar olduğunu görelim; emekçiler olarak hak ve özgürlük mücadelemizin yakıcı taleplerini haykıralım!

İMF programları durdurulmalıdır!

Dünya Bankası stratejileri reddedilmelidir!

Dünya Ticaret Örgütü anlaşmaları yırtılıp atılmalıdır!

Gerçekte yıllar önce tamamını ödemiş olduğumuz dış borçlar iptal edilmelidir!

Tüm emperyalist kuruluşlardan çıkılmalı ve anlaşmalar iptal edilmelidir!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun emekçi düşmanı İMF!

Yaşasın emekçilerin ve ezilenlerin bağımsızlık, demokrasi, eşitlik ve barış mücadelesi!

İstanbul Emek Platformu

Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İsdemir gibi stratejik KİT'ler.

* "KİT'lerin mali yapıları" bir başka gündem. Bunu, kamu harcamalarının kısıtlanması, kamu işyerlerindeki işçi-emekçilerin sosyal haklarının budanması, ücretlerin düşürülmesi, tensikatlara gidilmesi ve bu işletmelerin özelleştirilmeye hazırlanması olarak anlamak gerekiyor.

* IMF teftişinde üzerinde durulacak konulardan bir diğeri ise ek vergiler. Bir yıl içerisinde çıkarılan ek vergilerin sayısı bugün hatırlanamaz durumdayken, yeni ek vergilerin çıkarılmasıyla beraber işçi-emekçilerin omuzlarındaki yükler daha da ağırlaştırılacak. Sermaye hükümeti bir yandan sermayeye yeni teşvik ve vergi indirimlerini gündeme getirirken, işçi ve emekçileri yeni bir demagoji kampanyasıyla fedakarlığa davet edecek.

İMF 2001 bütçesini de hazırlayacak!

İMF heyetinin yapacağı teftişin temel gündem maddesini ise, 2001 bütçesinin hazırlanması oluşturuyor. Sermaye hükümeti IMF'nin direktiflerine uygun olarak hazırladığı bütçesini IMF'nin onayından geçirmeden tek bir adım dahi atamıyor. Hazırlanan tüm bütçeler IMF patentli taşıyor. Tam bir iradesizliğin resmi olan bu durum, bu yılki bütçenin hazırlanışında daha çarpıcı ve uç boyutlara varıyor. Çünkü, artık bütçenin hazırlanışı resmi olarak IMF görevlileri tarafından gerçekleştirilecek. Bütçenin hazırlanması ve yaşama geçirilmesinin her aşaması bizzat IMF memurlarınca denetlenecek, IMF programına uygunluğu sağlanacak. Elbette bu durum IMF'nin yakın denetim ve yönetiminin yeni bir örneği değil. Pek çok temel devlet kurumunda geçmişten bu yana yüzlerce IMF ve DB görevlisi yöneticilik ve denetçilik yapıyorlar. Yaptıkları "hizmet"lerin karşılığını ise, işçi ve emekçilerin sırtından elde edilen kaynaklardan alıyorlar.

İMF'nin devletin idari yapısındaki yöneticiliği resmileşiyor!

İMF ve Dünya Bankası'nın yakın yönetim ve denetçiliğinden söz etmişken, bu kölece ilişkilerin aldığı yeni düzeye de değinelim. Bu yeni düzey, yıllardır süren ilişki tarzının genelleşip merkezileşmesini ifade ediyor. Burjuva basın tarafından tam bir sessizlikle geçiştirilen bu yeni düzey, IMF'nin Türkiye'de açtığı büro oldu. Daha önce gündeme geldiğinde, ikiye bölünmüş bir biçimde Ecevit tarafından içine sindirilemeyen, ekonomiden sorumlu bakan Recep Önal tarafından bağımsızlığı zedeleyici olarak değerlendirilen bu uygulama, hayata geçirilmesiyle beraber sermaye hükümetinin uşaklığının çarpıcı bir kanıtını oluşturdu.

İMF'nin Türkiye'de büro açmasıyla beraber, bu emperyalist kurum sermaye

devletinin idari yapısında resmi bir işleyişe kavuştu. Böylece emperyalistlerin devlet yönetimindeki etkinlikleri tümüyle açık hale getirilmiştir.

Buraya kadar söylediklerimiz 2001 bütçesinin içeriğini de açığa vurmaktadır. IMF'nin yönetimi ve denetimi altında hazırlanacak 2001 bütçesi, yukarıda belirttiğimiz tüm saldırı maddelerini içererek, tam bir emek düşmanı çerçeveye sahip olacaktır. IMF, 2000 bütçesini "yapısal uyum programı ve enflasyonla mücadele" hedefine uygun bir biçimde hazırlamıştı. Bu bütçede, ücretlerin "hedeflenen enflasyon" safatasıyla düşürülmesi, sosyal hakların gaspedilmesi, özelleştirme, işçi ve emekçilerden gaspedilenlerin emperyalist borç ödemelerine ve sermayeye aktarılması bulunuyordu.

2001 bütçesi de açıktır ki, bu saldırı programının acımasızca uygulanması doğrultusunda hazırlanacaktır. Yeni bir enflasyon hedefiyle ücretler düşürülmeye devam edecek, sosyal güvenlik harcamaları kısılarak tasfiyesi tamamlanacak, KİT'ler yağmasına devam edilerek işçi ve emekçiler iliklerine kadar soyulacaktır.

Tam bir pervasızlıkla uygulanan IMF'nin sosyal yıkım programı, hızlandırılıp derinleştirilerek uygulanmaya devam edecektir. IMF'nin yeni ziyaretinin temel gündem maddeleri bunun ifadesidir.

İMF ziyareti "Zafer Bayramı"na denk geldi:

Ulusal savaşımdan emperyalizmin kucağına...

İMF'nin Türkiye ziyaretinde efendi-üşak ilişkilerinin çarpıcı görüntüleri sergileniyor. Ziyaretin yapıldığı tarih düşünüldüğünde, bu açıdan çok daha çarpıcı bir görüntü oluşuyor. "30 Ağustos Zafer Bayramı"na denk gelen IMF ziyareti, işgalcilere karşı ulusal savaşımdan emperyalizmin kucağına oturmaya evrilen sermaye cumhuriyetinin yaşadığı trajik değişime ayna tutuyor.

Bir kez daha görülüyor ki, gerçek bağımsızlık, emperyalist-kapitalist zinciri yarıp dışına çıkmaktan geçiyor. Bu zinciri ancak işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesi ve kuracağı sosyalist iktidar kırabilecektir. Böyle bir mücadele ise, işçi ve emekçilerin devrimci program altında birleşmeleriyle mümkün olacaktır.

İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!

**Dış borç ödemeleri durdurulsun!
Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!
NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!**

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız-sosyalist

Türkiye!

Adana: IMF karşıtı basın açıklaması polis saldırısına uğradı

İMF Türkiye masası şefi Cottarelli, daha ağır sömürü ve saldırı direktifi vermek için Türkiye'yi ziyaret ediyor.

Emperyalizmin temsilcisi Cottarelli'nin Türkiye'ye gelişini protesto etmek için Adana'da, Tüm Bel-Sen, BTS, Haber-Sen, Tarım Gıda-Sen, Halkevi, ÇÜDER Girişimi, Alinterimiz, Atılım, ADLB/Girişim, Kızıl Bayrak ve İHD olarak biraraya geldik. Cottarelli'nin görüşmelerde bulunacağı gün olan 31 Ağustos

Perşembe günü Merkez Postane önünde; IMF paketlerine, işsizliğe, yoksulluğa, KHK'ya, F tipi ölüm hücrelerine, neo-liberal eğitim politikalarına karşı basın açıklaması yapma kararı alındı.

Basın açıklaması sermayenin eli kanlı köpeklerinin saldırısına uğradı. Saldırıya "İMF defol!" sloganlarıyla karşılık verildi. Saldırı sonucu 10 kişi gözaltına alındı.

Kızıl Bayrak/Adana

Basın açıklamasının metni:

İMF defol, Cottarelli defol!

Küresel saldırıların giderek arttığı son yıllarda emperyalizmin sözcülüğüne soyunan IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların yoksul halklar üzerindeki sömürü planları devam ediyor.

Yeni Dünya Düzeni adına dünya halklarına dipsiz sömürüyü, sefaleti, korkunç eşitsizliği dayatanlar, ülkemizde de yerli işbirlikçileriyle birlikte işçi-emekçilere mezarda emeklilik, özelleştirme, işsizlik, sendikasızlık, memurlara sıfır zam, KHK'yı dayatmaktadır. İnsanları hastane kapılarında ölüme terk etmekte, neo-liberal eğitim politikaları, AOBP-ÖSS ile işçi-emekçi çocuklarının eğitim hakkını gasp etmektedir. Bugün demokrasi, barış, eşitlikten bahseden emperyalist efendiler, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen dünya halklarına inkar ve imhayı dayatmakta, halklara yönelik katliamlarını azgınca sürdürmektedir. F tipi ölüm hücreleri gibi son derece stratejik saldırılarla devrimci tutsaklara teslimiyeti dayatmaktadır. Bugün 12 milyar insan günde 1 doların altında para ile geçinirken, 100 milyon çocuk sokaklarda yaşarken, milyonlarca insan açlıktan, yoksulluktan ölüyor, bu emperyalist devletler ve yerli işbirlikçileri milyarlarca doları silahlanmaya ayırmaktadırlar. IMF, Dünya Bankası, MAİ, MİGA, tahkim, WTO gibi kuruluş ve sözleşmeler aracılığıyla sömürüyü daha çok artırmanın yollarını aramaktadırlar.

Emperyalizmin temsilcisi 12 günlük ziyaret için Türkiye'de. Bu, yeni ekonomik paketler, yeni saldırılar, daha çok sömürü, bağımlılık, yoksulluk demektir. Unutmayalım ki, Çukobirlik'i özelleştirmeyi önererek işçileri sokağa atmaya çalışanlar, EXSA işçisinin grevini 71. gününde sıfır zamlarla bastırmaya çalışanlar, İstanbul ve İzmir'de belediye işçilerinin grevini iptal edenler, yine emperyalist politikaların sonucudur. Tüm bu saldırılara karşı işçi-emekçiler, ezilen halklar, memurlar, ilerici gençlik sokakları eylem alanına dönüştürmeli, birleşik, örgütlü anti-emperyalist cepheyi yaratmalıdır. Seattle, Washington'dan sonra 11 Eylül Mealbourne (Dünya Ekonomik Forumu), 26 Eylül Prag (İMF ve Dünya Bankası yıllık sözleşmeleri), sokakları küresel direnişlerin merkezi olacaktır.

MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!

İMF, Cottarelli defol!

Emperyalist saldırılara karşı sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

F tipli ölümdür, izin verme!

Genel grev, genel direniş!

Tüm Bel-Sen, Haber-Sen, Tarım Gıda-Sen, BTS, İHD, Halkevleri, Adana Demokratik Liseler Birliği Girişimi, Çukurova Üniversitesi Dernek Girişimi, Ekim Gençliği, Yaşamda Atılım, Alinterimiz

Ankara: Cottarelli'nin teftişi protesto edildi

Ankara'da yakın dönemde kurulmuş olan Ankara Küreselleşme Karşıtı Girişim, 31 Ağustos günü bir basın açıklaması yaptı. IMF'nin Türkiye masası sorumlusu Cottarelli'nin gelmesinin protesto edildiği eylemde, Uluslararası Ticaret Örgüt, IMF, Dünya Bankası vb, kurumların emperyalist emelleri ve yoksullaştırma, örgütsüzleştirme çabaları vurgulandı.

Eylemde, "MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!" vb. sloganları atıldı. "IMF ve Dünya Bankası'na karşı birleş!", "Küresel saldırıya karşı küresel direniş!" vb. dövizler taşındı.

Yapılan konuşmalarda, küresel saldırıya karşı küresel direnişin öneminden, işçi ve emekçilere yoksuluk politikaları hazırlayan uluslararası kurumlardan, Seattle'dan, sendikasılaştırma / örgütsüzleştirme saldırısından söz edildi.

Platform bileşenlerinin daha çok sendikalardan oluşmasına rağmen, işçi-emekçi katılımı azdı. Gençlerin ağırlıklı olduğu eylem coşkuluydu. Konuşmalardan sonra Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçen kitle sloganlarla coşkusunu sürdürdü. Yüksel Caddesi'ne yaklaşıldığında, hücrelerle ilgili sloganlar sık sık atıldı. Eylem burada çeşitli duyuruların yapılmasıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara Küreselleşme Karşıtı Girişim'in Açıklaması

"Sözkonusu olan insanlığın ve uygarlığın geleceğidir!"

Uluslararası Para Fonu IMF şu anda Türkiye'de... Şu anda, çok yakınımızda; hemen yanımızda bir pazarlık yürütüyorlar; Başbakanla; Bakanlarla; Patronlarla; Bürokratlarla...

Yanımızda, bizim maaşımızın ne olacağına, tarlamızdaki buğdayın kaç lira olacağına,

Yanımızda, hangi kazanılmış haklarımızın elimizden alınacağına;

Yanımızda, hangi kurumun nasıl sermayeye peşkeş çekileceğine,

Yanımızda mezarda emekliliğe, hastane kuyruklarında ölümümüze...

Evet yanımızda nükleer santrallere, çevre katliamına karar veriyorlar... Burada, hemen burada, burnumuzun dibinde ve parmaklarını gözümüze sokarcasına yapıyorlar bunu...

Bütün dünyada da bunu böyle yapıyorlar... Ve bugün insanlık, artık bu gidişe dur demenin alternatifinin barbarlığa gelip dayandığını görüyor.

Çünkü dizginlerinden boşanmış kapitalist küreselleşme, hızla insanlığı ve uygarlığı tehdit eden bir yıkıma dönüşüyor. IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlar aracılığıyla yürütülen yapısal uyum ve istikrar politikaları, sadece insanların ekonomik sömürülmesiyle sınırlı kalmıyor; sosyal ve siyasal kaosları ve ekolojik yıkımı da beraberinde getiriyor. Hem bugün yaşadığımız dünyayı yaşanmaz hale getiriyor; hem de geleceğimizi karanlığa ve sefaletle sürüklüyor.

Bolluk içinde yokluk, açlık, yoksulluk, işsizlik, sefalet, marjinalleşme, dışlanma, manevi yozlaşma, ahlaki çürüme ve nihayet topyekûn bir ekolojik yıkım yaratıyor. İşte bu soruna bizler vakitlice müdahale etmezsek; bugün, yarın, sonraki gün, gelecek yıl, ondan sonraki yıl da bunlar yapılmaya devam edilecek...

IMF ve Dünya Bankası bunları politikacılarla kolkola yaparken, utanmadan yüzümüze bakıp

ekonominin gerekleri uygulanıyor diyecekler. Bunun için özelleştirmenin, ekonominin gereği olduğuna bizi inandırmaya çalışacaklar. Bunun için mezarda emekliliğin ekonominin gereği olduğunu söyleyecekler. Bunun için paralı eğitimin ve paralı sağlık yoluyla yoksulların hastane kapılarında ölmesinin ekonominin gereği olduğunu ileri sürecekler. Bunun için nükleerlerin, bunun için finansal soygunların, bunun için tarımsal çöküşün ve nihayet açlığımızın dahi ekonominin gereği olduğunu söyleyecekler; söylüyorlar. Oysa gelin hep beraber soralım; "eğer öyle ise ekonomi kimin için?"; ya da insan mı ekonominin hizmetinde olacak yoksa ekonomi mi insanın hizmetinde?...

İşte bu kurumların, ekonominin gereği dediği uygulamaların birkaç sonucu:

Türkiye'de her 6 kişiden biri yoksulluk sınırı altında yaşıyor

Her 5 kişiden biri işsiz

Özelleştirme, her 10 kişiden 7'sinin işini elinden aldı

En zengin 6.5 milyon kişi, gelirin %40'dan fazlasını alırken en fakir 6.5 milyon insan gelirin ancak 1.8'ini kullanabiliyor.

Yetersiz beslenme nedeniyle her gün 30 bin çocuk ölüyor.

Dünyada yaklaşık 800 milyon kişi açlık sınırının altında yaşıyor. En zengin 3 kişinin geliri, en yoksul 48 ülkenin toplam zenginliğine eşit. İşte bu kurumlar bu ülkeleri yoksullaştırıp parababalarının servetini artırırken, o ülkelerin insanlarına da "ekonominin gereği" dediler...

Oysa şimdi insanlık bunların maskesini indiriyor. Geçtiğimiz aylarda ABD'nin Seattle kentinde küreselleşmenin ve bu sermayenin vampir tetikçi kuruluşlarına karşı geliştirilen tepki Eylül ayının 26'sında da Çek Cumhuriyeti'nin başkenti Prag'da daha büyük bir öfke, daha örgütlü savaşıma dönüştürüldü. Fakat 50 ülkeden emekçileri bu

eyleme katılıyor. Bu ülkelerdeki emekçiler de kendi ülkelerinde, kendi koşullarında tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Biz de kendi alanlarımızda tepkimizi öfkeye dönüştürüp haklarımıza ve sorumluluklarımıza sahip çıkıp, bu sermayenin canavarlaşmış tetikçilerine ve onlarla işbirliği içindeki hükümetlere derslerini verelim. Çünkü eğer bunu yapmazsak, eğitim hakkımızı darbeledikleri gibi, işimizi elimizden aldıkları gibi, sağlığımızı koruma hakkımızı paralı hale getirerek ortadan kaldırdıkları gibi, tarlalarımızı, sokaklarımızı, içtiğimiz suyu soluduğumuz havayı; nefesimizi de bize haram edecekler.

İşte biz bu ve buraya sığdıramadığımız insan haysiyetimizi de elimizden almaya çalışır serraaye baronlarının ve onunla işbirliği yapan hükümetlerin dayattığı saldırıya karşı çıkıyoruz.

Ankara Küreselleşme Karşıtı Platformun bu meşru müdaafa hakkını kullanabilmesi için bize güç verin.

Bu dünyada, bu ülkede, bu toplumda, bu kentte, diğer kentlerde, köylerde, onların rahatça at koşturamacaklarını, ekmeğimize ve onurumuza pervasızca saldıramayacaklarını gösterelim.

İrkçılığa, faşizme ve çetelere karşı barışı savunduğumuzu gösterelim.

Gücümüze sahip çıkalım ve haysiyetli insanlar olarak yaşama iradesini ortaya koyalım.

Unutmayalım ki sözkonusu olan insanlığın ve uygarlığın geleceğidir. Yani bizim onurumuz, bizim birikimimiz, bizim emeğimiz bizim çocuklarımızın geleceği, yani bizim hayatımızdır.

Demokratik kitle örgütlerine, sivil toplum örgütlerine, duyarlı bütün partilere, sendikalara, herkese, hepinize, size sesleniyoruz...

Ya bu iradeyi ortaya koyacağız, ya da geriye bir şey kalmayacak...

Ankara Küreselleşme Karşıtı Girişim

Sendikal ihanet, taban örgütlenmesinden yoksunluk ve sınıf dayanışmanın zayıflığı...

Belediyelerde grev yasağı boşa çıkarılamadı

İstanbul ve İzmir'de 12 bin belediye işçisinin grevi 10. günde, İMF-TÜSİAD hükümeti tarafından 2 ay süreyle ertelenerek bitirildi. Daha önce de Mayıs ayında lastik işçilerinin grevi aynı yasakla sonuçlandırılmıştı.

Bu toplu sözleşme döneminde iki işkolundaki grevlere uygulanan yasak, aynı zamanda, TİS görüşmelerine başlamış olan tekstil ve metal işkolunda uyuşmazlık durumunda, olası grevlerin sonucunun ne olacağının şimdiden hatırlatılması anlamında geliyor.

Saldırıların, sınıf cephesinde hareketlenmelerin yaşandığı, TİS süreci içerisindeki sınıf bölüklerinin bunu ayrıca ivmelendireceği bir dönemde yapılmış olması dikkat çekicidir. Yapılmak istenen, toplumsal öfke ve hoşnutsuzluğun önünü kesmek, eylem içerisindeki kesimleri, diğer önlemlerin yanı sıra, bu yolla da mücadele alanının dışına çıkarmaktır. Sınıf cephesindeki parçalı tablo nedeniyle birleşik-örgütlü bir duruşun ortaya konulamadığı koşullarda, sermaye saldırılarını pervasızca uygulama imkanı bulmaktadır.

İstanbul'da grevleri yasaklanan belediye işçilerinin yasağa karşı ilk tepkileri, hükümet ve sermaye karşıtı sloganların atıldığı, belediye sarayı önündeki oturma eylemi oldu. Grevlerine yönelik saldırının tüm sınıfa dönük olduğu bilinciyle davranan işçilerin kararlı tutumu karşısında, sendika ağaları sukunet ve teslimiyet çağrıları yaptılar. Bu tutum işçilerin tepkisiyle karşılandı. Ancak işçiler sendikal ihanet karşısında ilk günkü mücadele kararlılığını sergileyemediler. İkinci gün grev pankartları indirildi ve işbaşı yaptırılarak grev fiilen bitirildi.

Aynı gün yapılması gereken Temsilciler Kurulu toplantısı ise 31 Ağustos tarihinde gerçekleşti. Bu toplantı, tabanın beklentilerine cevap vermediği gibi, tabanın istemleri doğrultusunda kararları da alamadı. 37 temsilci tarafından imzalanan ve Ekim ayını kapsayan eylem programı kabul edilmedi. Bunun yerine, etkisi daha zayıf olan eylem biçimleri benimsendi. Sürecin bu yönde ilerlediği bir durumda, toplu sözleşmelerin YHK eliyle bitirileceği açık.

Kararlı bir çizgide sürdürülen grev militanlaşmaya başladığı bir dönemde yasakla karşılaştı. Yasağı tanımayan bir mücadele çizgisinin ortaya konulması mümkündü. Tabanın eğilimi bu yöneydi. Ancak, sendikacıların ihaneti ve taban örgütlülüğünün yaratılmamış olması bunu engelledi. Sendikacılar TİS'leri dar bir alana hapsederek ücret sorununa indirgediler. İş güvencesi, taşeron uygulamasına son verilmesi vb. talepler uğruna kararlı bir mücadeleyi örgütlemekten uzak durdular. Aynı dönemde bağitlanan sözleşmelerin örnek sözleşmeler olarak gösterilmesi, Belediye-İş ve Genel-İş arasında rekabete yolaçtı. Bu olumsuz tablo, iki sendika tabanında 24 Mayıs iş bırakma eylemiyle sağlanan birliğin parçalanmasına neden oldu. Belediye-İş cephesinde, bir yandan greve çıkılırken, öte yandan birçok ilçe belediyede işçilerin istemlerini karşılamayan sözleşmeler bağitlandı. Aynı durum Genel-İş cephesinde daha olumsuz bir yönde kendini gösterdi. Temsilciler Kurulu'nun 21 Ağustos'ta aldığı grev kararı genel merkez tarafından dikkate alınmadı. Genel merkez yöneticileri eliyle Beşiktaş Belediyesi'nde bağitlanan sözleşmeleri her iki sendikanın örgütlü olduğu ilçe belediyelerindeki sözleşmeler izledi.

Grev süresince kendini gösteren bir başka olumsuzluk, grevci işçilerle dayanışmanın çok zayıf kalmasıdır. Grev sürecinde başta Genel-İş tabanı olmak üzere sınıfın diğer bölüklerinin bu tutumu, grev yasağı sonrasında da kendini gösterdi. Sözde dayanışma adına birkaç sendikanın basın açıklamasıyla geçiştirildi.

Son saldırı, sermayenin saldırılarının daha da boyutlanacağını gösteriyor. Belediye işçilerine yapılan saldırı tüm sınıfadır. Saldırıları devam edecektir. Birleşik bir karşı koyuşu örgütlemek için belediye işkolu başta olmak üzere tüm sektörlerdeki öncü işçilere büyük sorumluluklar düşmektedir.

Eminönü Belediyesi'nde grev

İstanbul'da belediye işçilerinin grevlerinin ertelenmesinin ardından Eminönü ilçe belediyesinde greve çıkıldı. Genel-İş 7 No'lu şubede örgütlü 320 işçinin uygulamaya koyduğu grev, 28 Ağustos günü Temizlik ve Fen İşleri'nin birimlerinin bağlı olduğu Edirnekapi'daki işyerine grev pankartının asılmasıyla başladı. Sloganların ve halayların çekildiği eylemde, işçilere hitaben 7 No'lu Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmalara, belediye işçisinin köle olmadığı, İMF'nin dayatmalarına direneceklerini, kazanana kadar da grevi sürdürmede kararlı oldukları vurgulandı. Burada yapılan eylem sonrası Eminönü'nde bulunan belediye başkanlığı binasına grev pankartı asıldı.

Sendika yöneticileri, aynı gün Kartal Belediyesi'nde greve çıkılması gerekirken anlaşma sağlandığını, İstanbul'a sadece 4 ilçede grev kararlarının bulunduğunu, belediye yönetimlerinin katı tutumunu bırakarak anlaşmaya yanaşmasını istedi.

Greve çıkan Eminönü Belediye işçilerine Tüm Bel-Sen, Emegın Partisi, Nakliyat-İş Sendikası destek verdiler.

Genel-İş Temsilciler Kurulu, Belediye-İş Sendikası'nın greve çıkmasının ardından aldığı karar gereğince 21 Ağustos'da greve çıkacaklarını belirtmişti. 21 Ağustos'ta greve çıkılmadığı gibi genel merkez eliyle ilçe belediyelerindeki toplu sözleşmelere müdahale edilerek sözleşmeler bağitlanma yoluna gidilmişti. Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Aşur Kurgın, Eminönü işçilerinin greve çıktığı eylemde yaptığı konuşmada, anlaşma sağlanmayan 4 ilçe belediyesindeki sözleşmelerinde kısa zamanda çözüleceği umudunu taşıdığını belirtti.

Grevin 4. gününde taşeron işçilerin çöp toplama girişimi, grevdeki işçilerin kararlılığı sayesinde engellendi. Şu an İstanbul belediye işkolunda tek grev olan Eminönü işçileriyle dayanışmayı yükseltmek, sonraki grevlerinde ne yönde seyredeceğinin göstergesi olacak.

Öcretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kizilbayrakistanbul.com>

31 Ağustos'da yapılan Belediye-İş temsilciler kurulu toplantısından notlar...

* Temsilciler kurulu toplantısı belediye grevlerinin yasaklandığı bir sonraki gün yapılması gerekirken, sendikacılar tabanın yasağa karşı eylemli tepkisini de gözetenerek, toplantıyı 31 Ağustos tarihine ertelemişlerdi. Buna neden olarak da, Gaziosmanpaşa ilçe ile Büyükşehir Belediyesi Park Bahçeler Müdürlüğü'nde işverenin işçilere işbaşı yaptırmaması olarak gösterildi.

* Toplantıya 37 temsilci hazırladıkları eylem programını sundular. Bu yönde konuşmalar yaptılar.

* Söz alan diğer temsilciler de, toplantının eylem kararlarının çıkarılması gerektiğini belirttiler.

* Toplantıda ortaya konulan eylem önerileri;

- 3 Eylül'de, Dünya Barış Günü nedeniyle Şişli'de yapılacak mitinge sendikanın kitlesel olarak katılması ve grev yasağının burada protesto edilmesi.

- 1 Eylül'de, yine Barış günü vesilesiyle, Taksim Tünel'de saat 19:00'da gerçekleştirilecek olan insan zinciri eylemine katılması.

- 1 Eylül günü İstanbul Bakırköy'de saat 12:30'da yapılacak olan İMF karşıtı basın açıklamasına katılması.

- Genel-İş 7 No'lu şubede örgütlü grevdeki Eminönü Belediye işçilerine kitlesel dayanışma gösterilmesi.

- Toplusözleşmenin YHK'ya gitmemesi için çalışmaların yapılması.

- Açlık grevleri yerine fiili işgallerin yapılması, bu işgallere siyasi partilerin de dahil edilmesi.

- Partilere siyah çelenk bırakılması.

- 11 Eylül'de Belediye Sarayı önünde çocuklarla ve kadınlarla birlikte oturma eylemi gerçekleştirilmesi.

* 37 temsilci de kendi eylem programlarını yazılı olarak sundular.

* Yapılan konuşmalarda; mücadele edenin, grevi taşıyanın işçiler olduğu, ama söz, yetki, kararın işçilerde olmadığı vurgulandı. Tabandaki işçilerin sendikalardan haber beklediği dile getirilerek, sendikalara, bundan sonra ne yapacaksınız, işçi sizden eylem kararı bekliyor, yoksa diğer sendikalar gibi siz de yok olursunuz biçiminde seslenildi. Yine sendikaların işgal altında olduğu belirtilerek, iş kolunda 3 sendika olmasına rağmen bir direnç gösteremedikleri ve hiçbir şey yapmadıkları vurgulandı.

Ayrıca şunlar ifade edildi;

- Toplantıdan eylem kararı çıkmadığı takdirde toplu sözleşme mücadelesinin toptan kaybedileceği...

- Alınacak kararların basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurulması gerektiği...

- Grev yasağı püskürtülenceye kadar sürekli eylem (iş bırakma, fiili işgaller, miting, afiş, bildiri, protesto vb.) yapılması.

* Toplantı sonucunda 37 imzalı eylem programı kabul görmedi. Programı sunan temsilciler, her biri öneri için oylama yapılmasını istediler. Yapılan konuşmalarda temsilciler eylem isteğini dile getirdiler ve dolayısıyla her öneri temsilciler tarafından kabul veya red edilsin dediler. Ayrıca yöntem olarak da böyle olmak zorunda olduğunu vurguladılar.

37 imzacının bu istemi sendikacılar tarafından oylamaya sunulmadı. Sendikacılar önerilen eylemlerden birkaçını oylamak istediler, bunu da başaramadılar. Yapılan tartışmalarda da bir sonuca varılmaması üzerine, sendikacılar kendi önermelerini yarın kamuoyuna açıklayacaklarını belirterek toplantıyı bitirdiler.

* Temsilcilerin iş bırakım önerisi, sendikacılar tarafından işçilerin ruhhalinin bugün iş bırakmaya elverişli olmadığı gerekçesiyle reddedildi.

* Toplantıyı izlemek için Kızıl Bayrak dışında, Alinteri ve Mücadele Birliği vardı. Salona girme istemimiz sendikacılar tarafından başlangıçta kabul edilmedi. Ancak toplantının bir kısmına sonradan dahil olabildik. Toplantı sırasında Kızıl Bayrak ve Alinterimiz gazetesi satışı yapıldı.

37 temsilcinin imzaladığı eylem programı...

Belediye-İş İstanbul temsilciler kurulu'na...

15 Ağustos 2000 tarihinde başladığımız grevimiz, 25 Ağustos 2000'de grevin 10. günü Bakanlar Kurulu tarafından 2 ay süre ile ertelendi.

Grevimizin anti-demokratik bir biçimde ertelenmesi ve sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde pazarlık gücümüzün zayıflatılması çabalarına karşı, grevimizin ertelendiği bu iki ay boyunca, kamuoyuna haklılığımızı anlatacak, işvereni toplu sözleşme masasına oturtacak ve bu masada pazarlık gücümüzü arttıracak eylem ve etkinlikler yapmak zorunda olduğumuz bir gerçektir.

Bu nedenle, biz aşağıda imzası bulunan işyeri temsilcileri olarak aşağıdaki eylem ve etkinlik önerilerimizin, sendikamızın yetkili kurumları tarafından karar haline getirilmesi, kamuoyuna duyurulması ve hızla uygulamaya geçirilmesini öneriyoruz.

1) Bir basın açıklaması yapılarak, alınan kararların ve eylem programının kamuoyuna duyurulması,

2) Anti-demokratik grev erteleme kararının haksızlığını, yaygın afiş ve kitlesel bildiri dağıtımı, gazete ilanı ve duyuruları ile haklılığımızın kamuoyuna aktarılması,

3) Haftada iki (tercihen Salı ve Cuma günleri) Anakent binası önünde saat 12:00-13:00 arasında oturma eylemi ve doğal miting yapılması,

4) Sürmekte olan ve bu süreçte greve çıkacak işyerlerine düzenli destek-dayanışma ziyaretleri organize etmek, buraları doğal miting alanına dönüştürmek,

5) Profesyonel yöneticilerimizin anti-demokratik yasaları ve grev erteleme kararını protesto etmek ve keyfiyeti tartıştırmak, duyarlılığı arttırmak için Açlık Grevi yapmaları,

6) İstanbul'da MİTING (Demokrasi ve Özgürlükler Mitingi) tüm sendikalara ve DKÖ'lerine çağrı yapılarak, gerçekleştirilmesi.

7) 1 Ekim Pazar günü Ankara'da olacak şekilde, 30 Eylül Cumartesi günü, otobüslerle Ankara'ya gidiş. Yol güzergahı üzerindeki il veya ilçe merkezlerinde yürüyüş yaparak haklılığımızı buralarda da duyurmak. 1 Ekim Pazar günü TBMM önünde bir portesto gösterisi düzenlenmesi.

Ordu, irtica ve KHK

Y. İnanc

Uzunca bir süredir gündemde olan ve kamu kurum ve kuruluşlarındaki çalışanların somut herhangi bir bilgi ve belge olmadan, yalnızca duyumlara dayanılarak işten atılmasını ve yargı yolunu da tümüyle kapatmasını beraberinde getiren KHK (Yargısız İnfaz Kararnamesi), Cumhurbaşkanı'nın biçime ilişkin ilk gerekçeleri üzerinden ikinci kez meclise gönderildi.

Gündeme getirilen bu saldırı kararnamesinin gerisinde de, toplumsal muhalefete yönelik daha önceki saldırıların tümünde olduğu gibi, bir kez daha MGK imzası var. Türkiye'nin bugünkü kendine özgü parlamenter sisteminde, MGK kararlarını yasallaştıran, hükümet ise bu kararları uygulayan durumuna getirilmiştir. Kararnamenin dinsel gericilikle mücadeleyi öne çıkaran yönüne ve bu konudaki MGK kararlılığına geçmeden önce, ordu ve MGK'nın dinsel gericilikle ilişkilerine kısaca da olsa değinmek gerekiyor.

Ordunun ve MGK'nın, özellikle 12 Eylül askeri darbesi üzerinden, toplumsal muhalefetin devrimci gelişmesini kırmak için, kuran kursları, imam hatip okulları, cemaatler, vakıflar vb. üzerinden dinsel gericiliği nasıl kol kanat gerip geliştirdiği biliniyor. Ardından, MGK ve ordunun aynı gericiliği, bu kez de ulusal hareketin bastırılması amacıyla bizzat kışlalarında yetiştirip kullandığı, Hizbullah vahşeti üzerinden bir kez daha açığa çıktı.

Şimdi, sanki bütün bunların kaynağı ve destekçileri düzenleri ve kendileri değilmiş gibi, bu kez de dinsel gericiğin bastırılması amacıyla, siyasal yaşama doğrudan müdahalenin aracı olarak kullandıkları 28 Şubat'ın bir parçası olan KHK'yı gündeme getirdiler.

Bunca önu açılıp desteklenen dinsel geirciliğin giderek bir tehdit unsuru haline dönüşmesinde hiçbir şaşırtıcı yan yoktur. Fakat asıl önemli olan düzenin gayri meşru çocuğu olan bu akımın sınırlandırılması müdahalesinin, ikili bir karaktere sahip olmasıdır. Çünkü MGK tarafından gerçekleştirilen bu sınırlandırma müdahalesinin kendisi, son KHK örneğinde de görüldüğü gibi, toplumsal muhalefetin sindirilmesinin bir aracı olarak kullanılıyor. Sermaye devleti ve MGK ilerici ve demokratik toplum kesimlerinin dinsel gericiilik konusundaki duyarlılık ve hassasiyetini bilerek, bunu toplumsal muhalefeti laik ve anti-laik kutuplaşması şeklinde bölmekte ve kendisini de laik ve ilerici değerlerin savunucusu olarak gösterip, toplumun bu kesimlerini yedeklemeye çalışmaktadır. Aynı zamanda bunu toplumsal muhalefetin bu kesimine yönelttiği mızrağın sivri ucunu gizlemenin aracı olarak da kullanılmaktadır.

Son KHK saldırısı esnasında da, devlet ve burjuva basın tarafından saldırının daha çok dinsel gericiliğe yönelik bölümünün ön plana çıkarılması da bunu gösteriyor. Halbuki KHK saldırısı dinsel gericiликтen çok, kamu emekçilerinin iş güvencesi başta olmak üzere bütün demokratik haklarının ortadan kaldırılmasını ve giderek öncüsüz bıraktıran hareketin toptan tasfiyesini hedefliyor.

Yine KHK'nın 4. paragrafının; *"Yıkıcı veya bölücü, veya cumhuriyetin herhangi niteliklerinden birini değiştirmeye yönelik veya bunlara aykırı, eğilim ve diğer faaliyetlerde bulunan, veya bu suretle kurumların huzur, sükun, toplu olarak işe gelmeme gibi eylemlere katılan, bunları tahrik ve teşvik eden veya yardımda bulunanlar... istihdam edilmezler"* şeklindeki maddesi de, saldırının asıl hedefinin kimler olduğunu yeterince açıklıyor.

Bu açıktan kamu emekçilerinin katliamlar, işkenceler, sürgün ve cezalar pahasına elde ettiklerini toptan ortadan kaldırmayı hedefleyen faşist bir uygulamadan başka bir şey değildir.

Sermaye düzeni, onun hükümeti ve asıl yönetici gücü olan MGK, sendika bürokrasisi aracılığıyla işçi hareketini kötürümleştirirken, diğer yandan da kışla haline getirdiği üniversiteler üzerinden de öğrenci gençlik hareketini sindiriyor. MGK'nın son toplantısında her zaman olduğu gibi bu kez de devrimci hareket gündemleştirildi. F tipi hücre saldırısı başta olmak üzere tüm saldırıların süreceği bir kez daha vurgulandı. Buna yukarıda değinilen saldırının hedefi olan kamu emekçilerini de eklemek gerekiyor.

Görüldüğü gibi sermaye adına her geçen gün ipleri daha çok eline alan MGK-İMF-TÜSİAD hükümeti, saldırı programını engelsizce hayata geçirebilmek için topyekûn saldırıya olanca hızıyla sürdürüyor. Bütün bu saldırılar karşısında bizlere düşen ise, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimlerinin yer alacağı topyekûn bir karşı direnişi örgütlemektir.

Cumhurbaşkanını desteklemek mi?

A.Tamer

Bu ara çokça dile getiriliyor: Cumhurbaşkanı Sezer desteklenmeliymiş. Dürüst bir hukuk adamı olan Sezer, son kararname krizinde aldığı tavır nedeniyle ilkelerine bağlılığını kanıtlamışmış! AB ve buna bağlı demokratikleşme yolunda ilerleyen ülkemiz için Sezer büyük bir şansmış!

Kuşkusuz bu kirli sermaye düzeninde dürüstlüğü ya da ilkelere bağlılığın ne anlama geldiği son derece tartışmalıdır. Bu düzenin objektifinden bakınca, örneğin Sabancı da dürüst bir işadamdır. Dürüst işadama Sabancı'nın, dürüst işadama Koç'un ülkesinin dürüst hukukçusu da A. Necdet Sezer oluyor. Mesele bu düzenin dürüstlüğü ise, Sabancı'dan, Koç'tan iyi ölçüt mü olur?

İlkeli hukuk adamı meselesine gelince. İsterseniz hiç oraya girmeyelim. Bu ülkede işkenceden hapse düşmüş hiçbir polis ya da asker yok. Ya da başka bir örnek, Yeşilyurt köylülerine b.. yediren subay albaylığa kadar terfi etti. Ve bu b.. yedirme meselesi AİHM tarafından Türkiye devletinin yüklüce bir tazminata mahkum edilmesine rağmen oldu.

Bir dolu böyle örnek verilebilir. Bütün bunlar bu ülkenin hukukunun marifetleri. Şimdi bu hukukun ilkeli adamı nasıl oluyor, onu sormak lazım tabii. Bu ülkenin hukuku yargıyı tamamen polis fezlekelerine teslim etmiş durumda; artık bu ülkede hukuk fakültelerine gerek yok. Çünkü bu ülkede yargılama yapmak için hukuk tahsil etmeye gerek yok. Polis fezlekesi ne diyorsa yaparsın olur biter. Bu çarkın içinde acı duyan namuslu insanlar da var diyeceklerdir. Ama bunun bir önemi var mı? Çarka takoz olmadıktan sonra, bunun hiçbir pratik değeri olabilir mi?

Öyleyse bu dürüstlük ve ilkeli hukukçuluk meselesini tartışmak isteyenlere şunu söyleyebiliriz. Varsayalım böyle olsun. Fakat düzene dair temel sorunlar sözkonusu olduğunda bunun zerre kadar önemi yoktur. Önemli olan kimin ne kadar dürüst ya da ilkeli olduğu değil, kimin ne adına ne yaptığı ve kimler adına ne yapmaya çalıştığıdır. Kılavuz sorular bunlardır.

KHK bilindiği gibi kamu çalışanlarının iş güvencesini yoketmeye dönüktür. Cumhurbaşkanının itirazı bunun yapılmasına değil, fakat kararnameyle yapılmasıdır yalnızca. Şimdi bize denmektedir ki, bu istek hukuki bir istektir, öyleyse bunu isteyen arkasında duralım. Hemen sormamız gereken soru şu: Sahte sendika yasası da hukuki bir yasaydı. Hem yasaydı, hem de anayasaya uygun bir yasaydı. Neden o zaman kimsenin aklına bu yasa hukukidir deyip desteklemek gelmedi? Madem sorun hukuki olup olmama sorunu.

Aslında cumhurbaşkanının arkasında saf tutma çağrısı yapanlar da bunu gayet iyi biliyor. Sorun hukuk sorunu değil. Faşist devlet aygıtını bir karabasan gibi emekçilerin ve tüm halkın üzerine çökerten MGK-siyasi iktidar ikilisinin karşısında bunalan ve artık hiçbir ciddi pratik adım atamaz hale gelenler, kendi reformist hayallerini besleyecek son bir destek bulduklarını düşünüyorlar. Sanki

cumhurbaşkanı, Sezer değil de Demirel gibi tescilli bir faşist olsaydı örneğin, KESK bürokratları faks çekmek dışında başka bir eylem mi planlayacaktı? Tabii ki hayır. Bunların cumhurbaşkanının arkasında saf tutalım demelerinin sebebi; cumhurbaşkanını kendi mücadele kaçınıklıklarını kamufle etmeye uygun bir figür olarak görmelerindendir. Hukuk adamıymış, ilkeliymiş, dürüstmüş vb. kendileri de bunların hiçbir pratik değeri olmadığını biliyorlar. MGK-siyasi iktidar ikilisi kendi çarkına takoz olsun diye cumhurbaşkanı yapmadı herhalde Sezer'i. Zaten sorun da bu değil. Sezer'in de takoz olduğu falan yok.

Sezer'in 28 Şubat'ta fiilen startı verilen sermaye düzenini yeniden yapılandırma programına temelde bir itirazı yok. İtiraz usule dair. Malum hukukçu ya, hukukta da usul tartışmacısı olarak girebilir. Oysa sorun usulde değil özdedir. Öz ise sınıflar mücadelesidir. Sermaye sırf keyfinden mi yapıyor yeniden yapılandırmayı. Bu ülkedeki polis copu, jandarma dipçığı diyalektiğinin temelinde hukuk tanımaz idareciler mi yatıyor? Öyle ya bu devletin içinden Susurluk benzeri çeteleri temizlese mesele hallolur. Devlet - Susurluk = Demokrasi. Zaten Kürt savaşı da bittiğine göre, Susurluk'a ihtiyaç da kalmadı. Ordu da Veli Küçük'ü emekli ederek bunun işaretini vermedi mi?

Bütün bu kurgunun gerçeklikle zerre kadar ilgisi yok. Ham hayalden öte bir kurgu değil. Tipik küçük-burjuva hayalciliği: Sezer gibi bir hukukçu cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturdu ya artık devletin hukuk tanımayan organlarına dur denecek. Aynen II. Enternasyonal reformizminin dediği gibi, kapitalizm de yavaş yavaş barışçıl bir biçimde kendini yok etmeyecek mi? Emperyalizm de sömürdüğü ülkelerin gelişmesini sağlamıyor mu?

Bugün Cumhurbaşkanı Sezer'in son KHK'ya tavrı üzerinden birileri kendi reformist pasifizminin propagandasını yapıyor. 18 Nisan seçimlerinden sonra yönetici sınıf içindeki muhalif de olsa temsilcilerini yitirenler, bulduklarını düşündükleri yeni temsilcilerine dört elle sarılıyorlar. Yoksa bunların KHK'ya karşı mücadele etmek gibi bir niyetleri falan yok. Öyle olsa, devlet aygıtı içinde oluşan herhangi bir görüş ayrılığını istismar etmenin, ondan yararlanmanın yolunu arıyorlar, yanlış ama bu da sonuçta bir mücadele anlayışı derdik. KESK bürokrasisi ve benzerlerinin temsil ettiği reformizmin hiçbir mücadele biçimiyle bağı kalmamış durumda. Bunlara Menşevik de denmez, Menşeviklere haksızlık etmek olur bu. Bunlar düpedüz liberal.

Bir saptama ve bir de soruyla bitirelim. Sezer bu tür KHK'lar olağanüstü hallerde uygulanabilir diyor. Yani olağanüstü hal bölgesindeki "hukuk dışı" sürgün ve kıyımlara ilkeli hukukçumuzun itirazı yok. Şimdi de soru: Bu kadarcık bir hukuk makayajına dört elle sarılan, cumhurbaşkanından kendi reformist hayallerini canlı tutacak bir figür bulan bir anlayış, bırakalım iktidar olmasını, TBMM'de ana muhalefet olmuş bir CHP'den örneğin ne hayaller yaratır kimbilir!

Kapitalizm savaş demektir! Gerçek barış sosyalizmle gelecektir!

F. Yılmaz

Türk savaş uçaklarının, 15 Ağustos 2000 tarihinde, Lolan alanındaki Kendakor mıntikasını bombalaması sonucu, 38 sivil Kürt köylüsü yaşamını yitirmiş, yüzlercesi sakat ve yaralı kalmıştır. Kürt reformizminin günlük sözcüsü "İkibinde Yeni Gündem" 26 Ağustos tarihinde bu olayı kapaktan "İkinci Halepçe" olarak verdi. Bu katliam için 15 Ağustos gününün seçilmesi tesadüf değildir kuşkusuz. Kürt özgürlük mücadelesinde devrimci atılımın simgeleştiği bugünün seçilmesi, "barış" ve "demokratik cumhuriyet" sayıklamalarıyla generallerin ayaklarına kapananlara, sömürgeci sınıfın Kürt sorununa yaklaşımın bir ifadesi ve mesajı olmuştur.

"Demokratik cumhuriyet"in, "demokratikleşme"nin ve "demokrat" bir cumhurbaşkanına sahip olan bir devletin, Kürt halkına fedakarlıklarının karşılığı olarak sunduğu "armağan" olsa gerek, bu onlarca ölü ve yüzlerce yaralı. Sadece Kuzey Irak'ta değil, "barış ve huzur"un tesis edildiği söylenen Kürt illerinde de halk üzerindeki baskı ve sömürü uygulamaları eksilmişi değil. İhaneti ve teslimiyeti daha en başta gönüllü olarak seçmiş olan köy ve bölgeler dışında, halk hala zulümle pençeleşmekte.

İmralı'daki Öcalan bu yaşananların farkında değil midir? Bu coğrafyada yaşayan herkesten daha fazla farkındadır kuşkusuz. O, Kürt halkının Kürt halkı olduğundan bu yana nice katliam ve asimilasyon politikaları ve uygulamalarıyla karşı karşıya kaldığını, bu baskıların azalmak bir yana süreklilik taşıdığını, bunun ulusal sömürge politikalarının doğrudan bir sonucu olduğunu çok iyi bilir. Buna rağmen, onun artık tek kaygısı biyolojik olarak yaşamaktır. Politik bir meftaya dönüşmüş olmasının gerisinde tam bir ideolojik teslimiyet vardır.

Sistemin, devrimci tutsaklara dayattığı "tecrit politikası" İmralı'da sancısız yaşama geçirilmiştir. Onun İmralı'daki yaşamı sadece dört duvar arasına sıkıştırılmasıyla sınırlı değildir. Türk ve Amerikan istihbarat (MİT ve CIA) görevlileriyle yönlendirilen bir "ideolojik yenilenme" sürecidir yaşanan. "Demokratik cumhuriyet"in (siz faşist Türkiye Cumhuriyeti diye okuyun) kutsanması ve bunun İmralı'nın sınırlarında kalmayıp, Kürt halkının da buna inandırılmasıdır ondan istenen.

Yaşananlara demokratikleşme aldatmacası ekseninde baktığı sürece,

biyolojik olarak yaşayabileceğini bilir Öcalan. Gerçekleri ortaya koymak ve savunmak durumunda ise, darağacına gerek duyulmadan yokedileceğini de... Kulağına bu böyle fısıldanır hep, ta ilk tutuklandığından bu yana. Bu Öcalan'ın trajedisidir. Mazlum Kürt halkı ise artık onunla yolunu ayırmasını bilmelidir.

Kürt halkının çok geçmeden bu süreçten çıkaracağı önemli sonuçlar olmalı. Herşeyden önce, hiçbir biçimde egemen sömürücü sınıf ve onun devletiyle uzlaşarak, sorunları çözüme kavuşturamayacağını bilmelidir. Kürt halkı, artık yüzünü "barış ve demokratikleşme" politikalarının sözcüsü Kürt burjuvazisinden Türkiyeli işçi ve emekçi sınıflara çevirmelidir. Ezilen sınıf, katman ve ulusların birlikte yürütecekleri devrimci mücadele, temeli burjuva sınıfsal sömürü olan tüm baskı politikalarına ve uygulamalarına karşı koyabilmelerinin de temel koşuludur.

1 Eylül'de, liberal barış çılgınlıklarını yükseltecek olanlar, çok uzağa gitmeden 15 Ağustos 2000'de, Türk savaş uçaklarından atılan bombalar sonucu ölen 38 Kürt kadın, çocuk ve genci ve yüzlerce yaralıyı hatırlamalıdır. Hatırlamalıdır ve Kürt halkını kandırmaktan artık vazgeçmelidir. Nihayetinde Kürt halkını bir yere kadar oyalayabileceklerdir. Esas ve son söz, gerçek siyasal sınıf çatışmalarında söylenecek, devrimci proletarya, Kürt halkını da gerçek özgürlüğe taşıyacaktır.

Kapitalizmde barış mümkün mü?

Burjuvazi ve onun sadık uşakları, her yıl olduğu gibi, bu 1 Eylül'de de yine barış ve kardeşlikten bahsedecekler. Geçmişteki savaşları lanetleyecekler, sebeplerini birkaç kendini bilmezini gözü dönmüşlüğü üzerinden açıklayacaklar. Ve kendi sistemlerini, demokrasi, insan hakları vb. argümanlarla süsleyerek, insanlığa en yaraşır sistem ilan edecekler.

Bu söylenenler ya da söylenecekler doğru mudur? Kapitalizm koşullarında barış mümkün müdür? İnsanlar bu sistemde kardeşçe bir arada yaşayabilirler mi? Bu sistemde halklar özgür olabilirler mi? Bu ve benzeri sorulara verilecek cevap koca bir hayırdır.

"Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar, emperyalist müdahaleler ve gerici savaşlar zinciri. Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistemik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirliliğin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik." (TKİP Programı)

Bütün bunlar emperyalist-kapitalist sistemin yapısal özelliklerinden kaynaklanan kötülüklerdir. Geçmiş yüzyıl bunun sayısız kanıtlarıyla doludur. Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarında ölen onmilyonlarca insan, yaşanan acı ve yıkımlar, emperyalist-kapitalist sistemin barbar ve yıkıcı yüzünü tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Emperyalist tekellerin çıkarları için, dünyanın hemen hemen her yerinde toplu katliamlar yapıldı, müdahaleler gerçekleştirildi, faşist gerici akımlar desteklendi ve örgütlendi. Bu müdahaleleri güya barış adına yaparak gerçek niyetlerini gizlemeye çalıştılar. Ancak ezilen halklar, işçiler ve emekçiler, bu müdahalelerin, savaşların gerçek nedenlerini; Körfez Savaşı'nda, Kosova'da, Bosna-Hersek'te tüm çıplaklığıyla gördüler.

Geçmiş yüzyıl insanlığın barış içinde ve kardeşçe birarada yaşamasına da tanıklık etti. 1917'de Rusya'da, büyük Sosyalist Ekim Devrimi'yle birlikte, SSCB kuruldu. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, halkların kardeşçe bir arada yaşadığı bir sistemin inşasına geçildi. Onbeş ayrı ulustan ve sayısız azınlık milliyetten oluşan ülkede halklar onyıllarca, kardeşçe birarada yaşadılar, geliştiler ve birer modern ulus oldular. Bu halklar İkinci Dünya Savaşı sırasında kendi ülkelerini Hitler faşizmine karşı kanlarının son damlasına kadar savundular. Sadece savunmakla kalmadılar, bütün ezilen halkları Hitler faşizminden kurtardılar.

Türk devleti de kurulduğu günden bu yana, Osmanlı'dan devraldığı mirasla, içerde başta Kürt halkı olmak üzere diğer azınlıklara, işçi-emekçilere karşı baskıcı, sindirmeci ve katliamcı politikaları hayata geçirdi. Dışarıda da emperyalist efendilerinin sadık bir uşağı olarak değişik halklara karşı saldırgan bir tutum izledi ve çok daha saldırgan politikalara yöneliyor.

Ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna ayağa kalkan Kürt halkı ise son 20 yıldır tam bir soykırımla yüzyüze kaldı. Bugün geline nokta PKK'nin barış politikası, Kürt halkına yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bu tam da emperyalistlerin ve Türk burjuvazisinin istediği bir barıştır, gerçekte ise tam bir teslimiyettir. Bu Kürt halkının istediği, ona yaraşır bir barış değildir. Barış Kürt halkının en temel, en meşru hakkıdır. Ancak bugün savunulan barış kirliliği bir barıştır.

Bugün işçiler, emekçiler ve ezilen halklar, emperyalist-kapitalist sisteme karşı "devrimci savaş" şiarını öne çıkarmalıdır. Çünkü bu düzen koşullarında barış demek;

- Uluslararası tahkim, MAİ, MİGA ve özelleştirmelere onay vermek;
- Sendikasılaştırma, esnek üretim, taşeronlaştırma, işten çıkarma ve sosyal hakların gaspına onay vermek;
- Bir ulusun en temel ve en meşru hakkı olan kendi kaderini tayin hakkının reddedilmesi;
- İşçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların açlık ve sefalet içinde yaşadığı bir sistemin devam etmesi;
- Sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya için mücadeleyi baltalamak demektir.

Kapitalizm savaş demektir. İşçiler-emekçiler ve ezilen halklar eşitlik, kardeşlik ve barış istiyorlarsa, kapitalizme karşı sosyalizm şiarını yükseltmelidirler. Barış, eşitlik, kardeşlik, Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarında savaşan işçi ve emekçilerle gelecektir.

**Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Soygunlar başladı...

Zorunlu "bağış"a hayır!

İlk ve orta dereceli okullarda kayıtlar her sene olduğu gibi yine soygun halini alarak başladı. Gönüllü bağış adı altında alınan zorunlu kayıt paraları bu soygunun başlıca yöntemi. Veliler, zamanında "kazı bağıştırmadan yolmak" şeklinde özetlenen yöntemlerle soyup soğana çevriliyor. Kayıt parasının dışında kitap, defter, giysi, katkı payları vs. birçok yoldan gerçekleştirilen soygunun faturası, bunu karşılamada büyük zorluklar yaşayacak ya da karşılayamayacak işçi-emekçi aileleri için oldukça büyük oluyor.

Kayıt soygunu ya da "gönüllü bağış"

Kayıt için gelen velilerden önce "bağış" yapmaları isteniyor. Öğrenciler ailelerinin yaptıkları bağışın miktarına göre sıralamaya konulup öyle kayıt yapılıyor. Çok bağış verecek durumda olmayanlar kayıt olamıyorlar. Alınan bu paraların aileler tarafından "gönüllü" yapıldığı iddia ediliyor, ama "gönülsüz" olanların kayıtları yapılmadığı için aileler mecburen "gönüllü" oluyorlar.

Doğal olarak merkez okullara talep daha çok oluyor. Anne-baba, çocuğunu devlet tarafından yatırım yapılmayarak çürümeye terk edilmiş bir okula değil de "kötünün iyisi" merkez bir okula göndermek istiyor. Bu çok doğal ve haklı bir talep. Ancak devletten tüm okulların düzeyinin ve eğitimin kalitesinin yükseltilmesi örgütsüzlükten dolayı talep edilmeyince, talebi yeterince yüksek olan bu okullar diledikleri kadar yüksek fiyattan (250 milyondan başlayan) kayıt parası alabiliyorlar. Aynı şekilde Anadolu liseleri, milyara varan zorunlu "bağış"ı çocuğu sınavı kazanarak o okulda okumaya hak kazanmış aileye rahatlıkla dayatıyor.

Kayıt soygunu, elbette okul idarelerinin salt kendi başlarına yaptıkları bir iş değil. Düzenin toplam bir soygunu, en başta da sermayenin eliyle yürüyen ve onun kasasına giren bir soygun sözkonusu. Kayıt parasını meşrulaştırmak için kullanılan temel argüman, "devlet yardım yapmıyor, biz de kayıt parası almak zorunda kalıyoruz"dur. Bu, işi meşrulaştırmaktan öte, esas

hedefi gösteriyor. Eğitime %7 gibi komik bir bütçe ayıran devlettir. Ama bu arada okul yönetimleri de bu soygun düzeninden ceplerini doldurmaktadırlar.

İstanbul Ticaret Odası Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Yıldırım, velilere kayıt sırasında okullara yardım etmeleri çağrısında bulundu. Yıldırım, "Çağdaş ve kaliteli bir milli eğitim için, durumları müsait veliler okullara yardımdan kaçınmasın" dedi.

Bu "toplumsal dayanışma" maskesini yeterince tanıyoruz. Bunun sonucu her yıl giderek artan oranda "durumu müsait" olmayanların okuyamaması olmaktadır. Ya da toplumsal sınıf ayrımının bir uzantısı olarak, işçi-emekçi sınıflara reva görülen kalitesiz eğitimi bile güç bela verebilen okullar ve ardından geleceksizliğin daha karanlık

koyları olmaktadır.

Bu "toplumsal duyarlılık" masallarına karnımız tok. Eğitim sosyal bir haktır ve bu yüzden devletçe tüm giderleri karşılanmalıdır. Okulların tüm ihtiyaçları devlet tarafından karşılanmalıdır.

Diğer masraflar

Eğitim soygunu salt kayıt parasıyla sınırlanmamakta, forma, (ilkokul: 7,5-12 milyon; orta ve lise: 30-40 milyon), çanta (5-40 milyon), defter ve kırtasiye malzemeleri (ilköğretim 20, lise 30-35) ve kitap paraları toplamı yine yüz milyona dayanıyor. Ayrıca servis, yemek, katkı payları yıl boyunca öğrenci ailesinin cebinden hortumlanmaya devam edilecek. Bir de, birden fazla öğrenci okutmaya çalışan aileleri düşünün.

Özel okullar, Anadolu liseleri kontenjan dolduramadı

Eğitimin adeta bir soygun haline gelmesi sonucunda özel okullar ve Anadolu liseleri hala kontenjanlarını dolduramadılar. Özel okullar müşteri kapma kaygısıyla defalarca taban puanlarını düşürdüler. Ancak hala en gözde özel okulların hatta Robert Koleji'nin bile açık kontenjanları var. Elbette yansıtıldığının aksine sorun öğrencilerin yüksek taban puanlarını tutturamamasından öte,

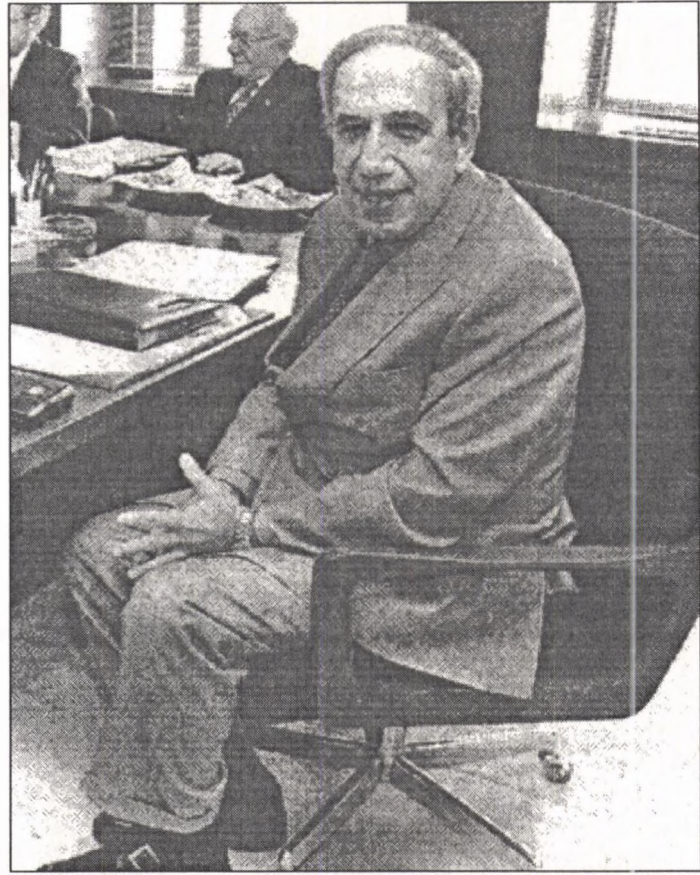
eğitimin ödenemeyecek kadar pahalılaşmasıdır. İnsanlar ortalama devlet okullarının eğitim giderlerini karşılamakta zorlanırken, özel okulların ya da gözde Anadolu liselerinin masraflarını hiç ödeyememektedirler.

İstenildiği kadar okul yapılınsa, okuma imkanı olmadıktan sonra bunun hiçbir önemi yoktur. Eğitimin bir bölümü istenildiği kadar kaliteli olsun, onu alabilme olmadıktan sonra hiçbir değeri yoktur.

Sosyalizm, kâr ve sömürü üzerine kurulu bir toplumsal sistem olmadığı için, eğitim sosyal bir haktır ve her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır. Kısacası eğitim hakkını güvenceleyen tek sistem sosyalist işçi-emekçi iktidarıdır.

Gürüz

YÖK tarafından aklandı

YÖK Genel Kurulu 23 Ağustos Çarşamba günü Başkan Prof. Dr. Kemal Gürüz hakkında karar vermek için toplandı. YÖK, kendi tarihinde ilk defa kendi başkanını yargılayacaktı! Bu toplantıda doğal olarak Kemal Gürüz aklandı ve hakkında soruşturma açılması gerekmediğine karar verildi.

Meclis YÖK Araştırma Komisyonu Kemal Gürüz hakkında şu iddialarla suç duyurusunda bulunmuş ve hakkında soruşturma açılmasını istemişti:

1- YÖK döner sermaye işletmesinin zarar ettirilmesi ve sermayenin aşındırılması.

2- İta amiri olduğu ÖSYM Başkanlığı'nın sınav hizmetlerine ilişkin ihale işlemlerindeki rekabeti engelleyici aykırılıkları gidermek amacıyla tedbirler almamak.

3- Informatica firmasının teslim edilmesi gereken süreli yayınları teslim almadığı halde, teslim almış gibi işleme tabi tutarak ilgili firmaya ödeme yapılması.

4- 1996, 1997 ve 1998 yıllarında, yurtdışındaki üniversitelere doktora eğitimi için gönderilen araştırma görevlilerinin sözlü seçme sınavlarında usulsüzlük yapmak.

5- Fakülte dekanları ile öğretim elemanlarının sicillerinin birinci sicil amirlerince doldurulması ve ikinci sicil amirine gönderilmesinde keyfi davranmak.

6- Rektörlerin, akademik kadroların dağıtımındaki keyfi tutumlarına izin vermek.

7- Bazı üniversite rektörlerini, "yönetim tarzımızda farklılıklar var" diyerek, istifaya zorlamak.

Kemal Gürüz'ün YÖK tarafından hakkında soruşturına açılması bir aldatmacadır. YÖK'ün başında Doğramacı olmuş, Gürüz olmuş farketmez; çünkü YÖK, bu düzenin ihtiyaçlarını karşılamak için üniversiteler üzerinde kurulmuş bir baskı kurumudur. Üniversiteleri tamamen sermayenin arpalığı haline getirmek, ticarethaneye çevirmek, işçi-emekçi çocuklarına üniversite kapılarını kapatmak, gerici-faşist eğitim ve sınav sistemleriyle öğrenci gençliği koyun sürüsü haline getirerek, kışla haline getirilmiş üniversitelerde akademik-demokratik hakları için mücadele eden öğrencileri sindirmek, YÖK'ün başlıca görevleri arasındadır. Gürüz de bu görevlerini şimdiye kadar layıkıyla yerine getirmiştir. Sadece düzen içi bazı çıkar çatışmalarının sonucu olarak hakkında soruşturma açılması önerilmiş, ancak düzen açısından yukarıda saydığımız hizmetleri yerine getirmiş bir bürokrat olarak bunlardan da aklanmıştır.

Çocuklar ancak sosyalizmde çocukluklarını yaşayabilecekler

A. S. Kızılkaya

Leyla henüz 10 yaşında... Yaşlarıyla oynayıp, sevinç çığlıkları atacağı yerde, çocuk sesiyle "mendil" diye bağıyordu "ekmek parası" için... Kendince oyuna dönüştürmüştü belki de "ekmek parası" kazanmayı. Ama, ekmek kazanma oyununun emperyalizmin sembollerinden biri haline gelmiş McDonald's yöneticilerini rahatsız edeceğini bilemezdi. Nereden bilsin ki Leyla, müşterileri rahatsız ediyorsa, yani tatlı kârlarını engelliyorsa, buzdolabına kapatılacağını... Nerden bilsin ki, kapitalistler insan etiyle beslenip, insan kanı içerler; kâr için değil Leyla gibi çocukları buzdolabına kapatmak, ruhlarını bile satarlar... Leyla bunları bilemezdi, o henüz 10 yaşındaydı...

Leyla'yı buzdolabına kapatan müdüre "sapık" demeye getiriyorlar. Peki, yolu bile olmayan yerlere McDonald's'ları, Coca Cola'ları taşıyan kâr delisi emperyalistler, ya da Leyla'yı reyting malzemesine dönüştüren medya... Doğru, ortada bir sapkınlık var. Ama bu kimsenin kişisel özelliklerinden kaynaklanmıyor, tümüyle kapitalizmin kâr üzerine, artı-değer sömürüsü üzerine kurulu işleyişinden kaynaklanıyor.

Hemen ardından Leyla'nın babası suçlandı. McDonald's müdürü "sapık", Leyla'nın babası "suçlu" da olabilir. İyi ama Leyla'nın suçu ne? Leyla'nın bir tek

suçu var: Çocukların şeker yiyemeyip misket bombalarıyla katledildikleri, işgüçlerinin ve bedenlerinin dahi sömürüldüğü kapitalist sistemde dünyaya gelmiş olmak. Tıpkı dünya üzerindeki milyonlarca çocuk gibi...

Sorunun kaynağı kapitalizmdir

Resmi araştırmalara göre, sadece İstanbul'da 7-10 bin arasında sokak çocuğu bulunuyor, ki gerçek rakam bunun çok üzerindedir. Aynı araştırmalar, çocukların sokağa düşme gerekçelerini şöyle sıralıyor: Kötü ekonomik koşullar, zorla çalıştırılmak, hızlı göç, parçalanmış aileler, aile içi şiddet, cinsel taciz ve tecavüz, vb...

Açlık sınırında ücretle çalışan bir işçi, çocuklarının ihtiyaç ve özlemlerini karşılayabilir mi? Hele ki her gün işten atılma korkusuyla aşağılanarak, üstelik de 10-12 saat çalışıyorsa; böyle bir anne-baba çocuğuyla ne denli ilgilenebilir? Kaldı ki sorun bu da değil. Sefalet ücretiyle çalışan baba işten atılır, iş bulamaz ve çocuk çalıştırılmak zorunda kalır.

Köyden göçünü toplayıp neden gelir köylü? Orada karnını doyurabilse, yaban ellere açlığa, sefaletle gelir mi hiç? Geliyorlar ama. Onlar için tam bir yıkım olacak "tarım reformu"yla daha çok da

gelecekler. Sadece işsizler artmayacak, ücretler düşmeyecek, aynı zamanda resmi verilerdeki sokak çocuklarının rakamı da yükselecek.

Kapitalist işçi-emekçi çocuklarını ucuz işgücü olarak görür. "İşçi-emekçi çocuğusın okumak senin neyine, gel fabrikamda çalış" der. Babanı çalıştıracığıma, sen ve kardeşlerini çalıştırıp, babanın ürettiğinden çok daha fazlasını ürettirir, çok daha az para veririm... Yalnızca küçük atölyelerde çocuk emeği ucuz işgücü

olarak sömürülmez, büyük işletmelerde de durum böyledir. Çalışmıyorsan, sokağa düş, tiner çek, olmadı öl, der... Ama kendin ölmezsen, gün gelir Brezilya'daki gibi ölüm timleri kurar, ben öldürtürüm seni... Kapitalist bununla da yetinmez. İğrenç arzuları için 10-12 yaşında çocukların bedenlerini kullanır, kirletir çocuk hayallerini...

Sonra da, bugün olduğu gibi, alçakça timsah gözyaşları dökerler; utanmadan "bizim çocuklarımız" edebiyatı yaparlar; hatta, güya çocukları koruyan yasalar bile çıkarırlar.

Çözüm sosyalizmedir!

Diyelim ki Leyla'nın babası evlat sevgisinden yoksun biridir ve suçludur. Peki, ya Leyla'nın anne-babası ölmüş olsaydı, o zaman kim suçlanacaktı böyle kolayından? Ya da McDonald's müdürü Leyla'yı buzdolabına kapatmasaydı, kim haberdar olacaktı onun yaşadıklarından? Leyla hala mendil satıyor olacaktı şimdi.

Peki ne yapıyor şimdi sermaye devleti Leyla için? Müdür tutuklandı, belki kamu vicdanına göre cezalandırılır da... Leyla'nın babası da ceza alabilir. Hatta Leyla Çocuk Esirgeme Kurumu'na alınıp, orada horlanarak, dövülerek, sokaktakinden pek farklı olmayacak tarzda büyütebilir de. Olması gerektiği gibi davranılsa bile, daha dışarıda binlerce Leyla var.

Bir de yasa çıkarmışlar: Sokak çocuklarından alışveriş yapanlar cezalandırılacakmış! Gerçekleşme imkanı olmayan, göz boyamaya yönelik bir yasa. Gerçekleşecek olursa eğer, o zaman da çocuklar ekmek paralarından

olacaklar. Yani sorunun kaynağı olan özel mülkiyet düzeni ortadan kaldırılmadıkça, en hamasi duygularla çıkarılan yasalar bile döner yine çocukları vurur.

Yalnız sokak çocuklarını değil, bütün çocukları, ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı kurtarabilir. Sermaye ise azgınca sömürür, tecavüz eder, öldürür; anne-babalarına yaptıklarını çocuklarına da yapar.

İşçi sınıfının devrimci programında, "Yaşlılar, engelliler, kimsesiz çocuklar ve yardıma muhtaç kesimler proletaryanın devrimci iktidarınca korunur" deniliyor. Sosyalizmde kimsesiz çocuklar toplumun diğer yardıma muhtaç kesimleri gibi güvence altına alınır. "Ekonomik, sosyal, kültürel tüm ihtiyaçları kamu fonlarından karşılanır." (TKİP Programı-2. Bölüm, C. Toplumsal Sorunlar Alanında, 6. madde)

En önemlisi de çocukların eğitiminin güvence altına alınmasıdır.

"-Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.

"-17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim. Eğitim üretici çalışma ile birleştirilir.

"- Çocukları okul hayatına hazırlayıcı bir kurumlar şebekesi (kreşler, çocuk bakım yuvaları vb.) oluşturulur." (2. madde)

Programda belirlenen koşulların gerçekleşmesi durumunda Leyla'lar mendil satmak zorunda kalmayacaklardır. Ve bu koşullar ancak proletarya iktidarı altında, sosyalizmde gerçekleşir. Çocuklar ancak sosyalizmde doyasıya oynayıp, çocuk dünyalarında yaşayabilirler.

Kapitalizmin "sokak çocukları" tablosu...

İstanbul Valisi, sokakta çalışan veya dilenen çocukları toplama ve ailelerini cezalandırma kararı almış. Bütünüyle sokakta yaşamak zorunda kalan sokak çocukları ise devletimizin şefkatli kolları tarafından sarılıyormuş. Daha önce MHP'liler de bu çocukların barınması için bir toplama kampı oluşturulmasını önermişlerdi. Bu çocukların iyi bir asker olarak yetiştirilmeleri halinde ülkeye iyi hizmetleri olacağını da ekleyerek...

Burjuva basın günlerdir bu konuyu işliyor. Vicdansız anne ve babaları devlete şikayet etmekte birbirleriyle yarışıyorlar. Ama hiçbirisi bu çocukların neden sokaklarda yaşamak ya da çalışmak zorunda kaldıklarını anlatmıyor. Ana-babalarının Kürdistan topraklarından nasıl zorla sürüldüklerini gündeme getirmiyor. Ya da, işsiz kalmış, düşük ücretlere mahkum edilmiş emekçi çocuklarının sokaklarda çalışmaktan başka çarelerinin kalmadığını anlatmıyor.

Çünkü, onlar sokaklarda çalışan çocukların yarattığı görüntüden şikayetçiler. Gelen turistler Türkiye hakkında yanlış bir imaj ediniyorlar, sokaklarda çalışan çocukları gördüklerinde. Onların istedikleri, çocukları izbe ve karanlık atölye köşelerinde tepe tepe çalıştırın, sanayi sitelerinde oluk oluk kanlarını akıtın! Ama bu iş sokak ortasında olmasın, imajımız bozuluyor. Ülkenin kalkındığı, çağ atladığı yalanlarıyla tezat oluşturuyor. Küçük dünyalarına kapatılmış insanların moralleri bozuluyor. Ve nihayet, işçi ve emekçilerin öfkesi dizginlenemez bir hal alıyor.

Ama yasaklamakla bu iş çözülüyor ki. Yoksulluk, işsizlik, açlık, sömürü devam ettiği sürece, sokak çocukları tablosu da değişmeyecek.

Siz en iyisi bu işi son noktasına kadar vardırırsanız Brezilya devletinin tecrübelerinden faydalanın. Onlar, turistleri rahatsız eden, dilencilik yapan sokak çocuklarını imha timleri kurmuşlar. Üstelik imha etmeden önce işe yarayan organlarını alarak ülke ekonomisine katkı sağlamışlar. Ama siz siz olun, bu kirli işi öyle açıktan yapmaya kalkmayın, çünkü bu kadir kıymet bilmez insanlar, bu kez çocuklar imha ediliyor diye ayağa kalkıyorlar. Devleti protesto etmeye yelteniyorlar. Bu nedenle, önce devletin şefkatli kolları ile sarın ki onları, kimse kuşkulansın.

Depremi birinci yılında onbinlerce insan sokaklardaydı...

Yeni katliamlar yaşamamak için örgütlenmeliyiz!

“17 Ağustos depreminin yaralarını sarmak.” ‘99 Ağustos ayında tüm Türkiye’nin sloganıydı bu. Felaketin sorumlusu birkaç müteahhit, birkaç devlet yetkilisi ve birkaç belediye ilan edilmişti. 45 saniyede 45 bin kişinin öldüğü depremde “birkaç”lar sorumlu tutuldu hep, hem de yargılama gereği bile duyulmadan. “Halkımızın bilinçsizliği” de sorumluydu bu felaketten ayrıca.

Sermaye devleti, çürümüş düzenini aklamak için kimi bulduysa gösterdi sorumlu olarak. Oysa “bilinçsiz” halk çok iyi biliyordu tek sorumlunun devlet olduğunu. Enkaz altında can veren onbinlerce, hala yaşama savaşı veren yüzbinlerce insanın işçi, onlar can pazarındayken felaketin rantını yiyenlerinse sermaye sınıfına mensup olması, iyice teşhir ediyordu devletin kime hizmet ettiğini.

Depremden devleti sorumlu tutan bazı sivil toplum kuruluşları 17 Ağustos’un yıldönümünde sorumlulardan hesap sormak için bir dizi etkinlik planlarken, burjuva basında; “*Depremi ardından sivil toplum örgütlerinin, aynı felaketin bir kez daha yaşanmaması için başlattığı ‘Depremi unutturmayacağız’ kampanyasına en büyük destek devletten geldi*” haberleri yeraldı. Depremle birlikte aç, açlıkta ve işsiz kalan onbinlerce işçi-emekçi hala aynı sorunları yaşamaya devam ederken, yeni katliamların hazırlığını yapan devlet, yaşattığı felaketi “unutturmayacağı”nı söylüyor bizlere utanmadan. Bu açıkça ve yüzüstü, “sizi zaten ölüme mahkum etmişim, hala ediyorum ve daha da edeceğim” demektir.

Depremi birinci yıl anmasında onbinlerce insan sokaklardaydı. Mitinglerden panellere, insan zincirinden siyahlar giymeye kadar bir dizi etkinlik düzenlendi. Tepkilerin kendilerine yönelmemesi için etkinliklere sözde sahip çıkan ve destekleyen sermaye devletinin amacı, toplumsal muhalefeti dizginleyebilmek, denetim altında tutabilmektir. Bu nedenle birçok protesto eylemi ve pankarta izin vermeyen devlet yetkilileri, burjuva medyanın düzenlediği

açık oturumlara birkaç yüzüzünü göndermekle yetindiler.

Halkın tepkisi oldukça açık ve netti: Devlet, deprem bölgesinde ne yaptı ve toplanan paralar nereye gitti? Depremzedeler bunun hesabını sordular. Bu sorulara hiçbir devlet yetkilisinin verebileceği bir cevap yoktu. Ayrıca buna niyetleri de yoktu. Çünkü devlet, kolluk ve yargı güçleri başta olmak üzere tüm kurumlarıyla halk üzerinde baskı, tehdit ve sindirme politikası uygulayarak bu riski ortadan kaldırmıştı.

Depremzedeler, deprem sonrasında sermaye devletinin sömürü ve yağma düzenini daha net gördüler. Buna rağmen, devletin depremzedeleri bölme politikası işe yaradı. Sorunları ortak binlerce insan bir diğerinin sorununa duyarsızlaştırıldı. Devletin bölgede varlığını hissettirdiği uygulama; baskı, sindirme, tehdit, rüşvet politikaları oldu. Tüm bunlar depremzelerin ortak çıkarları ve ortak tepkileri doğrultusunda birlikte hareket etmelerini engelleyen nedenlerdir. Buna rağmen kendiliğinden gelişen en küçük bir toplumsal muhalefet karşısında bile depremzedeler, düzenin kolluk güçleriyle yüzyüze geldiler. Devlet, gelen paraları sermayeye peşkeş çekerken, depremzedeler kendilerine lütfedilen göstermelik yardımların dahi kesilmesinden korkar hale geldiler. Çünkü devletin, doğal afeti nasıl katliama ve bu katliamı da nasıl bir rant ve talana çevirdiğini gördüler. “Bilinçsiz halk” devletin yaptıklarına bakarak yapabileceklerinin de farkına vardı.

Depremi birinci yıldönümünde depremzelerin gösterdiği bu haklı tepki ve öfke örgütsüz kaldığı için, hedefi görse de o hedefe yönelemedi.

Sadece 17 Ağustos’un değil, sınıfa yönelik tüm saldırı ve katliamların sorumlusu devlettir. Çünkü mevcut devlet sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki diktatörlüğüdür. Ne 17 Ağustos, ne de diğer kıyım ve katliamları bir daha yaşamak istemiyorsak, sermayenin düzeni ile devletini hedef alan ve bu düzeni aşan bir örgütlülükle hareket etmek zorundayız

Depremle yaşamaya alışmak zorunda değiliz!

Deprem, peşisıra olmaya devam ediyor. 22 Ağustos’ta Beypazarı, 23 Ağustos’ta Gerede depremi. Denizli’de, Erzurum’da, İstanbul’da. Her depremin ardından, “Türkiye bir deprem ülkesi, depremle yaşamaya alışmalıyız diyor” yetkililer. Yani, işsizliğe, düşük ücretlere, sömürüye, talana, yoksulluğa, basit hastalıklardan kırılmaya, baskı ve işkencelere, katliamlara alıştığınız gibi depremlerde telef olmaya da alışın, diye buyuruyorlar. Alışın ki bizim de başımızı ağrıtmayın, diyorlar.

Depremzedeleri sahipsiz bıraktıkları yetmiyormuş gibi, öfkelerini dile getirenleri, yetkilileri suçlayanları tehdit ve baskı ile sindirmeye çalışıyorlar. Üstüne üstlük, çürük evlerde oturmasaydınız, evlerinizi sigorta ettirseydiniz vb. diyerek, gerisin geri depremzedeleri suçlamaya yelteniyorlar. Peki bu depremde yıkılan ya da hasar gören kamu binaları, onları da mı “cahil, tedbirsiz” vatandaş yaptırdı. Beypazarı’nda 3.4 büyüklüğündeki bir depremde bile hasar gören binaların büyük çoğunluğu kamu binalarıdır. Bu binaları yaptıran ise sermaye devletinin ta kendisidir. Rüşvet ve kayırma ile kendi yandaşlarına ihale edilen bu binaları denetleyen de yine devlettir. Vatandaş suçlayanlar, bu konuda suspus oluyorlar.

Halk arasında bir söz vardır, “balık baştan kokar” diye. Sermaye devleti, kokuştukça, çürüdükçe kendi pisliğini halka da taşıyor. Çünkü, insanlığa karşı işlediği suçları, ancak böyle yaparak gizleyebiliyor.

Biz işçiler ve emekçiler de diyoruz ki; bu kokuşmuş ve çürümüş devletten kurtulmak için önce başını koparmalıyız. Başını, yani iktidarı ele geçirmeliyiz. Böylece, insan onuru ve refahı üzerinde yükselen yeni bir toplumun inşasına girişebiliriz.

Sermaye devletinin bizlere bulaştırmaya çalıştığı pisliklerden korunmanın tek yolu da, bu uğurda örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçmektedir. Depremlere alışmanın yolu da buradan geçmektedir. Silkinelim ve ayağa kalkalım. İşsizliğe, düşük ücretlere, sömürüye, talana, yoksulluğa, basit hastalıklardan kırılmaya, baskı ve işkencelere, katliamlara karşı mücadele edelim. Yeni deprem felaketleri altında can vermek istemiyorsak, sermaye devletini önlem almaya zorlayalım.

Bu devlet;

Herkese, güvenli, sağlıklı ve ucuz konut sağlamak zorunda bırakılmalıdır.

Aksi halde yıkılmalıdır!

Bu devlet;

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi sağlamak zorunda bırakılmalıdır.

Aksi halde yıkılmalıdır!

Bu devlet;

İşçilere, emekçilere, yoksul köylülere, tüm halka insanca yaşama koşulları sağlamak zorunda bırakılmalıdır.

Aksi halde yıkılmalıdır!

Çünkü; işçi ve emekçiler bu temel talepleri karşılayamayan sermaye devletini beslemek zorunda değildir. Sadece patronların çıkarlarını koruyan bir devlete mahkum değiliz. İşçi ve emekçilerin ve insanlığın geleceğini ve çıkarlarını koruyan kendi iktidarımızı, kendi sistemimizi, sosyalizmi kurabiliriz. Kurmalıyız!

Adalet Bakanlığı yetkililerine ve ilgililere açık çağrımızdır

“F Tipi” denilen hücre tipi cezaevleri tartışılmaya başlandığından bu yana, başta Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ile Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun olmak üzere, devletin tüm sözcüleri, manipölasyonu dönük çeşitli açıklamalar yapmaktadır. Bu açıklamaların başında ise “F tipi cezaevlerini, tutukluları örgüt liderlerinin baskısından kurtarmak için yapıyoruz” şeklindeki demagojik açıklama gelmektedir. Ki, yalan ve demagoji üzerine kurulan bu açıklamalar, son günlerde yapılan *“sempatizanlara ayaklarını yıkatan örgüt şefleri bile var”* açıklamalarıyla daha bir pervasız boyut kazanmıştır.

Ne var ki, siyasette dürüstlük güçlülüğün, ikiyezlülük ise zayıflığın ifadesidir. Biz dürüstlüğümüze ve dolayısıyla güçlülüğümüze inanıyoruz; BU YÜZDEN AÇIKÇA, İLAN EDİYOR VE ÇAĞIRIYORUZ:

* Kendilerine güveniyorlarsa iddia sahipleri iddialarını kanıtlasınlar.

* “Örgüt baskısı var” diyerek danışıklı programlar yapan ama tartışmalı programlardan itinayla kaçan Adalet Bakanı’nı ya da ilgili sözcülerini istedikleri yerde, istedikleri kişilerle tek tek görüşerek iddialarını kanıtlamaya çağırıyoruz. “Örgüt baskısı nedeniyle avukat ve aileleriyle görüşmeyen tutuklular” var ise, açıklanmasını istiyor ve basın önünde tartışmaya davet ediyoruz.

* “Örgüt zoruyla eylemlere sokuyorlar” iddianızı kanıtlamanız için sizleri, basın mensuplarıyla birlikte cezaevlerine davet ediyoruz. Cezaevi idare yetkililerinin, avukatların ve tutukluların bulunduğu ortak platformlarda, basın ve kamuoyu önünde görüşmelere davet ediyoruz.

Hangi tutuklu, örgüt baskısı altındaymış;
 hangi tutuklu, zorla eylemlere sokuluyormuş;
 hangi tutuklu, avukatı ve ailesi ile görüşemiyormuş;
 kim, istediği kitabı okuyamıyormuş? Basın ve kamuoyu
 önünde herşey demagoji zırhından sıyrılarak netliğe
 kavuşsun.

Gelin görüşelim. Gelin konuşalım.

Konuşalım ki,
kimin kimi baskı altına aldığı;
kimin hangi kitapları, dergileri ve gazeteleri
yasakladığı, hangi kasetleri içeriye almadığı;
kimin kimi değiştireceği, kimlerin eğitime muhtaç
olduğu;
kimin “üçlü protokol” ile avukat görüşünü
engellediği;
kimin avukatlara ve tutuklulara aramalar dayattığı,
savunma ve tedavi hakkını gaspettiği;
kimin hangi yöntemler ile görüşleri engellediği;
kimin çivili sopalarla beyin dağıttığı, kimin
kemiklere çivi çaktığı;
kimin Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar’da
neden katliam yaptığı;
kimin kimleri sessiz imhaya maruz bıraktığı;
kimin dozerle kol koparttığı, floresan lamba ile
tecavüz ettiği;
kimin halkların çıkarları için mücadele ettiği;
kimin emperyalizme uşaklık ettiği daha net
anlaşılsın, daha net açığa çıksın.

Çağırıyoruz;
Tutukluların, tutuklu yakınlarının, avukatların, tabiplerin, aydınların ve yazarların, devlet yetkililerinin ve cezaevi idare personellerinin bulunduğu bir platformda, basın önünde özgürce ve sınırsızca tartışalım. Biz bekliyoruz, çünkü, iddialarımıza güveniyoruz; haklıyız, gerçekleri söylüyoruz. Sizler de güveniyorsanız gelin. Gelmeyenler, tartışmadan kaçanlar; iddialarına güvenmediklerini, yalan söyleyip, demagoji yaptıklarını kabul ediyor demektir. Bu, gerçek suçluların ve gerçek teröristlerin kimler olduğunun gerçek göstergesi olacaktır.

Cezaevleri Merkez Koordinasyonu ile tüm
cezaevlerindeki THKP-C/MLSPB, Devrimci Yol ve TDP
dava tutukluları

Karartılan bizim geleceğimizdir, geleceğimize sahip çıkalım!

Televizyonumuzu, radyomuzu açtığımızda, koca haberlerin yanı sıra, F tipi cezaevleri ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük katliamlara tanık oluyoruz. Buna dün de tanık oluyorduk, bugün de tanınız. Sınıf savaşımı sürdüğü sürece tanık olacağız.

Tutsak ailelerinin ve yakınlarının, demokratik kamuoyunun, aydınların vb. basın açıklamalarına, eylemliliklerine baktığımızda “F tipi cezaevlerine (hücre) ve yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz” haykışlarıyla karşılaşırız. Devletin oda, bizlerin hücre olarak tanımladığı cezaevlerinin yapımı yakın zamanda tamamlanmış, devir teslimi de yapılmış olacak.

Devletin Ocak ayında “üçlü protokol” olarak imzalanan saldırı metni, Ulucanlar katliamı sonrasında tüm hızıyla uygulamaya konulmuş durumda. Devlet devrimci tutsakların bulunduğu tüm cezaevlerine saldırı kararlılığından bir şey kaybetmeden devam ediyor. Tutsak aileleri örgütlenmesi de bu saldırıları boşa çıkartmak için mücadele ediyor. Hiç durmamacasına alanlara çıkararak, hücrelerin ölüm olduğunu anlatıyor.

Nedir bu hücreler, ne için yapılmıştır? Buralara kimleri neden koyacaklar?

Hücreler, kör, sağır ve dilsizdir. İnsanlar görmesin, duymasın, düşünmesin, konuşmasın istiyorlar. Hücre tecrittir. Bölmek, parçalamak, örgütlü gücü yoketmektir. Herkes bilir ki, insanlar, inançları her ne olursa olsun, birlikte oldukları, örgütlü oldukları koşulda güçlüdürler. Hele de bu insanlar gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya özlemiyle hücrelere konulmaya çalışılıyorsa, mücadeleyi içeride yürüten devrimci tutsaklar için ve bunun karşısında olan devlet için de çok daha önemlidir.

Yani ortada bu konuda anlaşamayacak, hiçbir koşulda uzlaşamayacak iki ideoloji var: İşçi sınıfı ile burjuvazinin

Galatasaray eylemi devrimci ısrar ve direnişle sürüyor

Her geçen gün hücrelere karşı eylemler artarak geliyor. Tutsak yakınları her hafta **faşist** güçlere ve yoğun olarak gerçekleştirilen saldırılara rağmen Galatasaray'dalar. Amaç burayı bir mevzi olarak kazanmak ve hücreleri gündemde tutmak ve kitlelere seslenmek. Giderek katılımda nisbi bir çöğalma var. Katılımın artması da, öncelikle bu eylemde gösterilecek devrimci ısrar ve duruşa, ayrıca zindanlar cephesinde yaşanacak sıcak gelişmelere bağlı.

Bu cumartesi iki koldan eyleme katılan birçok tutsak yakını yine yaka paça işkenceyle gözaltına alındılar. Göz altına alınanlar akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

29 Ağustos'ta Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'nun "Hücrelere karşı çıkacak insan arıyoruz" kampanyası dahilindeki anket çalışmasına, Yüksel Caddesi'nde sermayenin faşist kolluk kuvvetleri vahşice saldırdı. 13 hücre karıştı insan tekme-tokat dövülerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında *Kızıl Bayrak* muhabiri Selin Kuşun bulunmaktaydı. Devlet 12 kişiyi serbest bırakırken, *Kızıl Bayrak* muhabiri kesinleşmiş bir cezadan dolayı şu an Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunuyor. Biz her türlü faşist devlet terörüne, gözaltılarına, tutuklamalarına, işkencelere, yargısız infazlara rağmen sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadeleye etmeye, onurumuza geleceğimize sahip çıkmaya devam edeceğiz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Sosyalist basın susturulamaz!

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara TUYAB etkinliği

Ankara TUYAB, Tuzluca'yı Feyzullah Çınar Parkı'nda, hücre tipi cezaevlerini teşhir eden bir etkinlik düzenledi. 50 kişilik bir katılımıla gerçekleşen eylem Çiçek Pasajı'ndan parka kadar sloganlı yürüyüşle başladı. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!", "Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!" sloganları atıldı. TUYAB imzalı bir metin okundu ve müzik dinletisi ile eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

**Yaşadığımız her alanda duvarları
yıkmaaya çalışıyoruz**

Yaşamımızın her anı hücreleştirilip, her geçen gün bizi kuşatan görünmeyen duvarlarımız daha da kalınlaşıırken, biz de mahallemizde, işyerimizde, okulumuzda ve yaşadığımız her alanda bu duvarları yıkmaya çalışıyoruz.

Biz Mamaklılar hücre tipi yaşama ve cezaevine karşı bir platform oluşturduk. Mamak Hücreselere Hayır Platformu; Feyzullah Çınar Parkı'nda yaptığı ilk etkinlikle çalışmalarına başladı. Önümüzdeki haftalarda da yapacağımız etkinliklere tüm Mamak halkını ve duyarlı insanları bekliyoruz.

Tıpkı Mamak'ta olduğu gibi diğer semtlerde de böylesi platformların kurulmasında platformumuzun örnek olmasını istiyoruz.

Mamak Hücreslere Hayır Platformu; Mamak'ta, Cumartesi eylemlerinde ve tüm hücre karşıtı eylemlerde bulunacağını ifade eder.

Yaşamımızın hücreleştirilmesine izin vermeyelim, mücadele edelim!

Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!

Mamak Hücrelere Hayır Platformu

Adana'da hücre karşıtı etkinlik

İHD, KESK, ÖDP, EMEP, Tuhay-Der, Dayanışma-Der, Genel-
iş 6. bölge, DBP, Halkevi, Kızıl Bayrak, Vatan, Devrimci
Demokrasi, Alınterimiz, Yaşamda Atılım, HADEP, Pir Sultan
Derneği, Tüm Bel-Sen'den oluşan platform, F tipi ve genel
saldırıları için biraraya gelerek, basın açıklaması, bildiri, afiş,
panel, miting vb. kararı aldılar.

24 Ağustos günü İHD'nin önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklama sırasında "Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!" vb. sloganları atıldı. Ardından semtlere ve şehir merkezine toplam 10 bin bildiri dağıtıldı.

Adana Halkevi, F tipi hücrelere, Çukobirlik'in tasfiyesine yönelik bir adım olan işçilerin ücretsiz izne yollanmasına karşı ve grevdeki EXSA işçileriyle dayanışma amacıyla başlattığı 6 günlük açlık grevine, Cottarelli'nin Türkiye'ye gelişini protesto eyleminin başlamasıyla son verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Cumhuriyet gazetesinden Adalet Bakanı ile “F tipi çağdaş” başlıklı röportaj: Bakan yalan söylüyor, Cumhuriyet aklıyor!

A. Ferhat

21 Ağustos Pazartesi günü Cumhuriyet gazetesinde, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'le Ümit Zileli'nin gerçekleştirdiği bir röportaj yayınlandı. Buna röportajdan çok kendi çapında bir aklamaya operasyonu demek daha doğru olur aslında. Röportajın bu niteliği daha birinci sayfada veriliş biçimi ile kendini ortaya koyuyor. Birinci sayfada tırnak içerisinde verilen başlık şöyle: “F tipi çağdaş”. Bilindiği gibi, bir haberde başlık oldukça önemlidir. Başlık haberi bir bakıma özetler ya da haberin veriliş amacını ortaya koyar. Somutta da öyle olmuş. Başlıkta tırnak içinde F tipinin “çağdaş” olduğunu söyleyenler, röportajda devletin büyük ölçüde teşhir olmuş hücre saldırısını ve onun uygulayıcısı olan zatı hiç de tırnak içinde olmayacak şekilde aklamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bu tutumu röportajın verildiği sayfanın başlığında ve röportajın tamamında da sürdürüyorlar. Başlığa çıkarılan aslında Adalet Bakanı'nın deyim yerinde ise desteksiz atışlarından sadece birisi. Adalet Bakanı'na ve Cumhuriyet'in yine tırnak içindeki başlığına göre “Yeni sistem başlı başına güvence” imiş. Burada Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'un *Nokta* dergisine yaptığı açıklamadan bir cümleyi aktaralım: “Bir kısım çevreler safiyane, bir kısım da Türkiye Cumhuriyeti'ne kastetmiş bir düşüncenin bitmesini istemediği için buna karşı çıkıyor.” (Nokta, sayı: 2000/31, s.21) Bilindiği gibi, F tipi cezaevleri saldırısının sahibi MGK'dır ve Ertosun bunun başta gelen uygulayıcılarından. Adalet Bakanı ise, silik kişilik yapısı ve devlet örgütlenmesinin yapısı gereği gerçekte asma yapırağı rolündedir. Bu nedenle biz Ertosun'un söylediklerini daha çok dikkate alacağız. Dolayısıyla yeni sistemin başlı başına neye “güvence” olduğu Ertosun'un açıklamalarında belirtilmektedir: “Türkiye Cumhuriyeti'ne kastetmiş bir düşüncenin bitmesine.”

Aklama başlıyor!..

Zileli aklama niyetini daha söyleşiye başlamadan “Bakan'ın Özel Kalem Müdürü Fahriye Hanım'la yaptığı ısıtma turları” sırasında ortaya koyuyor. Fahriye Hanım'ın anlattıkları Zileli'yi çok düşündürmüş, çünkü onun anlattığına göre; “Bazı mahkumların aileleri Bakan'a kadar çıkıp ‘Çocuklarımızı bir an önce F tipi cezaevlerine alın, koğuşlardan oradaki baskılardan kurtarın’ diyorlar”mış. Bu aileler kimler acaba? Tutuklu ailelerinin “Bakan'a kadar çıkıp” ona dertlerini söylemelerinin

tutuklular programdan 3 gün sonra 1 Ağustos'ta buna karşı bir açıklama yapmış ve şöyle söylemişlerdi:

“ÇAĞRIMIZDIR; ‘örgüt baskısı var’ diye yazarlar, programlara çıkarak bu yalanları söyleyenler; ‘sözlerim doğrudur, her zaman arkasında dururum’ diyorsanız, gelin tutsaklarla görüşün”... “Sorun ki asıl olarak kimlerin baskı uyguladığını görün.”... “Ali Suat Ertosun orada açıklasın; hangi tutsak yakını, ‘evladımı örgüt baskısından kurtarın’ diye kendisine dilekçe vermiş. Açıklasın ve bunu atlelere ispat etsin.” Bu çağrıya yaklaşık bir aydır yanıt gelmemişken, Zileli bu bayatlamış yalanı “ısıtma turları” sırasında yeniden sahaya sürüyor.

Röportajın ilk sorusu F tipine karşı tepkilere ilişkin. Fakat Bakan soruya cevap vermek yerine hücrelerin Terörle Mücadele Kanunu'nun (TMK) 16. maddesine göre yapıldığını söylüyor. Röportajın sonraki kısımlarında, TMK'nın 16. maddesinin “1 ve 3 kişilik odalarda barındırılanların açık görüşten yararlanamayacağı ve birbiriyle görüşmelerine ve haberleşmelerine engel olunacağı” şeklinde olduğunu söylüyor, fakat bir sonraki soruya verdiği yanıtta da, “Meclise 16 madde ile ilgili yeni düzenlemeyi önereceğiz.” diyor.

Bu söylenenlerden iki sonuç çıkarılabilir. Bir; F tipleri TMK'nın 16. maddesine göre yapılmıştır ve bu madde tecriti öngörmektedir. İki; bu madde yeniden düzenlenecektir. Basit bir mantık yürütmeye, bu iki sonuçtan yola çıkarak şunlar söylenebilir: TMY'nin 16. maddesine göre tecrit amacıyla yapılan F tipi hücrelerin yapımı sürdüğüne ve yaz sonunda bitirileceğine göre, yeni düzenleme hiç de tecriti ortadan kaldırmayacaktır. Bakan demagogik ve yalana dayalı bir söylemle, tecritin yasadan çıkartılacağı izlenimi vermeye çalışıyor. Ama “nedense” Ümit Zileli Bakan'ın böyle bir amaç peşinde olduğunun farkında değil; Bakan'ın söylediklerindeki çelişkiye işaret edip, yapılacak yeni düzenlemenin kapsamını sormak hiç aklına gelmiyor!

Röportajın sonraki bölümlerinde Bakan, aslında iki tip cezaevi olduğunu, bunun birinin koğuş diğerinin hücre sistemi olduğunu, F tipinin ise “karma sistem” olduğunu ekliyor. Bakanın neden böyle söylediği TTB'nin F tipi cezaevi ön raporunda şöyle ifade ediliyor: “Yetkililer hücre-oda ayırımı yalnızca mimari açıdan yapmakta ve salt karanlık nemli ortamları hücre olarak tarif etmektedirler. Oysa mimari ortamdan bağımsız olarak hücre izole bir birimi tarif etmektedir. F tipi cezaevleri, bütün

nasıl olabildiğini bütün Türkiye izledi; Bakan beye ulaşmak için ailelerin onlarca gözaltı, yaralanma ve bir süre işkenceden geçmeleri gerekti. Ayrıca bu iddia yeni değil, daha önce M. Ali Birand'ın “32. Gün” programında Ertosun tarafından dillendirilmişti. Buna karşı olarak

tasarımıyla izolasyona yönelik olarak planlanmıştır.” İHD, TİYAD ve MAZLUMDER'in Ankara'da yapımı süren Sincan F tipi Kapalı Cezaevi'ni incelemeleri sonucunda hazırladıkları raporda ise şöyle söyleniyor: “Yapılan inceleme sonucunda; Sincan F tipi Kapalı Cezaevi'nin tek kişilik hücrelerden ve üç kişilik izolasyon ünitelerinden meydana geldiği; bu ünitelerin yüklenici firma yazışmaları ve teknik evrakında dahi bir ve üç kişilik hücre olarak adlandırıldığı...”

Bakan daha sonra ise koğuş sisteminin sakıncalarına geçiyor: “F tipinin temelindeki düşünceyi anlamak için, koğuş sisteminin sakıncalarını, olumsuz yönlerini dikkate almak gerekir. Koğuş tipi cezaevinde çok sayıda insan bir arada bulunmaktadır. Bunun sağlık yönünden olumsuz etkileri vardır.”

Oysa TTB'nin raporları ve diğer birçok çalışmada, F tipinin insan sağlığını bozmak bir yana, sessiz imhayı amaçlayan bir yapı olduğu yüzlerce kez kanıtlarıyla birlikte ifade edilmiştir. TTB'nin Kocaeli 1 No'lu F tipi Cezaevi'ni inceledikten sonra hazırladığı önraporun neredeyse tamamı F tipinin sağlık açısından sakıncalarını belirtmektedir.

Yukardaki sözlerin ardından Bakan “örgüt baskısı”ndan bahsetmeye başlıyor. Sanki cezaevlerinde 12 Eylül'den bu yana yaralanan binlerce kişinin, öldürülen yüzlerce kişinin faili örgütlermiş gibi... Ardından ise koğuş sisteminde “sınıflandırma” yapamadıklarını söylüyor. Aslında bunu, F tipinin adamına göre işkence olduğu şeklinde de okumak olası. Tam da burada Ümit Zileli Bakan'ın duygularına mazhar oluyor; “Şimdiki durumda pankart asanla cinayet işleyen bir arada bulunuyor o halde” deyiveriyor ve cümlelerin sonuna kocaman bir soru işareti yapıyor. Zileli, röportaj yapan bir gazeteci olarak soru sormuyor; devletin yıllardır söylediği beylik yalanları temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp röportaj arasında piyasaya sürüyor.

Hedef aklamak olunca...

Zileli röportajın ortalarına doğru “Tecrit edilmeye, yaşamdan koparılma iddiaları?..” deyiveriyor. Sonuna soru işareti konulduğuna bakmayın, röportajın bütünü okuduğunuzda, Zileli'nin bu beş kelimeyi yanlışlıkla ağzından kaçırdığını zannediyorsunuz haklı olarak. Bakansa buna karşılık şu gerçek dışı iddialarda bulunuyor: “Aslında F tipi cezaevlerini gezdiğiniz zaman orada ortak yaşam alanlarının da bulunduğunu göreceksiniz. Bunu gördüğünüz zaman 1 ve 3 kişilik odaların daha çok yatmak, gecelerini geçirmek için kullanılacağını, bütün gün boyunca ortak yaşam alanlarında birlikte... spor yapma... kitaplık ya da okuma salonunda kitap okuma... olanağının bulunduğunu göreceksiniz.”

Görenlerin söylediklerine geçmeden önce, söylediklerini daha dikkate değer bulduğumuz Ertosun'un “32. Gün” programında, “Ortak alanlardan yalnızca tretmana yanıt verenler yararlanacak” dediğini hatırlatalım.

Görenlerin söylediklerine gelince. Sincan F tipini gören İHD, TİYAD ve MAZLUMDER'in Sincan F tipi ile ilgili gördükleri: “Ortak yaşam alanı olarak öne sürülen kapalı ve açık mekanların; proje bütünü ile ilgisiz ve amaca elverişsiz olduğu, tutuklu ve hükümlülerin kullanımını amaçlayan tarzda inşa edilmedikleri ve esasen bu cezaevinde ortak yaşam alanı bulunmadığı...”

Koceli 1 No'lu F tipi incelemesi sonrasında TTB ise şunu söylemektedir: “Tek kişilik izolasyon ünitesinde tutulacak olan kişilerin kalacakları mekanlar (hücre) bir başkasıyla iletişimi bütünüyle engelleyebilecek bir tasarıma sahiptir... Havalandırmaya çıkılıp çıkmayacağı da dahil olmak üzere burada yaşayacak olan kişinin tüm sosyal yaşantısı üzerindeki inisiyatif yetkililerin elinde olacaktır.” “... F tipi cezaevlerinin bütünüyle izolasyona yönelik tasarlandığı ve hücre tarifi ile tanımlanmak istenen nitelikleri içerdiği açıktır.”

Zileli'nin hiç mi kamuoyuna sunulan bu raporlardan haberi yoktur? Demokratik kitle örgütlerinin yukarıda aktardığımız gözlemleri, az sonra aktaracağımız Zileli'nin “gazeteci arkadaşım”ından daha mı az muteberdir?

Az önce “*tecrit iddiaları*” derken dili tutulan Zileli'nin, röportajın başka bir yerinde birden dili çözülüyor, soracağı soruyla ilgisiz bir şekilde: “*F tipi cezaevini gezen bir gazeteci arkadaşım, 'Bir gün hapse düşersem F tipi cezaevinde yatmak isterim' demişti*” diyor. Zileli Adalet Bakanlığı'nın yalana dayalı türlü kampanyalarına rağmen yapamadığını yapmaya, “solcu” Bakan'ını ve F tipi cezaevlerini düze çıkarmaya kararlı!

F tipi cezaevlerini gezdirerek kamuoyu tepkisini bertaraf etmeye çalışan devlet, bunun sonrasında daha büyük bir tepkiyle karşılaşmıştı. Bu geziler sonrasında Çölaşan gibi birkaç kontra-gazeteci dışında F tipini öven yazı yazan olmamıştı. F tipini gezen birçok kuruluş sakıncaları hakkında sayfalarca raporlar hazırlamış ve F tipi cezaevlerinden vazgeçilmesini defalarca beyan etmişken, ne hikmetse Zileli bu kuruluşlardan bahsetmek yerine, kim olduğu belirsiz “*gazeteci arkadaşısı*”ndan bahsetmeyi daha uygun buluyor. Amaç aklamak olunca!..

Röportajın başka bir yerinde bakan hücreleri allayıp pullarken, Zileli bu sefer “kalite kontrolcü” rolüne soyunuyor. Bakanın onca yalanından sonra, “*Anlattığınıza göre fiziki şartlar yeterli görünüyor*” diyor. Zileli ikna olmaya dünden razı. Oysa fiziki şartların bakanın söylediklerinden çok daha farklı ve sağlıksız olduğu yine TTB raporlarından ve daha birçok belgeden okunabilirken, görenler anlatıldığı gibi olmadığını açıklamışken, Zileli bu sefer elma şekeriyile kandırılan çocuk rolünde (!) bakanın sıraladığı “masum” yalanlara hemencecik inanıyor ve hücre kalite kontrolcüsü Zileli hücrelerin kalitesini onaylayıveriyor!

Söyleşinin resim altında ayrı bir bölüm olarak verilen kısmında, Zileli, cezaevinde yapılan katliamları soruyor. Zileli'nin soru gibi soru sorduğu tek bölüm burası, fakat Zileli'nin söylediğine göre, bu “*en sevimsiz bölüm*” ve “*zaten topu topu beş dakika sürdü*”. Zileli'nin, koğuştaki bile insanlar öldürülürken tek başına kaldığınızda neler yapmazlar ki mealindeki sorusuna bakan; “*Olayın ayrıntılarına girerse bu görüşmemiz Burdur Cezaevi görüşmesi olur*” diyor. Anlaşılan Bakan da bu “*sevimsiz*” şeyleri konuşmak istemiyor.

Gazetecinin görevi aklamak mıdır?

Yazının bütünlüğü içerisinde bakanın belli başlı yalanlarını gösterdik ve bu yalanlar karşısında bilinçli olarak belli pasajlar aktardık. Bunun nedeni, pek çoğu ilk kez dillendirilmeyen yalanlar silsilesini, Bakan'ın ağzından ifade edilmesinden dolayı açığa vurmanın, F tipi ile ilgili bunca yazılanlara rağmen bunu yapmanın yine de belli bir rolü olduğu inancıdır.

Ancak, burada dikkat çekmek istediğimiz asıl nokta, bakan tarafından kitlelerin kandırılması amacıyla ortaya koyulan mizansen değil. Daha önemlisi, “demokrasi”yi ve “çağdaşlığı” dillerinden düşürmeyenlerin, kendilerini çağdaş olarak tanımlayanların, F tipini de “çağdaş” olarak lanse etmeye ve bu çağdışı saldırıyı meşrulaştırmaya ve aklamaya çalışmalarıdır. Zaten röportaj okunduğunda asıl dikkat çeken nokta, bakanın gerçek dışı söylemleri değil, Zileli tarafından yürütülen cansiperane aklama çabasıdır.

Burada sorulacak soru, gazetecinin görevinin aklamak mı olduğudur? Holding gazeteciliği yapanlar için bu sorunun yanıtı açıktır. Fakat demokratlıktan ve tarafsızlıktan dem vuranlar buna ne yanıt vereceklerdir? Holdingleşmenin, Sabancı'yla ortaklığın *Cumhuriyet*'in gündeminde olduğu şu günlerde, Zileli'nin holding gazetecilerinin temel işlevlerinden biri olan aklama işini üstlenmesi rastlantı mıdır?

Açlık grevini kazanımla bitiren Fehriye Erdal'dan açıklama:

“Desteg̈ünüzle birlikte bu aşamaya geldik”

Serbest bırakılmam talebiyle Brugge Hapisesi'nde 14 Temmuz 2000 tarihinde başladığım Açlık Grevi eylemini 16 Ağustos 2000'de, 34. gününde, tahliye olmamın ardından bitirmiştım. Tahliye edilmemin üzerinden bir gün geçmeden, kaldığım evin adresi, Belçika İçişleri Bakanlığı ile yaptığımız gizli tutulacak anlaşmasına aykırı olarak basına sızdırıldı. Bu durumla birlikte güvenliğim riskli hale geldi. Adresin basına açıklanması ve güvenlik kurallarının ihlal edilmesi üzerine, bırakmamın üzerinden bir gün bile geçmeden Açlık Grevine devam etme kararı aldım.

Bu süre içerisinde Belçika İçişleri Bakanlığı'na taleplerimizi bildirdik. Yapılan görüşmeler sonucu bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşma gereğince yeni bir adrese geçtim. Kendimi ifade etme serbestliği sağlandı. Türkiye Milli İstihbarat Teşkilatı'nın Gizli Operasyon ile beni Belçika'dan alma iddialarının açıklığa kavuşturulması amacıyla, Türkiye'ye bu konunun sorulacağı bize ifade edildi.

Kaldığım adresin değişmesinden sonra, güvenlik önlemlerinin anlaşmaya göre uygulanıp uygulanmayacağını gözlemek amacıyla bundan emin oluncaya kadar Açlık Grevine devam etme kararı aldım. Geçen bu zaman içinde basında ve kamuoyunda bu konu ayrıntılarıyla işlendi. Pek çok olumlu tepki aldık. Basının ve kamuoyunun, yapılan Açlık Grevini, beni ve davayı sahiplenmesi çok sevindirici olmuş ve güven vermiştir. Şu anda önümde üçüncü ülkeye gönderilme ve iltica başvurusuna cevap alma konuları durmaktadır. Basının ve kamuoyunun, devam edecek bu süreçte de destek vereceğini umuyor, bekliyoruz.

14 Temmuz 2000'de başladığım Açlık Grevine, 45 günden sonra 28 Ağustos 2000 tarihinde anlaşmaya uyulduğunun güvencesiyle ara veriyorum. Gelişmelere göre, gerektiğinde tekrar Açlık Grevine başlama durumum ise mevcuttur. Çünkü elimde bedenimden başka kendimi savunabileceğim bir aracım yoktur. Üçüncü bir ülkeye gönderilmem durumunda can güvenliğimin bir garantisi yoktur. İlticamın kabul edilmesini istiyorum. Can güvenliğimin tamamen sağlanması ilticamın kabulüyle olacaktır. Can güvenliğim için ise bedenimi kullanmak zorundayım.

45 günlük Açlık Grevi boyunca gösterdiğiniz ilgi, destek ve dayanışmanız için çok teşekkür ederim.

- Duyarlılıkları konusunda tüm demokratik kurum, kuruluş, kitle örgütlenmesi, parti ve sendikalara...

- Kamuoyunda duyarlılık yaratılmasında emekleri geçen tüm basın mensuplarına...

- 11 aylık tutsaklığım boyunca; yaz, kış, kötü hava koşulları demeden mahkeme ve hapisane önlerine gelerek destek olan dostlarımıza, yoldaşlarıma...

- 5 Ağustos tarihinde destek Açlık Grevine başlayan ve bugüne kadar devam eden, bu süre boyunca geniş kesimlere ulaşmak için, çoğu zaman yürüyerek Belçika'nın pek çok yerini dolaşan Fehriye'ye Özgürlük Komitesi içindeki arkadaşlara...

- 24 Ağustos tarihinde 5 günlük destek Açlık Grevine başlayan, mektuplarıyla hep yanıbaşında olan Türkiye ve Avrupa hapisanelerindeki tüm DHKP-C Davası tutsaklarına...

- İmza kampanyasına destek veren, dünyanın pek çok yerinden destek mesajı gönderen, telefonla arayarak yakın ilgilerini ifade eden, mektup ve e-mailleriyle bizi yalnız bırakmayan dostlarımıza, arkadaşlara...

- Açlık Grevi boyunca dayanışmalarını esirgemeyen Şilili, Kolombiyalı, Filipinli... devrimcilere...

- Sağlığım konusunda titiz bir şekilde çalışan, emek harcayan doktorlarıma...

- 11 ay boyunca dava konusunda canla başla çalışan, gece gündüz demeden haklılığımızı göstermek için uğraşan avukatlarıma...

TEŞEKKÜR EDERİM. Desteg̈ünüzle birlikte bu aşamaya geldik. Devamında da birlikte olacağımız inancıyla çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Sevgi ve Selamlarımla..

Esnek üretim saldırısı v

II. Bölüm

4.

“Esnek üretim”de sendika yerine “sendika” var!

Sermaye sınıfı, tehdit ve demagojilerin yanısıra, sendikalarımızın başına musallat ettiği ajanları, işbirlikçileri eliyle de mücadelemizin önünü kesmeye çalışıyor.

“Esnek üretim”e evet diyen sendika ağaları patronun çavuşluğunu yapıyorlar. “Esnek üretim”e geçit veren sendikaların şubeleri şimdiden fabrikanın personel işleri dairesi olarak çalışıyorlar. Eğer izin verirse, işçinin aidatıyla beslenip patronların hizmetini görmek onların yegane işleri haline gelecek.

Birleşik Metal-İş

“Esnek üretim” saldırısına yönelik tutum konusunda önce Birleşik Metal-İş örneğine bakalım.

Birleşik Metal-İş Sendikası “esnek üretim” üzerine bir kitap-broşür yayınlıyor. “*Esnek Üretimde İşçiler ve Sendikalar*” adlı bu kitabın yazarı Hacer Ansal. Hacer Ansal bu çalışmasında, bir aydın ve emekçi dostu olmanın dürüstlüğüyle, sermayenin esnek üretim üzerinden yaydığı hayallerin perde arkasındaki gerçeklere de ışık tutuyor. Hem de bunu esnek üretimin anavatanı olan ülkelerdeki somut örnekler üzerinden yapıyor.

Japonya'da her yıl onbin işçi işbaşında aniden neden ölüyor?

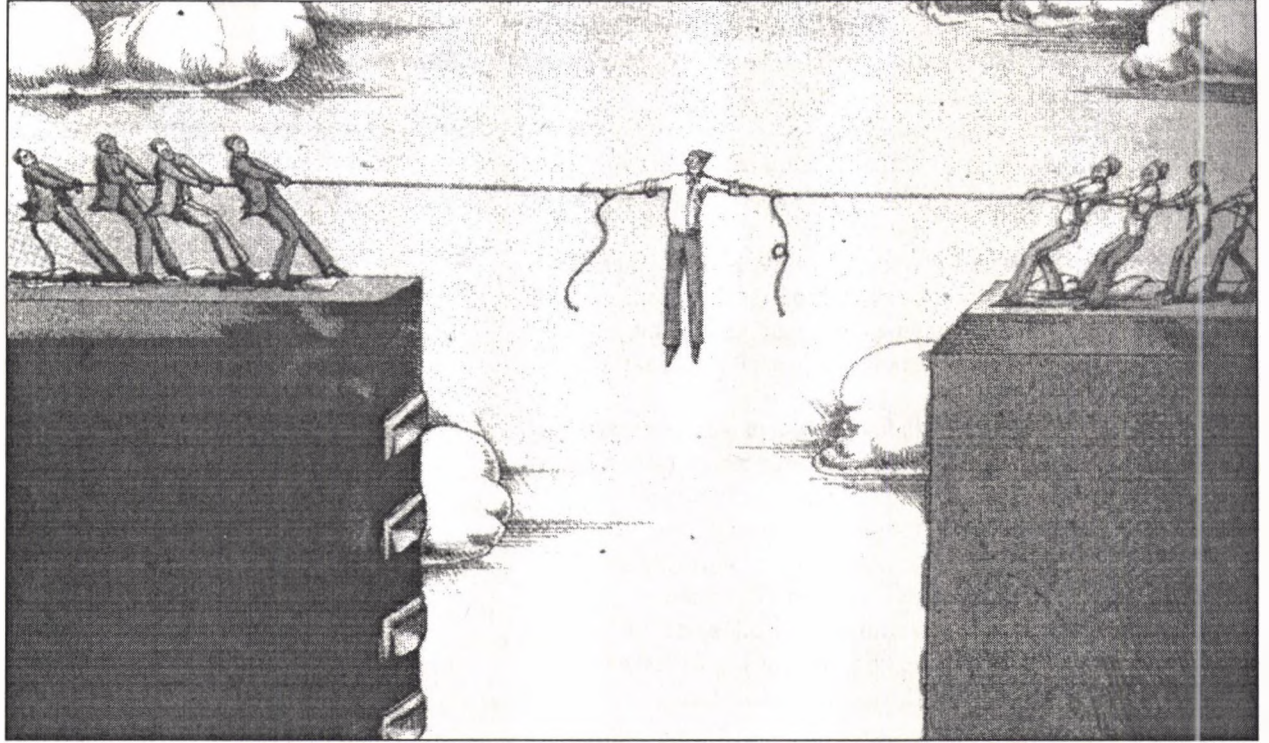
Japonya'da her yıl 10 bin işçinin aşırı çalışma ve yüksek iş stresi sonucunda gelişen özel bir hastalık nedeniyle (buna “çatlama” diyorlar ve bir tür iş katliamı oluyor) aniden öldüğünü aktarıyor örneğin. Gene Japonya'da işçilerin onyıllardır gerçek ücretlerinin yerinde saydığını, buna karşılık patronların kârlarının katlanarak arttığını söylüyor. Toplam işçilerin küçük bir bölümünü teşkil eden ve “en şanslı” konumdaki “çekirdek” işçiler için bile iş güvencesinin söz olarak kaldığını söylüyor. “Çekirdek” dışındaki çok düşük ücretlere talim eden geniş kesimler için ise işgüvencesinin esamesinin bile okunmadığını belirtiyor.

Daha birçok şey söylüyor. Lafı evirip çevirmeden söylüyor. Çünkü Hacer Ansal bir sendika ağası değil. Patronlara şirin gözükme için boyun borcu yok.

Esnek üretimin işçilerin canına okuyacağını sendikacılar da biliyor

Birleşik Metal yöneticileri ise bu kitaba bir sunuş yazıyorlar. İşçiler bu tür kitapları yaygın olarak okumadıkları için, bu sunuş daha çok Birleşik Metal'in “esnek üretim” konusundaki görüşünü ve tutumunu merak edecek olan sermaye çevrelerine hitaben kaleme alınmış.

Birleşik Metal yöneticileri bu sunuşta önce lafı biraz yuvarlıyorlar. Topu bir sermayeden bir emekten tarafa evirip çeviriyorlar. Sonra “*Kayıp uyandıran kimi sonuçlar*” başlığı altında, 8 madde halinde, “esnek üretimin” işçi sınıfı için nasıl da ölümcül sonuçlar doğuracağını sıralıyorlar. Açıkçası, en azından bu maddelerin belli başlıları üzerinden Birleşik Metal

yöneticileri de “esnek üretim” saldırısının işçilerin canına okuyacağını çok iyi biliyorlar.

“Mazlumun” canını değil, “zalimin” kılıcını kurtarmaya çalışıyorlar

Sonra “*Değerlendirme*” başlığı altında bir bölüm var. Burada “esnek üretimin” hayata geçtiği koşullarda “sosyal patlama” yaşanabileceği konusunda sermayeyi uyarıyorlar: “Böyle bir ortamda da yasalardan, kurallardan, demokrasi ve toplumsal barıştan söz edilemez. Belki de esnekliğin neden olacağı en önemli tehlike buradadır.”

Patronların vahşi sömürüsü işçi sınıfının canına okuyacak, ama Birleşik Metal yöneticileri hala emeğin korunması üzerinden değil, sermayenin ve sermaye düzeninin korunması üzerinden soruna yaklaşıyor. İşçi sınıfını değil, “en önemli tehlike buradadır” diyerek, onu ayaklar altında ezen düzenin “yasalarını, kurallarını, demokrasisini ve toplumsal barışını” kurtarmaya çalışacak. Yani mazlumun canını değil zalimin kılıcını kurtarmaya çalışacak. Düzenin zevahirini kurtarmaya çalışacak.

ESK öğrencileri, okulu dışardan bitirme sınavına giriyor

Ve geliyor sıra “*Ne yapılmalı?*” bölümüne. Yani halk deyişiyle, zurnanın zırt dediği yere.

Birleşik Metal yöneticileri bu bölüme aynen şöyle giriş yapıyorlar: (Burada sanki ESK okulunda MESS patronları karşısında sınava giriyorlar ve kendilerine önceden ezberletilen dersleri papağan gibi tekrarlıyorlar.)

“*Teknolojik gelişme ve yüksek rekabet nedeniyle gündeme gelen yeniden yapılanma arayışlarının tümünden haksız ve gereksiz olduğunu söylemek mümkün değildir.*

Yüksek bir uluslararası rekabet piyasası içinde olduğumuzu biliyoruz.

Teknolojik gelişmenin kaçınılmaz olduğunu da biliyoruz.

Bilimsel gelişmelerin sonuçlarının 'tüm insanlık için' yarar getirdiği inancımızı koruduğumuzdan, asla gelişmelere karşı olumsuz bir tutuma sahip olmuyoruz.

Yani patronlar ne diyorsa Birleşik Metal yöneticileri de onu söylüyorlar.

Patronların taşeronluğuna talip oluyorlar

Ama iş burada bitmiyor. Çünkü, Birleşik Metal yönetiminin kapitalizmin önünde diz çökmesi ve “emir yeter ki sermayeden gelsin, işçilerin canına okuyacak esnek üretim hoş gelsin sefa gelsin!” demesi, işçilerin bu saldırıya boyun eğmesi, geçit vermesi için yeterli olmuyor. Makine Kalıp işçilerinin inatçı direnişi bunun somut bir örneği. Birleşik Metal üyelerinin %67'sinin sendika yönetimine güvenmemesi ve öfkelerinin burnunda olması bunun bir başka somut örneği.

Birilerinin işçileri “esnek üretime” ikna etmesi, kendi yararına olduğuna inandırması, gene olmuyorsa mücadelesini engellemesi, bastırması gerekiyor. Peki kim yapacak bu işi? Tabii ki Birleşik Metal yönetimi.

İşte bu sunuşun son bölümünde de Birleşik Metal yönetimi, “esnek üretim” saldırısını hayata geçirmede (gene esnek üretimin bir biçimi olan!) taşeronluk işine talip olduğunu patronlara ilan ediyor:

“*Bu nedenle sendikamıza göre*” diye başlayan bu son bölüm aynen şöyle:

“*1. Ülkemizde endüstri ilişkilerinin en temel özelliklerinden birisi 'güvensizliktir'. Bunun aşılması için taraflar samimi bir çaba içine girmeli ve fırsatçı davranışlardan kaçınılmalıdır.*

2. Çağımız diyalog ve mutabakat çağıdır. Sorunlar böyle ele alınarak çözüme kavuşturulmalıdır.

3. Gelişme ve yapılanma gereksinimleri işyerleri düzeyinde olduğuna göre, çözüm yolları da işyerleri düzeyinde kurulacak KURULLAR marifeti ile olmalıdır. Çünkü işyeri ihtiyaç ve gerçeklerini en iyi bu işyerlerinde bulunanlar bilmektedir.”

1. maddede “korunan” iş güvencesi 4. maddede satışa çıkartılıyor

Şimdi bu sunuşun son bölümünün son maddelerine geçiyoruz. Burada “işçilerin çıkarına” olan bir çift söz söylenmesi, böylelikle “esnek üretim” saldırısının ambalajlanması beklenir. Yoksa konuşan işçi sendikası mıdır patron sendikası mıdır, bu konuda işçinin kafası karışır.

e işçi sınıfının görevleri

Ama Birleşik Metal yönetimi, çalışma yaşamında yeniden yapılanmanın gerekliliği konusunda o kadar “gerçekçi”ki; teknolojik gelişmelerin kaçınılmaz kıldığı tarihsel sonuçları kavramak konusunda o kadar “ilerici”ki; kapitalist cellatların elinde bilimin tüm insanlığın yararına kullanılacağı (mesela ABD'nin Hiroşima'ya attığı atom bombası, Saddam'ın binlerce Kürdü katlettiği kimyasal gaz bombası, ya da kapitalizm altında işsizliğin motoru haline gelen yüksek teknoloji üretim, işkencede kullanılan bilimsel yöntemler vb. örneklerde olduğu gibi) konusunda o kadar “inançlı”ki; ve bilimin (ama kesinlikle sermayenin değil!) karşısında boyunları o kadar kıldan ince ki, bu bir çift sözü söylemeyi bile yük görüyorlar.

1. maddede “İş güvencesini başa alıyoruz” dedikten sonra, 4. maddede “eğer işten çıkarmalar zorunluysa buna birlikte karar vermeliyiz” anlamına gelen; “ortaya çıkan sorunlarla ilgili zorlukların aşılması için önerilen değişikliğin ‘kaçınılmaz olduğunu’ birlikte tespit ve yapılması gerekenler üzerinde birlikte tartışarak, yapılması gerekenlere birlikte karar vermelidirler” diyorlar. Yani 1. maddede sözde “başla aldıkları” işgüvencesini daha mürekkebi kurumadan 4. maddede resmen satışa çıkartıyorlar. Aradaki 2. ve 3. maddelerde ise “işyerinin devamlılığına özen göstererek”, “hak ve menfaatlere saygı göstererek” demek suretiyle, bir kez daha patronların yolundan yürüyeceklerini ilan etme gereğini duyuyorlar.

Emeğin genel haklarını savunamayan çalışanların işyeri haklarını da koruyamaz

“Çünkü, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Prensibi; işyerlerini, çalışanları ile birlikte korumaktır” demagogisiyle bir kez daha lafı yuvarlayıp bu sunuşa son noktayı koyuyorlar.

İşyerlerini tabii ki çalışanları ile birlikte “korursun”. Çünkü patronun artı değer elde etmek için sömürecek işçiye ihtiyacı var. Tezgahın başına Koç ve Sabancı ailesi geçip çalışacak değil ya. Ama sermayenin önünde diz çöktüğünde, çalışanların sınıf çıkarlarını, haklarını, kazanımlarını koruyamazsın, asıl mesele de bu değil mi?

Gelin işçilerin canına birlikte okuyalım!

Birleşik Metal yönetimin esnek üretim saldırısı konusundaki yaklaşımını madde madde özetlemek gerekirse:

1. (Giriş) Esnek üretim ile gelişecek olan süreç işçilerin canına okuyacak.
2. (Gelişme, burada hitap patronlara) Bu süreçte sendikaları yabana atmayın.
3. (Sonuç, burada da hitap patronlara) Gelin işbirliği içinde işçilerin canına birlikte okuyalım.
4. (Ve teselli maddesi, burada hitap işçilere) Merak etmeyin, sayemizde canınız en “demokratik” yöntemlerle okunacaktır. Hatta sendikamız “karar süreçlerini tabana yayarak” kendi idam sehpanızı bizzat kendinizin tekmelemenize dahi imkan tanıyacaktır. Bizim sendikamızda Türk Metal-İş'in “ipi yukardan çeken” anti-demokratik yöntemlerine geçit verilmeyecektir.

Burada biz Birleşik Metal yönetimine hiçbir suçlamada bulunmuyor, hiçbir kişisel yargı belirtmiyoruz. Bu yaklaşımı yukarıda bizzat kendileri ifade ediyorlar. Tabii ki konuları gereği biraz yuvarlayıp ifade ediyorlar. Bizim yaptığımız ise onların

ifadelerini düzgün okunur hale getirmekten, yani yüzlerindeki maskeyi indirmekten ibaret.

İfade etmekle kalmayıp bugüne kadarki pratikleri ile de bunun adımlarını atıyorlar. Örnekleme kalsak sayfalarımız yetmez. Ve bunlar henüz ilk adımlar. Ama yürünecek yolun ve varılacak yerin nasıl bir bataklık olduğu, ihanet pisliliğinin saldırdığı kokudan şimdiden belli değil mi?

Türk Metal-İş: Kontr-vatanseverler çukurun ta kendisidir

İhanet şebekesini, şubelerini, temsilciliklerini yıllardır patronların personel işleri dairesi gibi kurup işleten; sendikanın sadece aidat kasasını değil, işlevini de tümüyle boşaltan; işçiden çaldığıyla saraylar, köşkler yaptıran; paralı besleme köpeklerini işçilerin üzerine saldıran; işverenlerin çıkarlarını işçilere zorbalıkla dayatma kurumu olarak çalışan; kontr-gerilla güdümlü faşist mafya çetesi Türk Metal'e gelince. Türk Metal'e burada daha az yer ayırmamız kuşkusuz daha iyi oldukları için değildir. Tersine, bunlar çukurun en dibi, hatta çukurun ta kendisidir. Türk Metal yönetiminin ne mal olduğunu, kendi üyesi olan da olmayan da gayet iyi bildiği için, Türk Metal'in esnek üretim konusundaki tutumu üzerinde fazlaca durmak gerekmiyor.

“Anavatan”da, “Yavruvatan”da ve Orta Asya'daki “Müstakbel vatanlar”da CIA-MOSSAD ile birlikte çalışarak emperyalizmin ayak işlerini gören bu kontr-vatanseverlerin, “vatan” için canlarını, kanlarını verdikleri hiç görülmemiştir. Ama, sıra ülkenin ve işçilerin kanını emmeye gelince, bu konuda en az efendileri kadar iştahlı oldukları bilinmektedir. Yaptıkları çağrılarla adeta patronları cesaretlendiriyorlar. Daha fazla saldırın, daha fazla sömürün, biz işçilerin başındayken siz elinizi öyle korkak alıştırmayın, diyerek. Çünkü önlerine atılan yağlı kemik parçaları da artıyor, işçilerin canı daha fazla çıktıkça.

Öz Çelik-İş: Kumaşı sermayenin sarı ipliğinden dokunmuş

Saldırıya karşı direnişi örgütleyeceğine, özelleştirme yağmasından pay kapıp patronluk koltuğuna oturmak için ihale peşinde koşturan Öz-Çelik İş Yönetimine gelince. Onlar solcu eskisi olmadıklarından, esnek üretim savunuculuğunu Birleşik Metal yöneticileri kadar “incelikli” teorize etmeyi bilmiyorlar. Ama bunun pratik gereklerini yerine getirmeyi, patronlara sorun çıkarmamayı diğerleri kadar iyi biliyorlar. Onların kumaşı da sermayenin ipliğinden dokunmuş.

5.

Hiçbir şey karanlığı aydınlık sanmaktan daha karanlık değildir

Yukardaki tablo, mevcut sendika yönetimlerinden beklenti içinde olan işçilere “karanlık”, “umut kırıcı”, “moral bozucu” gelebilir. Ama hiçbir şey, karanlığı aydınlık sanmaktan daha karanlık değildir. Hiçbir şey, sendika ağalarından beklenti içinde olup da bağımsız sınıf gücünü örgütlemekten geri durmaktan daha umut kırıcı değildir. Hiçbir şey, sendika ağalarının marifetiyle, dövüşmeden yenilgi almaktan daha moral bozucu değildir.

İşçiler gerçekleri öğrenmelidir. Kimse kafasını kuma

sokmamalıdır. Ama işçiler gerçekleri öğrenmekle kalmamalıdır. Bunun kendisine yüklediği sınıf mücadelesinin devrimci sorumluluklarını üstlenmelidir. Çünkü hiçbir şey, ne yapılması gerektiğini bilip de harekete geçmemekten daha çürütücü değildir.

Öncü işçilerin unutmaması gerekenler

Sendika ağalarına lanet okuyup sendikalara yüz çevirmek, piyeye kızıp yorgan yakmaktan beterdir. Yapmamız gereken, sendikalarımızın başından bu hainleri defetmek, sendikalarımızı yeniden devrimci sınıf mücadelesi örgütleri haline getirmek için azimle, sabırla çalışma yürütmektir. Taban örgütlenmesini geliştirmek, öncü işçi platformlarını yaygınlaştırmaktır.

Sendika ağaları işçi sınıfına şiddetle ihanet ediyorlar. Ama işçi sınıfının da sendikal örgütlenmeye, sınıf birliğine, sınıf mücadelesine aynı şiddetle ihtiyacı var. İşçi kitlelerin öfkesi burnundadır. Kitleler güvenilir bir önderlik ve sağlam bir örgütlenme arayışı içindedir. Bu düzen çözümsüzdür. Sınıf mücadelesi dipten gelen dalgalarla yarın yeniden yükselecektir.

Bir işçinin çocuklarına bırakacağı tek değerli miras?

Bizim sarayımız, konağımız, malımız, mülkümüz yok. Bizim bankalarda hesabımız, hissemiz, senedimiz, tahvilimiz yok. Bizim çocuklarımıza bırakacağımız tek değerli miras var. O da insanca yaşam için onurlu bir mücadeledir. Bu mücadelenin devrimci örgütlü birikimidir. Çocuklarımız ise bu mirası silah olarak kuşanıp emeğin kurtuluşu yolunda ilerleyecek, dünyayı sermayeden ve sermayenin pisliliğinden temizleyerek sosyalizme ulaşacaklardır.

Bedel ödenecekse, bunun için ödenmelidir. Bedel ödenecekse, patronlar karşısında boyun büktüğümüz için değil, ayağa kalktığımız için ödenmelidir. İşte o zaman yukardaki karanlık bulutlar da dağılmaya başlayacaktır. O zaman, sendikalarımızın tepesine çöreklenmiş olan ve yıkılmaz denilen saltanatların - '98'de Türk Metal'e karşı öfke patlamasının faşist çetenin koltuğunu sapır sapır salladığı gibi- kağıttan birer kule gibi nasıl yerle bir olacağını da göreceğiz. O zaman, bugün işçiye şamar oğlanı muamelesi çeken patronların karşımızda nasıl tir tir titrediğini de göreceğiz.

Sermaye karşısında diz çökmenin adı ihanettir!

Dünyaya işçi sınıfının penceresinden bakanlar için, kapitalizm karşısında diz çökmenin, esnek üretim saldırısı karşısında boynumuzu kapitalist cellatların idam sehпасına usluca uzatmanın, kazanılmış haklarımızı savaşıarak korumak yerine onları kapitalizmin fedakarlık sahtekarlığına kurban etmenin adı, işçi sınıfına ihanettir.

İşte kapitalizm karşısında diz çöken düzen sendikacılığının hiçbir zaman kabullenmeyeceği ve her zaman inkar etmeyi sürdüreceği gerçek budur. Onlar hain olduklarını ve işçi sınıfına ihanet ettiklerini asla kabul etmezler.

İki yol var. Yollardan biri emeğin sefaletinin ve yıkımının, diğeri ise emeğin korunmasının ve kurtuluşunun yoludur. “Esnek üretime” geçit veren sendika ağaları birinci yolu savunuyor. Onlar bu yoldan tuzlarını iyice kuruttuktan sonra sendikalarla birlikte

kendilerini de rafa kaldıracaklar. Ve ortalıktan toz olacaklar. Eğer biz izin verirse!

Bizim canımız çıkacağına, bu düzenin canı çıksın!

Ama diye itiraz ediyor sendika ağaları: “Esnek üretim sermayenin hayati çıkarlarının bir gereği. Esnek üretim olmazsa, sermaye düzeni çöker.” Özürleri kabahatlerinden büyük. Esnek üretim olmazsa sermaye düzeni çökecekmış!

Dünya işçi sınıfı ve emekçileri; milyarlarcası işsizlikten, açlıktan, sefaletten, hastalıktan kırılırken; milyonlarcası gerici savaşlarda katledilirken; binlercesi, yüzlercesi, onlarcası ise depremlerle, göçüklerle, iş katliamlarıyla her gün telef edilirken; işçi sınıfının ve ezilenlerin devrimci öncüleri hapisanelerde alçakça kurşunlanırken; analar, babalar sokaklarda tekmeden sürüklenirken; çocuklar çöplüklerden yiyecek artığı toplayıp köprü altlarında yatıp kalkarken; hakları için direnen işçilerin, emekçilerin kafaları coplarla, dipçiklerle yarılırken; kendi yurdunda özgürce yaşamak isteyen bir halkın varlığı, kimliği, hakları, dili, kültürü inkar edilir ve eşitlik mücadelesi kana boğulurken; sendika ağaları bu düzene alkış tutuyorlar.

Bu düzenin çöküş ihtimali karşısında ise gözyaşı döküyorlar.

Bu hainler karşısında işçi sınıfının yanıtı net ve tok olmalıdır: İşçi sınıfının canı çıkacağına, sermayenin ve sömürü düzeninin canı çıksın!

İşçi sınıfının programında söylendiği gibi, *“Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz.” (TKİP Parti Programı, sayfa 24)*

Kapitalizmin canının çıkmasından neden korkuyorlar?

Devrim bu düzenin canını alınca yerine ne gelecek? Sosyalizm gelecek. Sosyalizmde işsizlik sorunu olmayacak. Sosyalizmde çalışmayanın adı bu yüzden işsiz değil asalak olacak. Sosyalizmde çalışmayan ekmek de yiyemeyecek. Çalışan ise ekmeğini kardeşçe paylaşacak. Sosyalizmde ekmek kapitalistin pençesinde değil, işçinin elinde olacak. Sosyalizmde üretim sermayenin kâr kıskacında değil, emeğin ihtiyaçlarının hizmetinde olacak. Sosyalizmde işçi sınıfı üretimin dizginlerini kendi özgür ellerine alacak. Sosyalizmde işçi sınıfı fakirliği değil zenginliği kardeşçe paylaşacak. İnsan, insan gibi yaşayacak. Sosyalizmde çalışanlar tok, asalaklar ise aç gezecek. Sosyalizmde işçi sınıfı kendi kendisini yönetmeyi öğrenecek. Sosyalizmde sendikalar olacak, ama sendika ağaları olmayacak. Sosyalizmde sömürücülerin canına okunacak. Emeğin sırtından dünyanın sefasını süren asalaklara ve onların eli kanlı uşaklarına nefes bile aldırılmayacak. İşte hainlerin korkusu bu yüzdendir..

Bataklıkla giden yol: Kapitalizm ve sermaye düşkünlüğü

Bu hainlerin ortak paydası, açık ya da gizli, emek ve sosyalizm düşmanlığıdır. Kapitalizm ve sermaye düşkünlüğüdür. Kapitalizmi ilahi ve ebedi düzen ilan ederek işe başlarlar. Önce, işçi sınıfının yaralarını, acılarını kapitalizmi ıslah ederek, düzeni demokratikleştirerek dindireceklerini vaaz ederler. Sonra, işçi sınıfının tüm üyelerinin acısını dindirmek mümkün değil, gerçekçi olalım, hiç olmazsa sendika

üyelerinin paçasını kurtaralım derler. Daha sonra, sendika üyelerinin de hepsini kurtaramıyoruz, bari bir kısmının iş güvencesini (daha doğrusu sendika ağalarının aïdat güvencesini) koruyalım diye çark ederler. İhanet bataklığının içine bir kez düştüklerinde ise sermayenin önünde bütünüyle diz çökerler. İşyerini korumanın ve patronların kârlarını yükseltmenin tek kutsal görevleri olduğuna kanaat getirirler. İşçi sınıfının çıkarlarından bütünüyle kopup kendileri de patronlaşırlar. Düzenin her türlü pislğine boğazlarına dek batarlar. Sermayenin işbirlikçisi ve suç ortağı haline gelirler.

Böyle olunca da, tabii ki “esnek üretim” saldırısı karşısında teslimiyetten başka bir çıkış yolu göremezler. Çünkü onların da koltukları artık, “esnek üretim”in kanlı sömürü çarkları üzerinde yükselir.

Sermaye ve saldırıları karşısında çıkış yolu göremeyip diz çökmek, sendika bürokratlarının sermaye ve düzeniyle kafa ve çıkar bağlarından ileri geliyor. Bugüne kadarki yenilgimiz, kaçınılmaz bir sonuç değil, sendika ağalarının düzen karşısındaki diz çöküşünün ürünüdür. Bugüne kadarki kayıplarımız, onların sermayeye uşaklığının faturasıdır.

Hesap soruşumuz onların ihaneti kadar şiddetli olacak

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür.” (Parti Programı, sayfa 51)

Sendikacılığı tüccarlık, pazarlamacılık mesleği ya da sermayeye taşeronluk işi ile aynı görenlere, işçi sınıfının alinteri üzerinden sefa sürenlere, dünya işçi sınıfı ve emekçilerini açlığa, sefalete, acılara ve kana boğan emperyalist kapitalist düzen önünde diz çökenlere, biz sınıf devrimcilerinin de bir çift sözü olacak.

Bu dükkanlarınızı tez elden kapatın. Bu bataklık düzende size eşelenecek çöplük çok. Gidin başka bir iş yapın. Sermayenizi, işçi sınıfını sırtından hançerleyerek biriktirmekten vazgeçin. Yoksa, yarın işçi sınıfının devrimci hesap soruşu, sizin ihanetiniz kadar şiddetli olacaktır. O gün gelince de işçi sınıfından sakın aman dilemeyin.

6.

Neden kendi felaketimizin mimarı olalım? Neden kendi çocuklarımızın mezarını kazalım?

Tehdit ve demagojilerle mücadelemizin önünü kesmeye çalışıyorlar

Tehdit ediyorlar! Fatura işçi sınıfının sırtına yüklenirken, sermayenin elindeki kanlı kırbacın üzerinde “boyun eğ, yoksa işsiz kalırsın!” yazıyor.

Çalışırken boyun eğeceksin, yoksa işsiz kalırsın! İşten atılırken boyun eğeceksin, yoksa kıdem tazminatın yanar, işsizlik sigortasından yoksun kalırsın! İşsizken yine boyun eğeceksin, yoksa coplanır, kurşunlanır, zindanlara atılır, hücrelere kapatılırsın!

Bugün bunlarla tehdit ediyorlar. Saldırının önünü açarlarsa, işte asıl o zaman, mücadelemizin önünü kesmek için savurdıkları tüm bu tehditler her gün yaşadığımız sıradan gerçeklere dönüşecek. Saldırımlar karşısında boyun eğmek bu tehditlerin gerçekleşmesinin sadece kapısını aralayacak. Cehennem yaşamın kendisine dönüşecek.

Eğer boyun eğmezseniz, fabrikalar kapanır, işsiz kalırsınız, diye tehdit ediyorlar. Boyun eğdiğimizde,

fabrikalar kapanmasa da işsiz kalmıyor muyuz? Kapitalist cellatlar karşısında korkunun ecele faydası var mı? Bu kapitalist cellatların boyunduruğundan kurtulmaktan başka çıkış yolumuz var mı?

Tehditlerin yanısıra demagojilerle mücadelemizin önünü kesmeye çalışıyorlar. Esnek üretimin parolası: “Herşey şirketlerin ayakta kalabilmesi ve rekabet edebilmesi için!”

Bu amaç herşeye değer mi? Bu amacın işçi sınıfı ve emekçi halklar için sonuçları nedir? Bu amaca ulaşınca krizlerin üstesinden mi gelinecek? Bu amaca ulaşılınca insanca yaşama koşullarına mı kavuşacağız?

İşçi önce şu gerçeği bilmelidir. Kapitalist işletmeler arasında (işçi sınıfına daha düşük ücret, daha kötü çalışma ve yaşama koşulları üzerinde yükselen) rekabetin sonu yoktur. Aynı şekilde, kapitalistin kâr oranlarını alabildiğine arttırma, servetini alabildiğine büyütme yönündeki faaliyetinin sınırı olmadığı gibi.

Öyleyse, işçi sınıfının haklarının kapitalist rekabetin vahşi yasalarına göre tayin edilmesini savunmak demek, sermayenin kayıtsız şartsız, haksız hukuksuz egemenliğini savunmak demektir. Bu durumda işçinin çalışma ve yaşam koşulları sermayenin insafına bırakılmış demektir. Sermaye ise, işçinin de toplumun da en yaşamsal ihtiyaçları karşısında insaftan bütünüyle yoksundur. Karşılığında milyonların canını almak gerekse bile, seçimini hiç tereddüt etmeden kendi çıkarlarından yana yapacaktır.

Dipsiz bir uçuruma sürüklenmek isteniyoruz

İşçi sınıfının haklarının kapitalistler arasındaki rekabetin ihtiyaçlarına göre düzenlenmesini savunmanın (ki bu bugün sağ ya da sol görünümli tüm düzen sendikacılığının açık ya da gizli temel görüşüdür) varacağı yol, tutunacak bir dalın dahi olmadığı dipsiz bir uçurumdur.

İşçi eğer bunu kabullenirse, sadece kendi sınıf kardeşlerinin değil, kendisinin de celladı olma yoluna girer. Aynı işletmedeki, değişik işletmelerdeki ve değişik ülkelerdeki işçiler (her biri kendi işletmesini ayakta tutmak ve kendi işini korumak adına) birbirleriyle ölümüne bir rekabet içine sokulmaktadır. Bu rekabette şirketlerden biri iflas etse bile patronun serveti elinde kalmakta, ama ister üstte kalsın ister alta düşsün, işçi her durumda iflas etmektedir.

Hangi işçi, diğer işçilerden daha düşük ücretle, daha kötü koşullarda ve daha fazla çalışırsa böylelikle kendi kapitalistin üretim maliyetini düşürüp daha fazla kâr etmesini ve piyasada rakiplerinin üstüne çıkmasını sağlarsa, kendi işini de “güvence” altına alır, deniyor. Karın tokluğuna esir kampında ölümüne çalışmanın güvencesi olsa ne olur, olmasa ne olur? Bu insanca yaşamın güvencesi olabilir mi?

Güvence altına alınan sadece kapitalistlerin aşırı kârlarıdır

Gerçekte bu şekilde güvence altına alınan sadece kapitalistlerin aşırı kârlarıdır. İşçi, bir at gibi yarışa koşulmakta ve ödülü kendi ölümü olan bu yarışa itirazsız sürdürmesi için ise dolap beygirleri gibi gözü bağlanmaktadır. Bu gözbağının üzerinde, “eğer işletme rekabet bakımından avantajlı konuma gelir, rakiplerini piyasadan silerse sen de hem işini kaybetmez, hem de refaha kavuşursun” yazmaktadır.

Bu uğurda her türlü dayatmaya boyun eğen işçinin, sınıf kardeşlerinin kuyusunu kazıp düşkünleşen işçinin iş güvencesi gene de yoktur. Çünkü belirli bir işletme, işkolu ya da ülkede kazanılmış haklardaki her yeni gasp, diğer işletme ve ülkelerde de kapitalistleri aynı yola sevkedecektir. Oradaki işçilere de “eğer daha da ucuza çalışmazsanız işletme iflas edecek ve işsiz kalacaksınız” tehditi savrulacaktır. Hak gasplarının her halkası yeni hak gasplarını getirecek ve bu dönüp dolaşıp sonuçta işçi sınıfının ülke ve dünya ölçeğinde

bütün bölüklerini vuracaktır.

İşçi sınıfı kendi içinde (aynı işyerindeki, diğer işyerlerindeki ve diğer ülkelerdeki işçi kardeşleriyle) mücadele birliği yerine, patronların lehine (altta kalanın canının çıkacağı) kıyasıya bir rekabete sokuluyor. Bundan sonuçta bir bütün olarak işçi sınıfı zararlı çıkarken, bir bütün olarak sermaye sınıfı kazançlı çıkıyor. "Esnek üretim", işçilerin değil kapitalizmin sorumlusu olduğu krizlerin faturasının işçilerin sırtına yüklenmesinin mekanizması olduğu gibi, patronların en fahiş kârları elde ettikleri dönemlerde bile sahte kriz feryatlarıyla sömürüyü yoğunlaştırmalarının da bir aracı haline geliyor. Metal, tekstil ve diğer işkollarında '94 ve '98'de ve her TİS döneminde bunun kaba örnekleri yaşanmıştır.

Demek ki "piyasa, rekabet, teknoloji, verimlilik" adı altında kutsadıkları, işçiyi işçiye kırdırma politikasıdır. İşçi sınıfını ve emekçi halkları topyekün yıkıma uğratma politikasıdır.

Bir çocuk soruyor maden işçisi babasına: "Baba, çok üşüyorum, hastayım, neden sobaya kömür atmıyoruz?"

Baba: "Çünkü kömürümüz yok, kömür alacak paramız yok oğlum."

Çocuk: "Neden paramız yok baba?"

Esnek üretim saldırısı ve işçi sınıfının görevleri

Esnek üretim; kurlsız, engelsiz, sınırsız, vahşi sömürü demektir! Kendi kendimizin mezarını kazmayalım! Vahşi sömürü düzenine boyun eğmeyelim!

E K S E N Y A Y I N C I L I K

paramız yok oğlum."

Çocuk: "Neden paramız yok baba?"

Baba: "Çünkü işten atıldım ve bir daha iş bulamadım oğlum."

Çocuk: "Peki seni neden işten attılar baba, işini iyi yapmadığın için mi, az çalıştığın için mi?"

Baba: "Hayır, tersine çok çalışıp çok fazla kömür çıkarttığım için. İşverenin kömür stoku birikince ve bu kömürleri satamayınca beni işten attı oğlum."

Çocuk: "Yani sen çok kömür ürettiğin için mi bizim sobamıza atacak kömürümüz yok?"

Baba: "Evet oğlum, çok çalıştığım, çok kömür ürettiğim için."

Çocuk: "Peki işveren kömürleri neden satamadı baba?"

Baba: "Bu düzen altında benim gibi işsiz, yoksul ve parasız olan emekçilerin sayısı çığ gibi büyüdüğü için oğlum"

Çocuk: "Bu cehennemden kurtulmak için ne yapmamız gerekiyor baba?"

Baba: "Canımıza okuyan bu kapitalist düzeni yıkıp kendi sınıf iktidarımızı, kendi düzenimizi, sosyalizmi kurmamız gerekiyor, bunun için savaşmamız gerekiyor oğlum."

Baba: "Çünkü işten atıldım ve bir daha iş bulamadım oğlum."

Çocuk: "Peki seni neden işten attılar baba, işini iyi yapmadığın için mi, az çalıştığın için mi?"

Baba: "Hayır, tersine çok çalışıp çok fazla kömür çıkarttığım için. İşverenin kömür stoku birikince ve bu kömürleri satamayınca beni işten attı oğlum."

Çocuk: "Yani sen çok kömür ürettiğin için mi bizim sobamıza atacak kömürümüz yok?"

Baba: "Evet oğlum, çok çalıştığım, çok kömür ürettiğim için."

Çocuk: "Peki işveren kömürleri neden satamadı baba?"

Baba: "Bu düzen altında benim gibi işsiz, yoksul ve parasız olan emekçilerin sayısı çığ gibi büyüdüğü için oğlum"

Çocuk: "Bu cehennemden kurtulmak için ne yapmamız gerekiyor baba?"

Baba: "Canımıza okuyan bu kapitalist düzeni yıkıp kendi sınıf iktidarımızı, kendi düzenimizi, sosyalizmi kurmamız gerekiyor, bunun için savaşmamız gerekiyor oğlum."

İşte kapitalizmin gerçek yüzü yukarda anlatılanlardır. İşte "esnek üretim" in perde arkası, açlığa ve ölüme mahkum edilmiş bir işçi çocuğunun feryadı ve isyanıdır.

Evet, neden bu saldırıya boyun eğelim? Neden kendi felaketimizin mimarı olalım? Neden kendi kendimizin cellatlığını yapalım? Neden kendi çocuklarımızın mezarını kendi ellerimizle kazalım?

Evet, bizim canımız çıkacağına, bu düzenin canı çıksın!

7.

Kapitalist düzen altında kazanımlarımızın gerçek ölçüsü nedir?

Şu anda bir işte çalışıyor olmak mı? Şu anda işsiz olmak yerine üç kuruş ücret alıyor olmak mı? Şu anda işyerinde kalite çemberinin başı ve patronun gözdesi olmak mı? Bunlardan hangisi işçi sınıfına insanca yaşamı ve gelecek güvencesini sağlıyor? Eğer sen bir işçi isen, eğer sermayenin ücretli kölesi isen, geçinebilmek için emek gücünden başka satacak bir şeyin yoksa, bu düzen altında emeğinle kendine sefalet patrona servet biriktirmeye mahkum edilmişsen, yukardakilerden hiçbirisi senin gelecek güvencen değildir!

Bugün işte çalışan yarın işsiz kalabilir

Bugün işte çalışan yarın işsiz kalabilir. Şu anda üç kuruş ücret alan yarın ekmeksiz kalabilir. Şu anda patronun gözdesi olan işçi, bir diğer işçinin patrona daha çok yaltaklanması ya da kendini daha fazla sömürmesi sonucunda, yarın patronun gözünden düşebilir. Şu anda kalite çemberi ile verimi arttırarak prim yapan işçi, yarın bu çemberin kendisini boğması (verim artınca işçiye yol vermek şart olur) ile nefessiz kalabilir.

Esnek üretim ile açılmak istenen yol işte bu yoldur. Yani işçiyi bölüp parçalamanın, işçiyi işçiye kırdırmanın, daha fazla ve daha fazla kırdırmanın yoludur.

Bugün işten atılmamış olan, yarın kendisinden daha düşük ücretle çalışacak işçi olduğunda gözünün yaşına bakılmadan işten atılacaktır. Sonraki de kendisinden daha düşük ücretle çalışan işçi çıktığında işten atılacaktır.

İşçi kendi sınıfının değil sermayenin mezarını kazmalı

Kapitalist ekonomi işçinin insanca yaşamasının değil, işverenin rekabet ve kâr çıkarlarının üzerine

kuruludur. Kapitalist düzende rekabetin ve kârın dayanağı ise işçilerin canına daha fazla okumaktır. Kapitalist düzende teknoloji insanlığın değil, sermayenin insanlık dışı çıkarlarının hizmetindedir. İşin ve insanca yaşamının değil, işsizliğin ve sefaletin motorudur. Kapitalizm işçi sınıfı ve emekçi halklar için dipsiz bir çukurdur.

"Esnek üretim" dedikleri de, işçiye "al eline küreği, gir bu çukurun dibine, kendi mezarını kaz" demektir. İşçiye kendisinin ve çocuklarının mezarını kendi elleriyle kazdırmak istiyorlar. Bu düzen altında işçinin hiçbir kazanımını kendi başına korumasının güvencesi yoktur.

"Her koyun kendi bacağından asılır." Ama işçi sınıfı koyun sürüsü değildir. İşçiler, rengi, dili, dini, cinsi her ne olursa olsun, sermaye karşısında çıkarları ortak olan bir sınıfın mensubudur. Bu sınıf ya hep birlikte batar ya hep birlikte kurtulur.

Onyıllardır hep birlikte dibe doğru batıyoruz. Onyıllardır bize "gemisini kurtaran kaptan", "sadece kendini düşüneceksin", "yükselmek için diğer işçinin sırtına basmaktan geri durmayacaksın", "komşun aklıktan ölse de sen yaşamana bak" ve benzeri masallar okuyorlar. Bunlara inandık ya da inanmadık. Ama sınıf birliğimiz parçalandıkça, var mı içimizde batmayıp da yükselen tek bir bölük?

Bunlar yoksa işçi sınıfı bir hiçtir!

Öyleyse tekrar soruyoruz: İşçi sınıfının kapitalist düzen altında gerçek kazanımlarının ölçüsü nedir? İşçi sınıfını sermaye karşısında direngen, ayakta ve başı dik tutan ve devrimci adımlarla geleceğe taşıyacak olan, yani sermayeye karşı emeğin korunmasına ve sermayenin boyunduruğundan kurtuluşa götürecek olan her ne ise, esas ölçü de odur.

Nedir bunlar?

İşçi sınıfının sınıf birliğidir. İşçi sınıfının sınıf örgütlenmesidir. İşçi sınıfının birleşik militan sınıf mücadelesidir. İşçi sınıfının uluslararası sınıf dayanışmasıdır. İşçi sınıfının sermaye iktidarına karşı direnme gücü ve savaşma kapasitesidir. Ve işçi sınıfının savaş kurmayı, rehberi, öncüsü, devrimci sınıf partisinin varlığıdır.

Bunlar yoksa işçi sınıfı bir hiçtir. İşçi sınıfının her bir üyesinin gözbebeği gibi sahiplenmesi, koruması ve geliştirmesi gerekenler öncelikle bunlardır. Bunlar kaybedilirse işçi sınıfının her bir üyesinin bugün kazandığını sandıkları yarın kolayca kaybedilebilir. Kaşıkla verilen kepçeyle geri alınır. Ama bunlar korunursa, bugün kaybedilenler de yarın yeniden kazanılabilir.

Soruna böyle, yani işçi sınıfının sınıf penceresinden, onun dünya görüşüyle, onun devrimci mücadele ve kurtuluş programıyla bakanlar için, kapitalizm karşısında da, esnek üretim saldırısı karşısında da yapılması gerekenler son derece berraktır. Çünkü bunları işçi sınıfının hayati çıkarları dayatmaktadır.

8.

Esnek üretim saldırısına geçit yok!

İşçi sınıfının hayati çıkarları neyi dayatıyor?

Esnek üretim saldırısına geçit verilmemesini dayatıyor!

Kazanılmış haklarımızın pazarlık konusu edilmemesini dayatıyor!

İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için, diğer acil demokratik ve sosyal taleplerle birlikte, aşağıdaki haklı talepler uğruna mücadele edilmesini dayatıyor:

"Herkes iş ve tüm çalışanlara iş güvencesi",

"Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık,

kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi”

“Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması”,

“İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret”,

“Eşit işe eşit ücret”,

“7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası”,

“Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin”,

“Her türlü fazla mesainin yasaklanması”,

“Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme”,

“Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık

ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerine kreş ve emzirme odaları”,

“14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 3 saatlik işgünü”,

“Ortaçağdan kalma bir yarı feodal uygulama olan çıraklığın tasfiyesi”,

“İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği”,

“İş yasasında tarım işçilerinin aleyhine olan tüm hükümlerin kaldırılması”,

“Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. Çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması”. (Parti Programı, sayfa 47-49)

9.

Burjuvazinin sözü ve bizim sözümüz!

İkiyüzlü burjuvazi bize içinden şöyle sesleniyor: “Bizim için posan çıkana kadar çalışacaksın, canın çıkana kadar savaşacaksın, sermayeye kâr etmediğin zaman ise sırtımızda kambur olmayacaksın, tez elden geber(til)eceksin, yeni düzende yaşamın anlamı senin için bundan ibarettir!”

Ülkemizde sadece mezarda emeklilik yasası bile, bu seslenişin sözde kalmadığının kanıtıdır.

Bu sözler, bir asalağa, bir dilenciye, bir hırsıza karşı değil, tüm değerleri kendi emeğiyle yaratan, çalışan, üreten, dünyayı sırtında taşıyan işçi sınıfı ve emekçilere karşı söyleniyor. Bu sözler, işçilerin kanını emerek saltanatını süren asalak burjuvazi tarafından söyleniyor.

Ve bizim emperyalizmin ideolojik sıvazlamasıyla beyni sulandırılmış liberal solcularımız, bu “yeni”

dünya düzeni içinde, hem de emperyalizmin desteğiyle “demokratik cumhuriyet”, “sosyal barış” “toplumsal uzlaşma” hayalleri peşinde koşturuyorlar.

Burjuvazi içinden canımıza rahmet okuyor, ama yüzümüze karşı “refah, demokrasi, barış, uzlaşma, işbirliği, kardeşlik” masalları anlatıyor.

Komünistler kendi görüşlerini gizlemezler

Bizim ise içimiz de dışımız da bir. Biz hangi yolda yürüdüğümüzü, ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı şimdiden açıkça ilan ediyoruz. Ve emeğin kurtuluşu yolunda, işçi sınıfının sermaye tarafından alçakça katledilen nice yoldaşlarının kanlarıyla kızışan bayrağımızı yükselterek ilerliyoruz:

“Kapitalizmin bütün bir gelişme süreci tarafından hazırlanan toplumsal devrim, proletaryanın

kurtuluşunun temel koşuludur. Bu devrimle ‘mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir’. Üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyet son bulur, bunlar toplumsal mülkiyete dönüştürülür. Kâr amacına yönelik kapitalist meta üretiminin yerini, tüm toplum tarafından ve toplum hesabına yapılan, onun tüm üyelerinin refahını ve çok yönlü gelişimini amaçlayan mal ve hizmet üretimi alır. Toplumsal üretimdeki plansızlık, anarşi ve rakabet, yarattığı tüm yıkıcı sonuçlarla (buhranlar, işsizlik, toplumsal servetin israfı, savaşlar, çevre tahribatı vb.) birlikte ortadan kalkar.” (Parti Programı, sayfa 19)

“Proletaryanın nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesinin ve bu

bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır.

“Bir tarihi geçiş çağının ardından ulaşılabilecek olan sınıfsız komünist toplumda, insanın insan tarafından sömürsü son bulur. Çalışma bir eziyet ve geçinmek için bir zorunluluk olmaktan çıkar, yaşamın doğal bir gereksinimi haline gelir. İşbölümüne kölece bağımlılık, onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkar. Kadın-erkek eşitsizliği tüm görünümleriyle silinip gider. Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılmasıyla birlikte devlet sınırları da ortadan kalkar. Bilim, kültür ve sanat, tüm bireylerin özgürce katılabilecekleri bir etkinlik alanı haline gelir. Kent ile kırsal arasındaki eşitsizlikler ortadan kalkar. Doğayla insan arasında denge ve uyum ileri bir düzeyde yeniden kurulur. Tüm bunlarla birlikte, yöneten-yönetilen ayrımı tümenden ortadan kalkar, devlet tüm izleriyle silinip gider.

“İnsanlığın ancak evrensel bir çerçevede ulaşabileceği geleceğin bu komünist toplumunda, her türlü engelden kurtulmuş üretici güçlerin büyümesi muazzam ölçüler kazandığı içindir ki, bölüşüm ilişkilerinde burjuva hukukunun dar ufku da nihayet tam ve kesin olarak aşılır ve toplum bayraklarının üzerinde şunu yazabilecek hale gelir: ‘Herkesten

yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!’” (Parti Programı, sayfa 20)

“Proletaryanın bu nihai hedefe yürüyebilmesinin ilk koşulu, politik iktidarın ele geçirilmesidir. Burjuvazinin sınıf egemenliği şiddet yoluyla yıkılır, yerine bir geçiş dönemi devleti olan proletarya diktatörlüğü kurulur” (Parti Programı, sayfa 20)

“Burjuva devlet aygıtı parçalanacak; burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacaktır”. (Parti Programı, sayfa 33)

“Devrilen sınıfların tüm mensupları silahsızlandırılacaktır. Eski düzeni geriye getirmeye yönelik her türlü girişim kararlılıkla ezilecektir.” (Parti Programı, sayfa 33)

“Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir.” (Parti Programı, sayfa 34)

“Emperyalistlere ve büyük burjuvaziye ait bütün büyük kapitalist işletmelere (fabrikalara, madenler, elektrik santrallerine, tüm ulaşım ve iletişim ağına, medya kuruluşlarına, tarımsal işletmelere) tazminatsız olarak el konularak kamulaştırılır.” (Parti Programı, sayfa 36)

“Ekonomi, halkın temel ihtiyaçlarını ve refahını esas alan, emekçilerin katılımı ve denetimine dayanan demokratik planlamayla yeniden örgütlenir. Lüks tüketime yönelik üretim tasfiye edilir.” (Parti Programı, sayfa 37)

Ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı gizlemiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluşu için öncelikle sermaye iktidarının mezarını kazmak, burjuvazinin canına okumak gerekiyor. Bu işçi sınıfının 150 yıl önce ilan ettiği manifestosudur.

“Komünistler, kendi görüşlerini gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplum düzeninin zorla yıkılması yoluyla ulaşabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim karşısında titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.

“Bütün ülkelerin işçileri birleşin!” (Parti Programı, sayfa 52)

Bu düzen karşısında çaresiz ve çözümsüz değiliz!

İşçi sınıfı, sırtındaki hainler şebekesini ve üzerindeki ölü toprağını silkeleyip atmaya mecburdur. İşçi sınıfı, insanca yaşamak için birleşmeye, örgütlenmeye ve sınıf mücadelesini yükseltmeye mecburdur. İşçi sınıfı, sınıf devrimcileriyle, komünistlerle birleşmeye, kendi devrimci sınıf partisinin kırmızı bayrağı altında sosyalizm için savaşmaya mecburdur.

Bu görevi, işçi sınıfına komünistler zorla dikte etmiyor, bizzat mevcut sömürü düzeni dayatıyor. Bugünkü durum her ne olursa olsun, yarın tutulacak olan yol budur. Çünkü bu düzenin işçi sınıfına ve insanlığa mezar yapılan bataklığından kurtuluş için başka hiçbir yolumuz yoktur.

Bu düzen karşısında çaresiz değiliz. Çözümümüz var: İşçi sınıfını işsizliğe ve sefalete, insanlığı ve dünyayı ise felakete sürükleyen sermaye iktidarını devrimci sınıf mücadelesi yoluyla yıkmak.

Siyasal alanda, ekonomik alanda, toplumsal sorunlar (kadının kurtuluşu, eğitim, kültür, konut ve kentleşme, sağlık, yardıma muhtaç kesimler, çevrenin korunması, adalet, vb.) alanında, tarım ve köylü sorunu alanında, ulusal sorun alanında, işçi sınıfının devrimci çözümünün ne olduğu ve nasıl hayata geçirileceği komünist işçi partisinin programında tüm açıklığıyla ortaya konmuştur. İşçiler ve emekçiler kendi mücadele ve kurtuluş programlarını öğrenmelidir. İşçiler ve emekçiler kendi devrimci partilerinin bayrağı altında birleşmeli ve savaşmalıdır. İşçi sınıfı dönüp dolaşıp bu yola girecektir, girmek zorundadır. Çünkü başka kurtuluş yolumuz yoktur.

Hücre karşıtı mücadele ve reformist solun güncel konumu

A. Vural

Devletin

F tipi planının ne menem bir şey olduğu açıklığa kavuştu. "Hücre mi-oda mı?" tartışmasının saçmalığı da... Adalet Bakanı'nın hücreleri savunurken kendisini böyle bir saçmalığa başvurmak zorunda hissetmesinin psikolojik savaş teknikleriyle ilgili bir yanı olduğu kadar, "hücre" uygulamasının insanlık dışılığı ile ilgili bir yanı da var kuşkusuz. Kitlelere "ben şu kadar tutuklu ve hükümlüyü hücrelere atacağım" demenin vicdanları acıtan bir güçlüğü var.

Oysa başlangıçta durum bu değildi ve "hukuk profesörü" bakan S. Türk bunu daha açıktan söylüyordu. "Cezaevlerinde devlet otoritesi her ne pahasına olursa olsun sağlanacak"tı! Ecevit böyle savunuyordu Ulucanlar'daki katliamı. Bu "paha"nın ne olduğu Burdur vahşetiyle birlikte daha da netleşti. Katliam ve hücreler!

Ulucanlar katliamının hemen ertesinde devletin estirdiği karşı-devrimci rüzgar, sanıldığı gibi cezaevlerindeki durumdan kaynaklanmadı. Siyasi iktidar bu rüzgarı büyük ölçüde, seçim başarısının da arkasında yatan aynı nedene, Kürt hareketine karşı kazandığı başarıya ve buna bağlı şovenist rüzgara borçluydu. Bugün bu rüzgar büyük ölçüde dağılmış, siyasi iktidar ise emekçi kitlelerin gözünde büyük ölçüde teşhir olmuş durumda.

Bu konjonktür yürütülen kararlı hücre karşıtı mücadele ile birleşince, artık hücreleri bir "devlet otoritesi" sorunu olarak pazarlamak mümkün olamıyor. Böyle olunca da, faşist bakan Türk, bir "liberal hücre politikası paketi" açıklıyor: TMY'nin 16. maddesi değişecek, infaz hakimliği sistemi kurulacak, cezaevlerini bağımsız kurullar denetleyecek. İşte size AB standardında hücreler! Bu devletin güya "bağımsız" olan mahkemelerinin durumu ortada iken, bu infaz hakimliği ve bağımsız kurulların ne anlama geleceğini tahmin etmek hiç zor değil.

Sıkışan devletin yeni manevraları reformist cepheye etkisini gösterdi

Bu "liberal" cezaevi paketini, ardından Emniyet Genel Müdürlüğü'nün psikolojik savaş manevrası izliyor. "Hücre karşıtı faaliyetleri terör örgütleri düzenliyor, aman uzak durun!" mealindeki bu manevra

ile birleşen paket, hücre karşıtı saflarda etkisini yarattı. Hücre karşıtı cephenin en zayıf yerlerinden kısmi de olsa bir çözülme görüldü. Reformist partiler ayak sürümeye başladılar. F tipi mücadelesini emekçilerin diğer ekonomik-demokratik talepleri ile birleştirmek adına bulanıklaştırma, belirsizleştirme girişimlerine başladılar bile.

HADEP hücre karşıtı mücadeleyi kendi reformist barış projesinin basit bir eklentisi yapmaya

çalışıyor. Diğerleri ise yine kendi reformist ekonomik-demokratik haklar programına eklemlemeye çalışıyor. Kuşkusuz bu noktada söylenecek şey çok. Ekonomik-demokratik haklar mücadelesinin tam da bu sözde liberal hücre politikası paketi ile çakışması düşündürücüdür. Bugün sendikaların başına sanki kendileri çöreklenmemiş de başkaları varmış gibi, hücre karşıtı devrimcilere akıl öğretmeye çalışıyorlar. Pek çok işçi ve kamu emekçisi sendikasının yerel şube yönetiminde yeralan EMEP'lilerin, KESK yönetiminde yeralan ve DİSK içinde etkinliği bulunan ÖDP'lilerin, ne %10 barajına ne de kamu emekçilerine verilen %10'luk sadaka zamlara sesi çıkıyor. Ta ki devletin liberal hücre politikası açıklanana kadar. Bu politika açıklanınca, bunların aklına barajlar ve sadaka zamlar geliyor ve diyorlar ki; "mücadeleyi emek karşıtı politikalara karşı verilen mücadele ile birleştirelim, eğer birleştirmesenz, bu işin içinde yokuz."

İşte sözde sınıf politikası, işte sınıf perspektifi! HADEP hala "barış" teranesi okumaya devam ediyor. SİP ise zaten Nazım Hikmet'i tekrar TC nüfusuna kaydettirmenin peşinde. Başını alıp da hücreler türü önemsiz işlere bakacak durumda değil.

PKK'li tutsaklar ve hücre saldırısı

Burada diğer reformist partilerin tutumları yanında öncelikle HADEP'in tutumunu ve bu arada PKK'li tutsakların mevcut konumunu ele alacağız. Bu kısa girişi, hücre karşıtı mücadele ve güçlerin mevcut durumunu kabaca da olsa betimlemek için yaptık.

Kızıl Bayrak'ta KUKM'nin geldiği nokta, barış ve demokratik cumhuriyet programının gerçek içeriği, PKK'nin politik platformu konuları, enine boyuna işlenmiştir. Zorunlu olmadıkça bu konuları tekrardan kaçınacağız. PKK'nin hücrelere ilişkin belirgin tavırsızlığının mevcut politik platformundan kaynaklandığını göstermekle yetineceğiz.

Bilimsel olmayan, ama PKK'nin itiraz etmeyeceği, hatta çok hoşlanacağı bir soruyla başlayalım: "Demokratik cumhuriyet" teorik olarak olanaklı değil midir? Yani tamamen teorik bir düzlemde sorarsak, Türkiye Cumhuriyeti demokratik bir cumhuriyet

olamaz mı? Kuşkusuz, teorik olarak evet, olabilir. Bir başka soru: "Demokratik cumhuriyet"te politik tutsaklar hücrelere kapatılır mı? Teorik olarak, hayır. "Demokratik cumhuriyet"te 12 bin politik tutsak olur mu? Tabii ki hayır, yine teorik olarak... Buradan akıl yürütmemize devam edelim. "Demokratik cumhuriyet" istenir bir şey ve teorik olarak da olanaklı ise, iş, bu olanağı zorunluluğa dönüştürmeye kalmış demek değil midir? Tabii ki yine evet.

Başlangıçtaki soruya verilen yanıt, sonraki soruların yanıtlarını da belirliyor. Ve oradan bugün PKK'li tutsaklar şahsında yaşanan hücreler karşısındaki belirsiz, tavırsız tutuma geliniyor. Bunu anlamak kolay gibi gözükse de, hiç de öyle değil. Çünkü bugün PKK'li tutsaklara bu sorular sorulmuyor, tersine onlara önderlikleri tarafından baştaki soruya verilen yanıtla da tutarlı olmayan, saçmasapan bir akıl yürütme dayatılıyor. PKK'li tutsaklar kendi kendilerine, "eğer hücrelere girerlerse demokratik cumhuriyeti kolaylaştırmış olurlar mı?" sorusunu sormaya zorlanıyor. Yukarıdaki yanıtlardan sonra abes gibi gözüküyor ama, PKK'li tutsakların içinde bulunduğu tavırsızlık, böylesi bir abesle iştigal durumunu ifade ediyor.

Farzedelim, cidden bugün bu ülkedeki en bilimsel program, Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet" programı olsun. Farzedelim bu programın hayata geçmesine de ramak kalmış olsun. Durum böyle dahi olsa, bunun içinde devrimcilerin hücrelere girmesini gerektiren bir sebep var mı? Hücrelere karşı mücadele etmemenin, bırakalım herhangi bir devrimci programı, hangi "demokratik cumhuriyet" programıyla ilgisi olabilir?

"Demokratik cumhuriyet" aşkına tecrit ve izolasyona razı olun!

Bugün PKK'li tutsaklara alttan alta şöyle bir akıl yürütme pompalanıyor. "Türkiye demokratik cumhuriyete mecburdur. Gerek ülkenin kendi iç dengeleri gerekse de dış zorlamalar, Türkiye'yi böyle bir noktaya getirmiştir. Fakat devlet içinde buna direnen klikler vardır. Savaşta ısrar bu kliklerin güç kazanmasına neden olmaktadır. Barış (yani ateşkes) bu klikler karşısında demokrasi yanlılarını güçlendirmektedir. Devletle gerilimi azalttıkça demokrasi yanlıları güç kazanacak ve demokratik cumhuriyete giden yolun önü açılacaktır. Öyleyse devletle Kürt halkı arasındaki tüm gerilim noktalarında pasifist bir çizgi izleyerek demokrasinin önünü açalım."

Kuşkusuz bu sözcüklerle ifade edilmiyor, sorun daha usturuplu konuyor, hatta İlkçağ tarihinden, peygamberlerden bile örnekler veriliyor. Demokrasinin erdemlerinden, yeni sosyalizm yorumlarından vb. dem vuruluyor, ama özünde söylenen bu. Ve tüm bu söylenenlere kanıt olarak da, aslında tek bir çarpıcı varsayım öne sürülüyor: "Eğer Öcalan imha edilseydi (yani asılsaydı) Türkiye içinden çıkılmaz bir Türk-Kürt savaşına sürüklenmiş olurdu. Öcalan İmralı'daki barışçıl demokratik cumhuriyet çizgisi ile bu komployu boşa çıkarmış oldu."

Yani PKK'nin mevcut çizgisi zindanlara yansırken, aslında birbirleri ile çelişen argümanlara dayanıyor. Aslında Öcalan (hadi teslimiyet demeyelim) tam bir pasifizm teorisi yapıyor. Başa dönersek; "demokratik cumhuriyet" in teorik olarak (esasen spekülasyon olarak) demek daha doğru olanaklı olduğunu varsaysak bile, teslimiyetçi bir zindan politikasının bunun doğal sonucu

olduğunu söylemek, en azından teorik olarak olanaklı değil. Yani siz cidden “demokratik cumhuriyetçi” olabilirsiniz, ama neden hücrelere giresiniz ki? Bu tamamıyla kendisini “demokratik cumhuriyet”le temellendiren bir pasifizm olur.

Kuşkusuz bizim işimiz PKK reformizmine akıl öğretmek değil. Ama mevcut zindan politikalarının “demokratik cumhuriyet” mücadelesinin doğal sonucu olduğunu söylemek, bizzat Öcalan’ın teorik saptamaları ile dahi çelişir. Çünkü; örneğin idam gibi, kültürel haklar gibi, devlet aygıtının bir bölümünün de AB ile ilişkili olarak angaje olduğu konularda gerilim politikasından kaçınarak pasifist bir çizgi izlemek, bu saptamalarla tutarlı gözükebilir. Ama tüm devlet aygıtının angaje olduğu ve AB ile hiç de çelişmeyen hücreler bahsinde, pasifist bir çizgi izlemenin ne mantığı olabilir? Tam bir saçmalıkla yüzyüzeyiz burada.

Bizlere güvenmiyorlarsa PKK’li tutsaklar, hücre ve izolasyonun ne anlama geldiğini, AB standartlarında bir demokratik cumhuriyetle yönetilen Almanya’da hücrelerde tutulan yoldaşlarından ya da o kadar uzağa gitmeden bizzat Öcalan’dan sorabilirler.

Tabii tüm bu saçmalıklar aslında en başta sorulan soru ve bu soruya verilen yanıtla başlıyor. Yani “bu ülkede demokratik cumhuriyet olur mu?” sorusu. Çünkü bu spekülâtif bir soru, sadece bir takım güncel ve tarihsel varsayımlara dayanıyor. Tarihin ve hayatın bilimsel ölçütlerine vurulmadıkça, yani içi ülkenin tarihsel ve sınıfsal gerçeği ile doldurulmadıkça, pek çok spekülâtif saçmalığa ve pratik olarak da teslimiyete yol açıyor. Ya da pratik plandaki teslimiyet teorik planda spekülasyona yol açıyor ve bu spekülasyon tekrar pratiğe teslimiyet olarak dönüyor. Çünkü direniş de teslimiyet de somut ve pratik şeylerdir, en az Ulucanlar’da yaşamını devletin vahşetine siper eden 10 devrimcinin bedeni kadar somut, en az dağlarda yaşamını devletin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasına siper eden binlerce gerilla kadar somut.

Aynı mantıkla tarihsel planda şöyle sorular da sorulabilir: Eğer Mahirler, Denizler, İbolar ‘70’lerin başında mücadele ateşini yakmasaydı, acaba Türkiye daha demokratik mi olurdu? Ya da 1917’de Bolşevikler iktidarı almasaydı, acaba Rusya bugün daha demokratik mi olurdu? Öcalan bu soruları Kürt isyanları bağlamında soruyor ve aynı ölçüde saçma yanıtlar veriyor.

Söylemek istediğimiz şu: Öcalan PKK’lilerden salt “demokratik cumhuriyet” çizgisine gelmelerini istemiyor, yanısıra, hiç de “demokratik cumhuriyet” talebinin doğal sonucu olmayan bir pasifizm ve tam teslimiyet istiyor. Hücrelere girmenin tam teslimiyetten başka bir anlamı olabilir mi? Teslimiyet sözüne silah bırakmamış gerillaların varlığına dayanılarak itiraz ediliyor. Peki zindanlarda neye dayanılarak itiraz edilecek? Hücrelere götürülen birkaç kitap, dergi ve gazeteye dayanılarak mı? Resmi PKK çizgisinin bu soruya yanıtı da yine spekülâtif: “Genel af”!

“Ayrımsız genel af mı?”

“Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük mü?”

Kuşkusuz devrimcilerin bu soruya vereceği yanıt tereddütsüz; “Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!”tür. Devrimcilerin sermayenin faşist devletinden af dilemeleri asla söz konusu olamaz. Af talebi sermayenin faşist devleti ile daha demokratik bir çerçevede uzlaşma talebinin ifadesidir. Diğer talep ise devrimcilerin kitlelere yönelik özgürlük çağrısıdır. Bu bölümde bu iki slogan arasında farklılıklardan çok, “ayrımsız genel af” talebinin arkasında yatan düşünme biçimi ve bunun PKK’li tutsaklar şahsında zindanlara yansımaları ele alacağız.

Şimdi düşünelim. Bu ülkede “demokratik cumhuriyet” olursa (PKK’nin varsayımı bu), devrimci yöntemlerle siyasal mücadeleye gerek kalır mı? Yani, çok daha geniş (sınırsız değil!) söz, basın-yayın,

örgütlenme vb. özgürlüğü koşullarında; çok daha genişletilmiş grev hakkı, çok daha genişletilmiş (bu da sınırsız değil!) toplantı, gösteri vb. hakkı koşullarında, bugün devletin yasadışı ilan ettiği devrimci yöntemlerle (gizli örgüt, silahlı propaganda vb.) mücadele etmenin bir gereği kalır mı? Yine PKK’nin varsayımına göre gerek kalmaz. Mücadele artık “demokratik cumhuriyet”in meşru (yani yasal) zeminlerinde yürütülmelidir. Böylesi bir yasal zeminin oluşturulabilmesi için, eski baskıcı zeminde (yani bugünkü demokratik olmayan cumhuriyette) suç işlemiş sayılan politik suçluların da affedilmesi gerekir. Madem “demokratik cumhuriyet” istiyoruz, öyleyse ayrımsız bir genel afı da talep etmeliyiz.

Başta belirttiğimiz temel varsayımı (Türkiye’nin iç ve dış etkenlerin zorlamasıyla AB standartlarında bir demokratik cumhuriyet eşiğine geldiği varsayımı) hatırlarsak, “ayrımsız genel af” talebi doğru olduğu kadar gerçekçi bir taleptir. Hatta bu talep olmaktan çıkmış, artık güncel bir beklenti haline gelmiştir.

Peki “genel af”ın bir zorunluluk haline geldiği koşullarda, binlerce kişi kapasiteli hücre tipi cezaevleri kimler için yapılıyor dersiniz? Herhalde “demokratik cumhuriyet”te uslu durmayacaklar için. Zaten cezaevlerinin sayısı ve kapasitesi de bunu gösteriyor. Yaklaşık 12 bin politik tutsak varken, yaklaşık 3 bin kişilik hücre tipi cezaevi yapılıyor. Bu beklenti koşullarında hücrelere karşı mücadele edilir mi? Elbette hayır. Kuşkusuz böyle ifade edilmiyor, ama başka türlü hücreler karşısındaki pasif tutum, bunun genel af talebiyle bağlantısı açıklanamaz.

Oysa gerçekler hiç de böyle değil. Bu biliniyor. Fakat bilinen gerçeklere uygun davranmak, PKK’li tutsaklara önderlikleri tarafından dayatılan teslimiyeti de terketmek anlamına geliyor. Hücrelere karşı mücadele etmek ile af talep etmek birbiriyle çelişiyor. Ve PKK’li tutsaklar af için de mücadele etmiyor. Öcalan’ın “demokratik cumhuriyet” programı ve teslimiyete uzanan pasifizm stratejisinin ortasında, tam bir ne yapacağını bilememe hali yaşıyor.

Bütün bu tablo, İmralı’dan itibaren HADEP’in inisiyatif alanını büyük ölçüde artırmış durumda. Bu inisiyatif tamamıyla Öcalan çizgisini ifade ediyor. Hücreler bahsinde HADEP’in tavrı daha net. HADEP genel af ve idama hayır talebini sözel olarak da olsa dile getiriyor, ama hücreleri sözel planda dahi daha az dillendiriyor. Politikasını tamamıyla bir af beklentisi üzerine oturtuyor. “Barış” ve “demokratik cumhuriyet” ekseninde yürüttüğü politikalarında, henüz hücreler somut anlamıyla farkedilebilmiş değil. Hücrelere engel olmak için de, “barış” ve “demokratik cumhuriyet” talebini daha fazla yükseltmek gerektiği iddia ediliyor. Ve muhtemelen, yarın hücreler somut olarak dayatıldığında, devrimcilere dönüp; “bakın siz barış çizgisine uygun davranmadınız, bu yüzden hücreler geliyor” deme saçmalığının yolu döşenmeye çalışılıyor.

Aslında sorun ta en başında ortaya çıkıyor. Siyasal perspektifinizi “demokratik cumhuriyet” gibi burjuva demokratik bir platformla sınırlayınca, teorik olarak bunun zorunlu sonucu olmayan bir pasifizm ve teslimiyet gelip kapınıza dayanıyor. Çünkü demokrasi ya da cumhuriyet birer teorik soyutlama olmakla beraber, aslında içi tarihsel koşullar ve sınıflar mücadelesince doldurulabilecek somut gerçeklerdir. Böyle olunca, Öcalan’ın soyutlamalarına teori planında iyimser bir yaklaşım bile mücadele üretmeye yetmiyor. Teorik spekülasyonlar en sonu geliyor, pasifizm-teslimiyet batağına saplanıyor. Çünkü Öcalan, “demokratik cumhuriyet”i 15 yıldır savaştığı somut TC devleti/Türkiye burjuvazisiyle tartışmıyor. Öcalan, kendi burjuva idealist düzlemindeki teorik spekülasyonlarını Kürt ulusal hareketine somut gerçeklermiş gibi dayatıyor, bunlarla Kürt hareketini aldatıp dizginlemeye çalışıyor. Böyle olunca da, somut gerçeklerle, bu gerçeklerle ilgisi olmayan varsayımlara dayalı soyutlamalar birbirine giriyor. Bu varsayımlar

somut tarihsel-sınıfsal gerçeklerden tamamen kopuk olduğu gibi, bunlara dayanan soyutlamalar da herhangi bir iç tutarlılık arzetmiyor.

Öcalan’ın varsayımlarına göre, devletin büyük bölümü “demokratik cumhuriyet” ve dolayısıyla bir “genel af” zorunluluğunu görüyor. Öyleyse iş, fincancı katırlarını ürkütmeden, bu zorunluluğu görenlerin gereğini yapmalarını beklemeye kalıyor. Ortamı gerginleştirmek, “demokratik cumhuriyet” karşıtı şahinler kliğinin güç kazanmasına neden olacak sonuçlar doğurabilir, bundan özenle kaçınmak gerekir.

Aslında bu yaklaşım, “ayrımsız genel af” dışında, hücrelerle ilgili hiçbir somut çıkarıma olanak tanımıyor. Aynen devletin sömürü ve baskı politikalarını azgınlaştırmasına ilişkin çıkarımlara olanak tanımadığı gibi. Bu yaklaşımın mezarda emeklilikle ilgili bir somut çözümlemesi ya da açıklaması yok. Sömürünün katmerleştirilmesiyle, başta yoksul köylülük olmak üzere ülke tarımının çökertilmesiyle ya da kamu emekçilerinin sefalet ve örgütsüzlüğe mahkum edilmesi ile ilgili bir çözümlemesi veya açıklaması olmadığı gibi.

Bu yaklaşım, daha önceleri, Kürt halkına yönelik kirli savaşın ülkedeki yoksullaşmanın en baş sorumlusu olduğunu söylüyordu; ve emekçilere dönüp, “daha fazla yoksullaşmak istemiyorsanız, kirli savaşa karşı çıkın” demekle sınırlı bir propagandayı emekçilerle birleştirmek sanıyordu. Bugün PKK’nin ateşkesi ile birlikte, sermayenin “kirli savaş” harcamaları büyük ölçüde azalmış durumda. Fakat savaş harcamaları da öyle mi? Türkiye’nin savaş harcamaları azalıyor mu? Tabii ki hayır, tersine gittikçe artıyor. Türkiyeli emekçiler zenginleşiyor mu? Tam tersine gittikçe yoksullaşıyor.

Peki bu sorular niçin sorulmuyor PKK saflarında? Çünkü PKK “niçin”i Öcalan’la birlikte tümünden İmralı’ya sürüyor ve aslında bu sözcüğü lügatından çıkarıyor. Artık “niçin” de yok. Varsa yoksa “barış” ve “demokratik cumhuriyet” üzerine boş ve dayanaksız spekülasyonlar.

Ulusal sorunun arka planında yatan sınıflar gerçekliğinden uzaklaşıldıkça, gerçek sorulara gerçek yanıtlar vermek de güçleşiyor. Bugün resmi ideolojisi Kemalizm olan devlet, kendisi ile flört etmek isteyenlerde tek nitelik arıyor: Kayıtsız şartsız teslimiyet. Aynen Ulucanlar’da katletmeden önce devrimcilere sorduğu gibi herkese soruyor: Teslim oluyor musun?

“Genel af” bugün için bir mücadele talebi değil, bir beklenti olarak ifade ediliyor. Çünkü “genel af”ın da içinde yer aldığı perspektif, somut bir mücadele programını değil, fakat devlet aygıtının kendi iç çelişkilerinden ya da AB adaylığından kendiliğinden çıkacak bir takım demokratik reformları anlatıyor. Af da buna dahil. Sosyalizm denildiğinde demokratik cumhuriyet, mücadele denildiğinde barış deniyor. Sonuç pasifizm ve teslimiyet oluyor. Aynı söylem kendini hücreler bahsinde de gösteriyor. “F tipi geliyor” denildiğinde, “ayrımsız genel af”; hücre karşıtı mücadele dendiğinde, barış ve demokratik cumhuriyet söylemi öne sürülüyor.

“Genel af” talebine devrimcilerin yaklaşımı ne olmalı?

Bugün devrimci saflarda, hücrelerin salt devrimci tutsaklara dönük değil, fakat sınıfsal saldırı programının bir parçası olarak gündeme geldiği gerçeği büyük ölçüde kavranmış durumda. Hücreler, toplumsal yaşamın tüm alanlarına dolaylı ya da dolaysız etki bulunacak kapsamda, geniş etki alanına sahip bir saldırı. Bu saldırının bertaraf edilmesi de aynı kapsamda bir başarı anlamına gelecek devrimciler için. Dolayısıyla tüm mücadele alanlarında o alanın güncel hedeflerinin hemen yanında, değişmez bir hedef olarak, hücre saldırısını püskürtme hedefinin de yer alması gerekiyor. Bunu bulanıklaştırmaya dönük reformist manevralara karşı uyanık olmak, hücre saldırısının

kapsamı ölçüsünde bir inat ve ısrarı sürdürmek gerekiyor.

Reformist sol "hücre karşıtı mücadeleyi emekçilerin ekonomik-demokratik talepleriyle birlikte ele almak gerek" diyerek, hücre karşıtlığını olmasa da olur ikincil bir talep olarak ele alma ve bulanıklaştırma eğiliminde. Oysa devrimcilerin yaklaşımı emekçilerin her türden ekonomik-demokratik mücadelesine önderlik etmek, hücre karşıtı mücadeleyi bu mücadelenin ikincil bir eklentisi olarak değil, temel ve değişmez bir demokratik talebi olarak ele almaktır. Bu farklılık devrimcilerle reformistleri hücre karşıtı saflarda ayırmaktadır.

Reformistlerin bir yandan hücre karşıtı mücadelenin, diğer yandan kendi pasifizizmlerinin basıncı altında son günlerde icad ettikleri "hücre karşıtlığını diğer taleplerin yanında ele alalım, buna ayrı bir yer vermeyelim" demagojisi, ancak iki şekilde engellenebilir.

Bir yandan emekçilerin ekonomik-demokratik talepler etrafındaki mücadelesine önderlik ederek, diğer yandan tüm emekçi mevzilerinde bağımsız bir hücre karşıtı faaliyet örgütleyerek. Bu ikisi birbiriyle çelişmek bir yana, tam tersine birbirini besleyecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Kaldı ki reformistlerin telaşı biraz da bundandır. Bugün hiçbir sendikada öncüler F tipi hücreleri anlatıyor diye emekçiler mücadeleden geri duruyor değil. Kitleleri mücadele saflarından uzak tutan da, onlara F tipi hücrelerin siyasal-insani sonuçlarını anlatmayan da, aynı reformist önderlikler.

Reformizm açısından bu ikisi (kitleleri genel olarak

mücadeleden uzak tutmak ile hücre karşıtı mücadeleden uzak durmak) arasında nasıl bir paralellik varsa, aynı paralellik tersinden de var. Birini diğerinin önüne geçirmek, reformistlerin tuzağına düşmek demektir. Hücre karşıtı mücadele emekçilerin ekonomik-demokratik haklar mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Şu farkla ki; bugün Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin güncel öncelikli sorunu hücrelerdir. Hücre karşıtlığı bugün, bu mücadelenin temelidir. Hücre karşıtlığını emekçilerin mücadelesinin ikincil bir eklentisi gibi görmek demek, aslında demokrasi mücadelesinden, aynı anlama gelmek üzere siyasal mücadeleden yüzgeri etmekle eşanlamlıdır.

Diğer yandan, genel af talebinin içinde yer aldığı reformist-pasifist çerçeve çözümlendiğinde, bunun aslında bir mücadele talebi olarak değil, fakat mücadeleden yüzgeri etmenin gerekçesi olarak öne sürüldüğü de görülüyor. Devletin liberal hücre politikasına dayalı karşı atağıyla birlikte, hücre karşıtı safların reformist sol ayağında görülen çözülmenin kimi ayrım noktalarını, kendi etki alanındaki kitesine birer ilkesel ayrılık noktası olarak takdim edeceği şimdiden öngörülebilir. Devletin karşı atağına hücre karşıtı cephenin de bir karşı atakla karşılık verdiği/vereceği, bunun talepler planındaki açılımının, "TMY'nin kaldırılması, zindanların boşalması, tutsakların özgürlüğe kavuşması" ekseninde olduğu da görülürse, HADEP dahil reformist solun burada öne çıkaracağı nokta, "ayrısız genel af" talebi olacaktır. Devrimciler ile reformistlerin burada bir ayrışmaya uğradığı/uğrayacağı görülüyor.

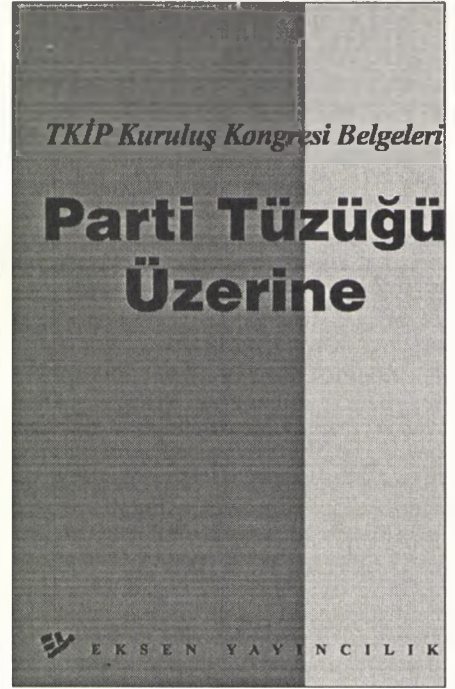
Burada devrimciler esas olanın mücadele olduğu

bilinciyle hareket etmelidirler. Ayrısız genel af diyerek de hücrelere karşı mücadele edilebilir, hücreler bağlamında asıl sorun kimlerin mücadele edip etmediğidir. "Ayrısız genel af" talebi ile "zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük" şiarı, teorik-politik arka planları itibarıyla temelden farklıdır. Çünkü birinin arka planı devrimci mücadeleye, diğerinki ise reformist beklentilere dayanmaktadır.

Fakat burada mücadele ile "zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük" şiarı arasındaki doğrudan ilişki görülürse, mücadelenin kaçınılmaz bir biçimde tüm mücadele edenleri bu şiarı, dolayısıyla da devrimcilerle yaklaştıracığı görülecektir. Reformistler "ayrısız genel af" talebini kitlelere yaydıkları ölçüde değil (ki böyle bir niyetleri yok), kitleleri hücre karşıtı mücadeleden alıkoydukları ölçüde, kendilerini başarılı sayacaklar.

Öyleyse devrimcilerin, bu reformist talep ile devrimci şiar arasındaki farklılığı, HADEP vb. partilerin ortak mücadelenin ilkesel temeli olarak sunma ve bu yolla kendi pasifizizmleri adına kendi kitlelerini hücre karşıtı mücadeleden alıkoymak için istismar etme girişimlerini boşa çıkartmaları gerekmektedir. Bugün esas olan, örneğin Cumartesi günleri Galatasaray'a çıkmaktır. Burada "ben ayrısız genel af istiyorum" diyecek varsa, buyursun desin. Kuşkusuz devrimciler "zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük" diyecekler. Ama ayrısız genel af isteyenlerin bunu istemelerine de engel olmayacaklar, olmamalıdır. Yeter ki onlar hücre karşıtı cephenin kendisini Galatasaray'da ifade etmesini engellemeye kalkmasınlar.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kolombiya = Vietnam 2000 (mi?)

Ergin Yıldızoğlu

Bir yıldır yoğunlaşan kimi haberler, ABD'nin, narkotik üretimi ve ticaretiyle savaşma bahanesiyle, Kolombiya'da, Vietnam'ı anımsatan büyük çaplı bir maceraya girmeye hazırlandığını düşündürüyor.

Clinton hükümeti "Plan Colombia" adında, üç yıl içinde 7 milyar dolara ulaşması öngörülen bir program açıkladı. Bu yıl, programın 1.7 milyar doları, 1 milyarı helikopter, yedek parça, eğitim hizmeti, entelijans donanımı alması için Kolombiya ordusuna veriliyor. 700 bin doları ise kokain yapılan koko bitkisinin yerine başka ürün koyma programlarında kullanılacak. Kolombiya ordusu aldığı yardımı koko üretim alanlarını tahrip etmek ve "narko-gerillaların" elindeki toprakları geri almak için kullanacak. (Foreign Affaires Temmuz/Ağustos 2000). The Observer, Clinton'ın "Plan Colombia"yı desteklemeleri için AB ülkelerini ikna etmeye çalıştığını, Blair'in destek vermekten yana olduğunu bildiriyordu (6/08/00).

International Herald Tribune'ün verdiği bir habere göre bu yardım kapsamında, 85 ABD askeri eğitim personeli, temmuzun son haftasında Kolombiya'ya geldi. Bunlar, narkotik savaşına katılacak 780 kişilik yeni bir birliği eğitecekler (7/08/00). Washington Post da, geçen mayıs ayında Kolombiya'da 200 Amerikan askeri eğitim (!?) personelinin görev yapmakta olduğunu bildirmişti. Uluslararası Af Örgütü bu gelişmelerin, "1980'lerde El Salvador'da ölüm mangalarını destekleyen, John Pilger'de Vietnam savaşını başlatan" politikaların aynı olduğunu söylüyorlar. (The Guardian, 19/10/99)

Ancak ABD'nin Kolombiya'da sürdürdüğü bu "anti-narkotik savaş" operasyonuna biraz dikkatli bakınca, sürecin aslında başka bir anlamı olduğu ve müdahalelerin, narkotik ticaretini engellemekten ziyade, ABD'nin bölgede (özellikle Panama'dan çekilmesinin ardından) yeni bir denetim noktası elde etme girişimiyle, Kolombiya'da yeraltı, doğa zenginliklerini talan etmeye uygun ortamın sağlanmasıyla (küreselleşmesiyle) ilgili olduğu görülür.

ABD Başkanı Clinton'ın ziyareti Kolombiya'yı karıştırdı. (REUTERS)

Görüntüler ve gerçekler

ABD yönetimine, medyaya bakılırsa, dünyanın en önemli kokain üreticisi olan Kolombiya'da ordu, "narko-gerillalara" (uyuşturucu ticareti yapan ve ülkenin siyasi sistemini tehdit eden solcu gerillalar) karşı amansız bir savaş sürdürüyor. Bu kokain, crack ve eroinin büyük bir kısmı kendi ülkesine geldiği için, ABD halkını korumak amacıyla Kolombiya ordusuna yardımcı oluyor. Bu onurlu denklemde önemli delikler ve büyük yalanlar olmasa ABD'yi desteklemek adeta herkesin boynunun borcu olabilir.

Önce delikleri tıkamaya çalışalım. "Narko-gerilla" olarak tariflenen güçler, 12 bin-15 bin kişilik FARC ile 3. bin-5. bin kişilik olduğu tahmin edilen ELN grupları. Sosyal demokrasinin ötesine geçmeyen bir siyasi talepler dizisine sahip bu iki grubun koko/kokain üretimine doğrudan karıştığına ilişkin ortada somut hiçbir kanıt yok. Muhafazakar The Economist bile bu gerilla gruplarıyla savaşan (BM'nin Nisan 2000'de yayımladığı bir rapora

göre ordu tarafından desteklenen -E.Y) milis gruplarının narkotik işine çok daha derin batmış olduklarını teslim ediyor (20/02/99). ELN zaten, etkinliklerini petrol şirketlerinden fidye alarak finanse ediyor (Foreign Affaires). Birçok tarafsız uluslararası gözlemcinin tespit ettiği gibi, örneğin BM Uyuşturucu Denetim Programı'nın yöneticisi Klaus Nyholm'a göre, FARC narkotik üretimine ve ticaretine hiç katılmıyor, en fazla otonom sempatanları aracılığıyla üreticiden vergi alıyor. Kendi çalıştığı (ve askeri analist Alfredo Rangel'e göre halktan büyük destek gördüğü) bölgelerdeyse, uyuşturucu sektörü analisti Ricardo Vargas'ın saptadığı gibi koko bitkisinin üretimini engellemeye çalışıyor.

Buna karşılık, bir ABD Uyuşturucu ile Mücadele İdaresi raporuna göre Kolombiya'da devletin hemen tüm sektörleri uyuşturucu ile ilgili yolsuzluklara bulaşmış durumda. (Aktaran Chomsky, Znet, Nisan 2000). ABD ordusu da boğazına kadar bu sürecin içinde. Kolombiya'daki ABD güçlerinin komutanı Albay James Hiett'in karısı ABD'ye eroin sokarken yakalandı ve suçunu itiraf etti.

Çoğu gözlemciler, ABD destekli operasyonların esas olarak kuzeydeki FARC bölgesini hedef aldığını, milislerin üretim ve ticaret yaptığı bölgelerden uzak durduğunu tespit ediyorlar.

Kimi sorular

ABD'nin ülkeye ilgisini daha iyi anlayabilmek için iki soruya cevap vermek gerekiyor. Birincisi, Kolombiya köylüleri neden bu kadar riskli, belalı kokayı üretmeye devam ediyorlar? İkincisi, ABD'nin bu ülkeye ilişkin başka beklentileri var mı?

1950'lerde önemli bir buğday üreticisi olan Kolombiya çiftçisi ilk darbeyi, devlet destekli, verimliliği yüksek ABD buğdayının ülke pazarına, Barış İçin

Besin Programları kapsamında sokulmasıyla yedi. 1980'lerin sonunda Bush yönetimi uluslararası kahve anlaşmasını iptal edince, iki ayda %0 çöken kahve fiyatları Kolombiya çiftçisine ikinci darbeyi vurdu. 1980'ler boyunca, diğer bir deyişle küreselleşme başlarken, IMF-Dünya Bankası programlarıyla açılan dünya piyasalarında temel malların fiyatları hızla düşünce, Kolombiya köylüsü bir darbe daha yedi. Bu koşullarda hızla yıkılan tarım yapısı, özelleştirmelerin yarattığı işsizlik, yoksulları giderek getirisi yüksek, ama riski de yüksek koko üretimine yöneltti. Tabii aynı dönemde ABD'de hükümetlerin uyuşturucu salgınıyla, sosyal harcamalar ve rehabilitasyon programları vb. ile mücadele etmek yerine askeri harcamaları destekleyen, savaş başa topraklara taşıyan yöntemleri seçmesi yüzünden uyuşturucu talebinin sürekli artmış olmasının etkilerini de eklemek gerekir.

İkinci soruya gelirsek. Occidental Petroleum isimli şirketin, kutsal toprakları işgal ettiği için Kolombiya köylüsüyle başı dertte. The Guardian'ın aktardığına göre BP'nin de. BP çıkarlarını korumak için Kolombiya ordusundan 150 subay ve 500 asker kiralamış (11/09/96). Exxon şirketinin de benzer nedenlerle köylülerle arası iyi değil. Panama'ya yakın, Chocco bölgesinde zengin mineral yatakları ve petrol rezervleri var. Ama bu bölgede dünyanın el değmemiş son yağmur ormanı da var. Uluslararası şirketler ve yerli ortakları şimdi bu ormanı, kereste elde etmek için, maden çıkartmak, petrol borusu döşemek, yol açmak için yok ediyorlar. Yerli halk bundan da memnun değil. Diğer taraftan ABD ve Kolombiya hükümeti bölgeyi daha da küreselleştirmeye kararlı. Daha şimdiden serbest ticaret bölgesi kurma planları hazır. Güney Bolivar'da da çok zengin yüzey altın madenleri var. Bu arada IMF programı tam istim uygulanıyor; karau malları, altyapı kuruluşları hızla özelleştiriliyor. Tabii, ülke içinde bunları alacak güçte sermaye grubu bulunmadığı için, hepsi uluslararası, özellikle de ABD şirketlerinin elinde kalıyor (E. S. Harman, C. Zarate-Laun, 1999, Küreselleşme ve İstikrarsızlık: Kolombiya).

Kısacası ikinci sorunun cevabı da burada, Kolombiya'nın yeniden sömürgeleştirilmesinde, gerilla gruplarının, sık sık sokağa çıkmaya başlayan, genel grev yapan emekçilerin de buna direnmesinde yatıyor. Kolombiya ordusundan General Manuel Jose Bonnet'in durumu mükemmel bir şekilde özetleyen sözleriyle bitirelim: "Biz bu savaş ABD adına sürdürüyoruz." (The Washington Post 25/05/98).

Cumhuriyet/21 Ağustos '00

Almanya'da artan faşist saldırganlık

Almanya'da son bir yıldır artan faşist saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. Mayıs ayından bu yana daha yoğunlaşan saldırılar geçen yıla oranla %50 artış göstermiş durumda. Yabancılar, sığınmacılar, evsizler, anti-faşistler, sendikacılar tehdit ediliyor, sokakta saldırıya uğruyor, dövülüyor, evleri, yurtları, işyerleri kundaklanıyor, metro duraklarına bile bomba yerleştiriliyor.

Bu saldırılarda bugüne değin onlarca kişi yaralandı ve yaşamını yitirdi. Faileri ya hiç yakalanmadı ya da çocuk denebilecek yaşta oldukları gerekçesiyle serbest bırakıldı. Resmi makamlara göre binin üzerinde saldırının yakalanan faillerinin sayısı 10'u bile bulmuyor.

1933'lerde devrimci gelişmeyi boğmak ve işçi hareketini ezmek için Hitler faşizmi iktidara getirilmişti. İşçi ve emekçilere karşı saldırıların gündemde olduğu, işsizliğin tırmandığı, işçi sınıfının mücadelesinin keskinleşme potansiyeli gösterdiği bugün de sermaye faşizme yöneliyor, faşist beslemelerini devreye sokuyor. Almanya'da böylesi bir süreç yaşanıyor.

Almanya son bir yıldır tarihinin en büyük rüşvet skandalları ile sarsılırken, kapitalizmin tarihinin satın alınabilirliğin tarihi olduğu bir kez daha gözler önüne serildi. 16 yıllık gerici Hristiyan partisi iktidarının ardından işbaşına gelen sosyal demokrat hükümet, kapitalist sistemin birikmiş sorunlar yumağını çözemeyeceğini daha ilk günlerde gösterdi. Emeklilik yasası değiştirilip, sağlıktan eğitim alanına kadar bir dizi sosyal hak yağmalanırken, diğer yandan işyerlerinin özelleştirilmesi, esnek çalışma vb. ile işçi ve emekçiler yoğun bir sömürüye maruz kalıyorlar. Tekellerin birleşmeleri en üst düzeyde seyrederken, sayısı 5 milyonu bulan işsizler ordusu da büyüyor. Tekeller fabrikalarını sömürü cennetlerine taşıyor veya ucuz işgücü ithal yoluna gidiyor. Tüm bunlar işçi ve emekçilerde öfkeyi büyütüyor, sermaye ve devletine zor anlar yaşıyor. TİS görüşmeleri yaygın protestolarla sürüyor, grevler son anda engellenebiliyor.

Sermaye daha da derinleşecek toplumsal tepkilere karşı şimdiden hazırlanıyor. Devlet aygıtını militaristleştiriyor, son 10 yılda devlet bütçesinden 70 milyon ödeyerek beslediği NPD, DVU, REP gibi faşist örgütlenmeleri devreye sokuyor; onları yabancılarla ve anti-faşistlere saldırtıyor, sendikacılar, ilerici gazeteciler, politikacılar hakkında bilgi toplatıyor. Örneğin Nisan ayında Elmsdorf kentindeki otobana, IGM sendikası bölge başkanı için, "Ölü veya dirisine 10 bin mark mükafat" diye yazılarak, işçi sınıfı öncülerini sindirilmeye çalışıyor. Milliyetçilik körüklenerek, yerli ve yabancı işçilerin birliği, ortak bir sınıf cephesinde buluşması engellenmeye çalışılıyor.

Alman medyası haftalardır faşizmin toplumun saflarından ortaya çıktığını döne döne işlerken, sermaye ve devleti büyük bir ikiyüzlülükle yabancılarla yapılan saldırıları kınayan açıklamalar yapıyor, faşist partilerin kapatılması ile ilgili demeçler veriyorlar. Öyle ki, Alman tekellerinin dernek başkanı bile, faşist NPD partisinin yasaklanmasından söz ediyor. Tam bir utanmazlıkla, "Yabancı işgücüne ihtiyaç duyulduğu ve onların yeşil kartla Almanya'ya getirilmesinin gündemde olduğu bu süreçte, yabancılarla karşı bu tür saldırılar dünyada itibarımızı düşürür. Yatırımcıları korkutur ve bu bizi yalnızlaştırır" yönlü açıklamalar yapıyorlar.

Tekel temsilcileri beslemeleri faşistlere karşı sert tedbirler almaktan söz ediyorlar. Ama, ilerici ve devrimci çevrelerin tüm faşist örgütlerin yasaklanması talebine sahip çıkmıyorlar. Yasaklamanın hukuki zorluklarından, anayasada değişiklik yapmanın yılları alacağından dem vuruyorlar. Oysa Nazi örgütlerinin dağıtılması ve tasfiyesi ile ilgili yasa zaten mevcut. Sorun sadece uygulanmasında. Sermaye çevrelerinin bir diğer ikiyüzlü argümanı ise, faşist örgütlerin yasaklanması durumunda faaliyetlerini illegal sürdürecekleri, böylece kontrol edilemeyerek daha tehlikeli olacakları. Oysa faşist

örgütler tüm faaliyetlerini gizli sürdürüyorlar, legal örgütleri sadece paravan olarak kullanıyorlar.

Sermaye temsilcileri her fırsatta faşist demagojilere sarılıyorlar. Sosyal-demokrat işçileri bakanı, geçmiş yıllarda faşistlerin savundukları "gemi dolu" sloganını son dönemde ilticacıları hedef alarak sürekli kullanıyor. Pratikte bu, ilticacıların sayısının azaltılması olarak işliyor. Almanya'da ilticacı sayısı geçtiğimiz yılın Temmuz ayına göre %30 azaldı ve ilticacıları sınır dışı etme uygulaması sürüyor.

Sermaye devleti faşist saldırıları demokratik haklara saldırıya dayanak olarak da kullanıyor. Uzun süredir planladığı ve işçi-emekçilerin tepkilerinden korktuğu için bir türlü gerçekleştiremediği yasaları gündeme getiriyor. Berlin'de eyalet işçileri bakanı anti-faşistlerin her eyleminden sonra gündeme getirdiği yürüyüş yasağını yine gündeme getirirken, Bayern eyaleti işçileri bakanı da şehrin merkezi alanlarını ve sokaklarını gözetlemek için kameralar yerleştirilmesi talebini alelacele karara bağlamaya çalışıyor. SPD ise federal devletin sınırlarındaki güvenliğin artırılmasını tartışıyor. 1956 yılında, KPD'nin yasaklanmasından kısa süre önce, göstermelik olarak NPD yasaklanmıştı. Bugün de faşistler üzerinden tartışılan yasaklar, anti-faşist ve devrimci örgütlerin faaliyetlerinin yasaklanmasına dayanak yapılmaya çalışılıyor.

Sicili bozuk Türk devleti ve medyası, Almanya'da yabancılara karşı süren faşist saldırıları eleştirirken, Türkiyelileri Alman işçi ve emekçilerine karşı kışkırtmaya, onların faşizme karşı ortak tavır almalarını engellemeye çalışıyor.

Faşizmin en azgınını yaşamış Alman işçi sınıfı ve emekçilerinin faşist saldırılara karşı öfkesi büyüyecek sürüyor. Haftalardır Almanya'nın onlarca kentinde 30 binin üzerinde insan faşizmi ve faşist saldırıları sokaklara çıkarak protesto ediyorlar. Faşist örgütlerin yasaklanması, faaliyetlerinin engellenmesi sloganını yükseltiyorlar.

Almanya'da Nazi karşıtı gösteri (21.08.00)

Irkçılığa, yabancı düşmanlığına ve faşizme karşı

Enternasyonalist devrimci mücadeleyi yükseltelim!

Almanya'nın Düsseldorf kentindeki bombalı katliam girişimi ve artan ırkçı saldırılar, faşist akımları yeniden Almanya'daki politik yaşamın en önemli konusu haline getirdi. Irkçılık ve "radikal sağ" haftalardır Alman kamuoyunun gündeminde baş köşeyi tutuyor. Aynı gelişmeler eş zamanlı olarak İsviçre kamuoyunda da gündeme oturmuş bulunuyor.

Faşist saldırı ve cinayetlerin ardından devlet ve hükümet temsilcileri saldırıları "kınayıp lanetlediler", ırkçılığın gelişmesini "engellenecek tedbirler" alacaklarını açıkladılar. Ardından "yabancılar endişelenmesin Almanya onlar için en güvenli ülkedir" arsızlığını dile getirdiler. Aynı ikiyüzlü açıklamalar ve yalanlar Rastock, Möln ve Solingen vahşeti yaşanırken de utanmazca dile getirilmişti. Örgütlü bir ırkçı-faşist hareketin varlığını bile kabul etmeyenler, saldırıları sıradan polisiye vakalar, bunalımlı alkolik grupların şiddet eylemi olarak tanımlayanlar hangi tedbirleri alabilirler? Ortalağa dehşet saçan Nazi artıkları aynı günlerde polis denetiminde gösteri yapabiliyorlar. Irkçı karşıtı gösteriler ise polisin sert müdahalesiyle karşılaşılıyor.

Tren istasyonlarında dehşet saçan, sokaklarda yabancı avına çıkan, evleri ateşe verip mülteci kamplarını bombalayan, insanları diri diri yakan Nazi artıkları bir avuç serseriden ibaret olmadığı gibi saldırılar da sıradan ve bireysel değildir. Söz konusu olan yabancı düşmanlığı ve ırkçılık temeli üzerinde gelişen örgütlü bir faşist harekettir. Arkasında tekelleri sermaye grupları vardır. Faşist çeteler bizzat tekelleri burjuvazi tarafından karşı-devrimci bir alternatif olarak beslenip güçlendiriliyor. Ordu ve polis teşkilatının önemli kademelerinde ve devletin kilit noktalarında Nazi kadroları bulunuyor. Polis teşkilatı içinde yabancı düşmanı polislerin önemli bir yüzde oluşturduğunu yetkililer açıklamak zorunda kalıyorlar.

Irkçı faşist ideoloji ve akımlar burjuva kapitalist sistemin bağrında filizlenip gelişiyor. Kapitalizmin ağırlaşan krizi faşizmin güçlenmesine zemin döşüyor. Aynı kapitalist sistem yaşadığı ağır bunalımın sonucu olarak yakın tarihimizde faşizme iktidar yolunu açmış ve Hitler'i iktidar yapmıştı. İnsanlık, tarihinin en büyük vahşetini acısını ve yıkımını yaşamıştı.

İşçiler, emekçiler!

Yabancı düşmanlığı, ırkçılık ve faşizm kapitalizmin insanlığın başına sardığı bir beladır. Bugün Batı Avrupa ülkelerinde yükselen ırkçı-faşist hareket kapitalizmin yaşadığı ağır bunalımla doğrudan ilgilidir. Avrupa'nın kapitalist burjuvazisi yaşadığı ağır bunalımın yükünü kendi işçi sınıfı ve emekçilerine fatura ediyor. Bunun için işsizlik, evsizlik ve yoksulluk derinleşiyor, sosyal haklar gaspediliyor. Ahlaki ve kültürel yozlaşma, toplumsal çürümeye yayılıyor. Kapitalizmin ürünü olan bu sorunlara sistem kendi dışında sorumlu arıyor ve yabancılar hedef gösteriliyor. Toplumsal hoşnutsuzluk ve tepkiler, yabancı düşmanı ırkçı eğilimlerle yoğrularak faşizmi güçlendirmenin imkanına dönüştürülüyor.

Irkçılık ve faşizm kapitalizmin özbeöz çocuğudur. Emperyalist burjuvazi tarafından besleniyor ve destekleniyor. Dolayısıyla, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. İnsanlık düşmanı faşist ideoloji ve akımları püskürtmek, kapitalizmin insanlığın başına sardığı bu belayı defetmek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi ve halkların devrimci kardeşliğiyle mümkündür.

BİR-KAR

**İşçilerin Birliği Halkların
Kardeşliği Platformu**

Bir işçi direnişi deneyimi...

Deneyimlerimizden öğrenerek daha güçlü mücadelelere hazırlanıyoruz

50-60 kişinin çalıştığı ve büyük fabrikalara iş yapan bir atölyede çalışıyorum. Büyük tekeller ve firmaların üretimlerini bölerek, parça parça taşeron veya fason iş yapan yerlere kaydırarak, bu patron da, üretimde özel bir emek gerektirmeyen işleri fabrikanın dışına kaydırmış. Farklı bir isimde şirket kurarak, burada emeğin azami sömürüsüne dayalı bir sistem oturtmuş.

Öyle bir işyeri düşünün ki, 10 yıllık işçiler bile asgari ücretin beş-on milyon üstünde çalışıyor. Çalışanların büyük çoğunluğunun bayan olması, işin niteliği vb. nedenlerle düşük ücretler zamanla olağan hale getirilmiş.

İşin kendisi özel bir emek gerektirmiyor gibi görünse de, ardarda gelen siparişler sonucu devamlı artan tempoya ayak uydurabilmek, deneyim ve ustalaşmayı gerektirmektedir. Buna rağmen kriz vb. nedenler gerekçe gösterilerek ve fedakarlık nutukları çekilerek üç dönem boyunca zam yapılmamış. Dahası, kıdem hakkı kazanması yaklaşan işçilere giriş-çıkış yapılarak, izin, ikramiye vb. birçok hakları ellerinden alınmış. Her dönem yeni saldırılar eklenmiş, erzaklar verilmemeye, mesailer artmaya başlamış. Koşullara razı olmayan işçilere verilen cevap ise, “beğenmeyen çeker gider” (tabii tazminatı da bırakır!) olmuş.

Çalışanların büyük kısmını orta yaş ve 18’ine yeni giren genç bayanlar oluşturuyor. Birçoğu bu işe geçici gözüyle bakıyorlar. (Ya evlenene ya da çocuğunun okul masraflarını çıkarana kadar). Bugüne kadar yapılan eylemlerdeki (mesailere kalmama, sendikalaşma girişimleri vb.) olumsuz sonuçlara, işçilerin birbirlerine güvenme noktasında bir zayıflığa neden olmuş. Bu yüzden de, ya çekip gitme ya da kalıp boyun eğme fikri daha ağır basıyor. Ortak hareket etme fikrine ise, atılma ve iş bulamama korkusu nedeniyle pek sıcak bakılmıyor.

Zam dönemi yaklaşırken, patronun vekili olan müdür, işçilerden fedakarlık isteyerek, günde 12 saati bulan ve mesai sayılmayan bir çalışmayı dayattı. Aksi halde vardiyalı sisteme geçmek zorunda kalacaklarını ve zam verirken bu fedakarlıkların karşılığını da vereceklerini söyledi. Fakat zam dönemi geldiğinde vaatlerin unutulduğu, en fazla zammın %15 olacağı ortaya çıktı.

Maaşların verilmesine iki hafta kala, bazı işçiler zam oranını öğrenmek için müdürle konuşmaya gittiler. Müdür bildik nutukları tekrarladı: “Fason iş yapıyoruz, malların fiyatlarını büyük fabrikalar belirliyor, zam yapmayı isteriz, ama o zaman malın fiyatı artar ve bu fiyata sipariş alamayız, %15’den fazla zam veremeyiz, daha iyi bir iş bulursanız hemen gidebilirsiniz”, vb...

Ancak müdür, işletmenin kâr oranlarına ve kârı düşürerek ücretleri yükseltmenin mümkün olduğuna hiç değinmiyordu. İşçiler, yıllardır harcadıkları emeklerinin karşılığının ne olacağını sorduklarında, müdürün cevabı pervasızlığın en dolaysız kanıtı oluyordu; “birkaç yüz milyonluk tazminatı da artık gözden çıkarın!..”

Patron vekili atölyede tam bir tasfiye operasyonu yapmayı planlıyordu. Sermaye devletin işsizlik sigortası vb. ayak oyunları ile işçilerin kıdem tazminatını ortadan kaldırmayı hedeflemesi gibi, patron da işyerinde çeşitli yıldırma politikalarıyla (ücretleri düşük tutma, çalışma saatlerinin değiştirilmesi, mesailerin artması vb.) birkaç işçi dışında kıdem hakkı olan hiç kimsenin kalmamasını hedefliyordu.

O günü işçiler kendi aralarında konuşarak geçirdiler. Konuşmalarda genellikle tepkilerini dile getirmelerine rağmen, ortak hareket etme noktasında güvensizliklerini belirtiyorlardı. İstisnasız herkesin söylediği tek şey,

“bunlarla bir şey yapılmaz” oluyordu. Halbuki birbirlerini suçlayarak aslında kendi korkularını ve geri duruşlarını izah etmeye çalışıyorlardı. Atölyede insanlarla tek tek veya grup halinde konuşarak, ortak hareket etmek için ikna etmeye çalışıyordum. Hatta eski bir işçi de destek veriyor ve önce kimleri ikna etmem gerektiği noktasında yardım ediyordu.

İşçilerle konuşmamda; hakları almak için mücadele etmek gerektiğini, yakınlardan veya oturduğumuz yerden sorunların çözümleneceğini, üç dönemdir zam alamayışımızın sebebinin bizim tepki vermememiz olduğunu, tek çözüm yolunun ortak mücadeleden geçtiğini, ancak, bunun da bizim dışımızda herkesin, özellikle de patronun farkında olduğunu, hepimizi aynı anda işten atamayacağını, vb. anlatmaya çalıştım.

Yine elimden geldiğince, bu fikirlerin doğruluğunu güncel örneklerle göstermeye çalıştım. Örneğin, devletin memurlara %10 zam verdikten sonra oluşabilecek öfkeden korktuğu için iki gün izin verdiğini, ayrıca hak alma mücadelesi verdiğimiz için yasalardan medet ummamamız gerektiğini, zira tüm yasaların patronların hizmetinde olduğunu, bizim ise tek güvencemizin birlikteliğimiz olduğunu ve ancak bu sayede patrona diz çöktürebileceğimizi, yaşanmış direnişlerden de örnekler vererek anlattım. ‘98 TİS sürecindeki eylemlerinde metal işçilerinin, üretimi durdurarak iş yasalarını, gösteri ve yürüyüşleriyle toplantı ve gösteri kanunlarını vb. fiilen deldikleri halde, kararlı ve ortak hareket ettikleri için hiçbir hakkında yasal bir işlem yapılmadığını, Sabancı’nın fabrikası olan KORDSA’da işçilerin fabrikayı işgal ettiklerini, vb. örnekleri verdim.

Bu güncel örnekler insanları etkiliyor, ancak yine de kafalarındaki kuşkuları gidermeye yetmiyordu. Ancak yoğun bir tartışma süreci başlamıştı ve herkesin tek gündemi bu olmuştu. Sonuçta o gün aramızda 6 kişiden oluşan sözcüler seçtik. Niyetimiz ertesi gün patron vekiliyle konuşarak taleplerimizi belirtmek ve kabul edilene kadar üretimi durdurmaktır.

Akşam sözcülerle birlikte iş çıkışında toplantı yaparak, sürecin nasıl gelişebileceği, neler yapmamız gerektiği, tereddütlü olan arkadaşları nasıl ikna edeceğimiz, vb. üzerine konuştuk. Ertesi gün yine işçilerin kafalarında muğlaklıklar vardı. Kimi eski işçiler tazminatlarını kaybetme korkusuyla, kimi ise yalaka kişiliklerinden dolayı eyleme onay vermiyorlardı. Bu durum diğer işçileri de olumsuz etkiledi. Bize destek veren eski işçi de bunun farkına varıp uyarıyordu; “zaten bugünlerde atılmalar olacak, bir şeyler olacaksa bundan sonra kendiliğinden olur” diyerek beklememizi istiyordu. Ancak böyle bir bekleyişin insanları iyice soğutma riski vardı.

Eyleme başlayacağımız günün Cuma’ya denk gelmesi ve o gün izne ayrılacakların olması, 2 günlük hafta tatilinin araya girmesi dezavantajlarımızı oluşturuyordu. En azından Cuma günü, güçlü bir başlangıç yapılması açısından sevkiyatın yapılmaması gerekiyordu. Yine de atılma haberinin de gelmesini bekliyorduk. Zaten tam eylem öncesi böyle bir haber işçilerin ya korkularını artıracaktı, ya da öfkelerini.... Mesai bitimine yaklaşırken işçiler sabırsızlanmaya ve neden hala beklediğimizi sormaya başladılar.

Atılma haberinin mesai bitiminde açıklanacağı az-çok belli olunca eylemi başlatma kararı aldık ve son bir kez daha işçilerle konuşarak oylama yaptık. Birkaç kişi dışında, çoğunluk eyleme katılma yönünde oy kullandı. Ancak yine de işçilerde bir tedirginlik vardı. Bu sırada

patron vekili zam oranlarını sormaya giden işçileri odasına çağırdı. Böylece eylemimiz başlamış oldu.

Topluca yemekhaneye indik. Bizim gürültümüze çıkan patron vekili, “ben bir kişi çağırdım, hepiniz niye geldiniz?” diyerek şaşkınlığını dile getirdi. Bunun üzerine sözcülerden birisi; maaşlarımızın çok düşük olduğunu, dört kişilik bir ailenin masrafının 500 milyonu bulduğunu, aldığımız asgari ücrete %15 gibi çok düşük zam oranını kabul etmeyeceğimizi, söyledi. Patron vekilinin cevabı çok ilginç oldu; “bu tür açıklamaların sırf siyasi olduğunu, bugün herkesin evine 500 milyonun bir şekilde girdiğini, enflasyonun sürekli düştüğünü” vb. yalanlar söyledi.

Sözcümüz hemen müdahale edip; “enflasyon düşmedi, bunu TİSK başkanı kendi ağzıyla itiraf etti; ona bile gerek yok, biz kendi yaşamımız üzerinden bunu görüyoruz” dedi. Konuşmasının boşa düşürülmesi vekili sinirlendiriyor, sözcümüzü ekonomiyi bilmemekle suçluyor ve onu dinlemeyeceğini söylüyordu.

Bayan sözcülerden biri erzakların da verilmediğini dile getirince, yılların tecrübesini kazanmış yaşlı kurt işi hemen erzak sorununa çekerek, bundan kendisinin sorumlu olmadığını (halbuki yalan), bunun halledilebilir bir iş olduğunu, ancak böyle şeyler yapmamamız gerektiğini söylerken, diğer sözcü tekrar müdahale etti. “Biz sadece erzak değil, aynı zamanda %60 oranında zam ve mesailerin tekrar bodrolarda gösterilmesini istiyoruz” dedi.

Diğer sözcülerin pasif kalması üzerine, patron vekili bu sözcüyü diğer işçilerden tecrit etmeye çalışarak “sen işçileri kıskırtıyorsun, daha kaç aylık işçisin ki? Hepiniz bu çocuğun aklıyla mı hareket ediyorsunuz vb.” sözler sarfederek, işçilerdeki birliğin derecesini ölçmeye çalıştı. Bu düşüncelerin sadece bir kişiye ait olmadığını, tüm işçilerin böyle düşündüğü ve kendisini sözcü olarak seçtiklerini söylendiğinde, işçilerden canlı bir destek gelmeyince, patron vekili asıl kozunu oynamaya başladı. “Noteri çağırıp hepinizi atacağım” diyerek yanımızdan ayrıldı.

İlk sınavı vermiştik. Ancak asıl sınav şimdi başlıyordu, ki bu sınavın daha zor geçeceği işçilerin ruh hallerinden belli oluyordu. Zira patron vekilinin çekip gitmesi üzerine insanlar tedirgin olmaya ve yerlerine dönmeye başladılar. Tedirginliği engellemek için konuşmaya başladık ve “artık bu yola girdiğimizi ve kararlı olursak kazanacağımızı, zira koşulların bizden yana olduğunu, ancak bundan sonra geri dönersek çok daha kötü koşullarla karşı karşıya kalacağımızı” anlattık. Ancak sözcüler de dahil olmak üzere işçiler korkmaya başlamışlardı. Yemekhanede çalışan en eski işçi de gelip, “tazminatsız atılacaksınız vb.” diyerek, iyice korkuttu işçileri. (Halbuki çalışmaya devam etsek de tazminat alacağımızın bir garantisi yok.)

Bir süre sonra patron vekili noter getirterek, işçilere iyice gözdağı verip çalışmaya başlamalarını sağladı. Bir-iki kişi tepkisini göstermesine rağmen, genel çoğunluk boyun eğince onlar da çalışmak zorunda kaldılar.

Sonuçta eylemimiz başarısızlıkla sonuçlandı. Patron vekili çıkışları o gün söylemekten vazgeçti. Sözcülerimizin atılmayı ise, bazı işçilerin sahiplermesi ve toplu olarak işten çıkma tehditleri sayesinde sağlandı.

Eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasından güç alan işveren, önce iş saatlerini değiştirdi. Daha sonra hemen hiç kimseye zam yapmayarak asgari ücrete talim ettirdi. En önemlisi de, o gün için açıklamaktan vazgeçtiği 9 kişinin çıkışını verdi. Çıkarılan 9 kişi yine kıdem hakları dolmasına az bir süre kalan işçiler oldular. Yenilgi

üzerine kendilerine güvenlerini iyicene yitiren işçiler bu olaya sadece ağlamakla yetindiler. Aynı şekilde mesailer de artarak devam ediyor.

Eylemin başarısızlıkla sonuçlanması işçiler üzerinde olumsuz bir etki yaratsa da, artan saldırılar işçileri dönüp dönüp tekrar mücadele etmeye yöneltecektir. Zira tek çözüm yolunun mücadeleden geçtiğini ve bundan da kaçış olmadığını, kendi öz deneyimleriyle yaşayarak öğrenecekler. Nasıl ki sınıf kitleleri bu mücadele okulundan geçmeden kendi gücünün farkına varamıyorsa, karşısındaki sınıfı ve onun düzenini, işleyişini tanıyamıyorsa; aynı şekilde, sınıf devrimcileri ve sınıf bilinçli işçiler de bu deneyimlerden yararlanarak, onları eleştirel bir gözle değerlendirerek, zamanla sınıf kitlelerinin mücadelesini örgütleme ve yön verme noktasında başarılı adımlar atabileceklerdir.

Bu gözle eylemimize baktığımızda en büyük

eksikliğin; eylem öncesi süreçte, eyleme hazırlık, seçilen sözcülerin daha aktif hareket etmesi yönünde hazırlanmaları, planlama, tek tek işçileri ikna etmek için daha çok çaba ve emek harcama noktalarında yaşandığı görülmektedir. Ayrıca, işçiler arasında en ufak bir güvensizlik yaratılmaması için, her türlü bilgi ve fikrin en azından sözcüler arasında tartışılıp yine işçilerin fikirleri alınarak eyleme yön verilmesi gerekmektedir. Zira böyle bir güven verilmediğinde, işçiler eyleme sadece geriden ve sessiz bir şekilde destek vermekle yetinmekte. En ufak bir bedel ödeme noktasında da o desteğin sınırlı ve güçsüz mahiyeti ortaya çıkmaktadır.

Sonuçta artan saldırılar yeni eylemlerin fazla uzak olmadığını göstermektedir. Ancak bu sefer deneyimlerimizden dersler çıkararak ve yeni bir düzeyde karşılamaya çalışacağız bu eylemleri.

Genç bir komünist işçi

Öğretici bir deneyim...

Konfeksiyon üzerine üretim yapan işyerimde 200 kadar işçi çalışıyor. Dış ve iç piyasaya yönelik her çeşit giyim eşyası üretiliyor.

İşe başladığım ilk günden itibaren işyerini tanımaya, işe alışmaya, işçi arkadaşlarla kaynaşmaya çalıştım. İlk gün çok az insanla tanışabildim. Bu insanlarla da bir-iki kelimeyi geçmeyen sohbetlerim oldu. Neden böyle oldu diye kendi kendime sordum. Daha önceki, ilk çalışma deneyimim olmasına rağmen, kısa sürede çok sayıda insanla tanışabilmişim. Bu işyerinde ise ilk üç günüm bu açıdan çok verimsiz geçti. Üçüncü günden sonra daha çok işçiyle tanışmaya ve işyerinin özelliklerini daha iyi öğrenmeye başladım.

Sadece kendi bölümümdeki insanlarla değil, farklı bölümlerdeki işçilerle de tanışıp sorunlara duyarlı ve bir şeyler yapmak isteyen işçilerin olup olmadığını anlamak istiyordum. Çünkü hemen bütün işçiler mesailerin fazlalığından, ücretlerin azlığından yakınır, ama ancak bazı işçiler çözüm için daha ataktırlar.

Yemekhanede her gün farklı insanların masasına oturup tanışmaya çalıştım. Bazıları bu davranışımı yadırgadı, bazıları ise sıcak davrandı.

İşyerinde hergün saat 8:30 dan 6:40'a kadar normal mesai, gece 22:00'e kadar fazla mesai uygulanıyor. Bazen gece geç saatlere, sabahlara kadar çalışma da olabiliyor. Bu fazla mesailerden çoğu işçi bıkmış durumda. Bunun farkında olan işveren Cumartesi mesaisine işçilerin gelmeyebileceğinden korkarak maaş günü geldiği halde ödeme yapmıyor. Ödemeyi Cumartesi günü yapacağını söyleyerek, işçilerin fazla mesaiye gelmesini garantiye almak istiyor.

Bu ay aynı zamanda maaşların zamlı alınacağı aydı. Ama Cumartesi günü maaşları aldığımızda zam yapılmadığını gördük. İşçilerin bazıları şeflerle tartıştılar. Bir taraftan çalışırken, bir taraftan da kendi aramızda konuşuyoruz. Cumartesi mesai olduğu için, biraz daha rahat konuşulabiliyor. Zamların verilmemesi birçok işçide hoşnutsuzluk yaratmıştı. Sohbet ettiğim işçiye, zamlar konusunda bir şeylerin yapılabileceğini, ama birlikte hareket etmeyi başarmamız gerektiğini, tek tek itirazlar yaparsak, kapının dışına konulacağımızı anlatıyorum. O da, söylediklerimi onaylıyor, "biz kendi aramızda konuşuruz, makinacılar olarak toplanıp Pazartesi idare ile konuşacağız, eğer kelek yapan olmazsa" diye yanıt veriyor... Bunun üzerine neler yapabileceğimi düşünüyorum, kendi bölümüme gidip oradaki ortamı da anlamak istiyorum, ama geçici olarak çalıştırıldığım bölümden ayrılamıyorum.

Pazartesi oluyor, yine kendi bölümüme gidemiyorum. İş getirmek için aşağıya indiğimde, ütücülerin komple iş bırakıp koridora çıktıklarını görünce, neden çıktıklarını hemen tahmin ediyorum. Yine de iş almaya giderken arkadaşın birine soruyorum; "niye iş bıraktı ütücüler?" "Zam verilmediği için iş bıraktılar", cevabını alıyorum. Fakat sadece ütücüler iş bırakmış durumda. Paket, kalite

kontrol bölümü desteklemiyor görünüyor. Çünkü onlar çalışmaya devam ediyor. Tekrar yukarı çıkıyorum, makinacıların gelişmelerden haberi yok.

Ütücülerle şef konuşuyor; "işe devam edin, akşam toplantı olacak" deniliyor. Ütücüler de bunun üzerine işe başlıyorlar... Durumu yemek paydosunda makinacılar anlatıyorum. Cumartesi sohbet ettiğim işçi; "o zaman yemekten sonra toplanalım" diyor. "Sadece makinacılarla sınırlı olmasın, diğer bölümleri de katalım" diyorum. "Hayır, her bölüm kendisi toplanıp konuşsun" diyor. Farklı bölümdeki işçiler birbirlerine güvenmiyorlar. Makinacılar da idare ile konuşuyor. İdare "zammın önümüzdeki aydan itibaren olacağını" söylüyor. İşçiler, "hayır, bu ay zamlı almalıydık" diyorlar. Tartışma uzayıp gidiyor. İdareci, "akşama patronu çağıracağını ve toplantı olacağını" söylüyor. Makinacılar da çalışmaya başlıyorlar. Akşama doğru patron, şefleri dolaşp nabız yokluyor. İdarecinin birinin patrona, "hepsini bir araya toplama, başedemezsin, ayrı ayrı konuş" dediğini raslantı sonucu duyuyorum.

Çay molasında konuştuğum başka bir işçi "toplantıda patron kendi istediğini dayatacak, konuşup dağılacaksın, bir şey değişmeyecek", diyerek umutsuzluğunu ifade ediyor. Akşam oluyor ve her bölümde ayrı ayrı toplantı oluyor. Patron gelip, "ücretleri hesaplayan kişinin izinde olduğunu, bu yüzden zam farklarını hesaplayamadıklarını, zam farkının ayın ikinci yarısında ödeneceğini ve geçen aydan itibaren geçerli olarak hesaplanacağını" söylüyor ve bir süre sonra "iyi akşamlar" dileyip gidiyor.

Anlaşılan işverene bu gözdağı yetmişti. İşlerin yoğunluğundan herhangi bir riski göze alamıyordu. İşçiler zam farklarını küçük de olsa eylemle elde etmiş oldular. Ama mesailerin çokluğu, sigorta primlerinin düzenli yatırılmaması gibi sorunlar hala duruyor. Mesailerin fazlalığı konusunda toplantıda hiçbir tepki dile getirilemedi. Ama işçilerin çok yıprandığı her hallerinden belli.

Bir gün sonra bir ütücüyle sohbet ediyorum. "İş bırakıp çıktığınızı gördüm, çok iyiydi" diyorum. "Hem de hiç fire vermediniz. Sanırım sen de işe yeni girdin, zam farkı alamayacaksın, değil mi?" diyerek sohbeti geliştirmek istiyorum. "Öyle, benim bir alacağım yok, ama arkadaşlar iş bırakınca benim çalışmam doğru olmazdı" diyor. "Daha önce Güneşli'de çalışıyordum. Orda da iş bırakmıştık, herkes katılmıştı" diye de ekliyor.

Zam konusundaki bu hareketlilik işyerini ve işçileri daha iyi tanımanın olanaklarını yarattı. Fabrikaya daha önce girmiş ve işçilerle kaynaşmış olsaydım, bu eylemin sadece zamlarla sınırlı olmaması için müdahale etme imkanım daha fazla olurdu. Diğer sorunların da gündeme gelmesi sağlanabilirdi. Fakat, bütün yetersizliğine rağmen, yine de hepimiz için öğretici bir deneyim oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Paralı bir tekstil işçisi

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı , Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar , Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar , Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine , Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1 , Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2 , Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.

Emeğin korunması ve program iddiası

Gencay Zorlu

Parti programının kamuoyuna ilan edilmesinden bu yana program üzerine çıkan yazılardaki ortak nokta, programın işçi sınıfının bağımsız devrimci programı olduğu yönünde. Programın özellikleri için dile getirilen ortak görüşler dışında en çok vurgulanan nokta ise, programın “sınıfın programı” olduğu gerçeği. Tabii ki bu bir raslantı değil, fakat sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı ve ezilenlerin tarihsel ve güncel mücadelelerinden çıkardıkları son derece pratik bir sonuç.

Ama yazılanlar arasında en çok dikkati çeken nokta, “işçi sınıfının programı” kavramı ile “emeğin korunması”na yönelik taleplerin bir arada dile getirilmesi. Sadece yazılanlar değil, program üzerine her düzeyde işçi ile yapılan konuşmalar da bunu doğruluyor. Bu topraklarda bir parti kurulmuş ve programında işçi sınıfının en can alıcı sorunlarına tok bir sesle çözümler sunmuştur. Özellikle de “Emeğin Korunması” bölümü...

Marksist dünya görüşüne ve sınıf mücadeleleri kavramına uzak birisi, programın bu bölümünü okusa, herhalde şöyle der: “İşçileri kazanmak için bol keseden vaatte bulunuyorlar, bunlar çok popülist söylemler”.

Gerçekten de, programda dile getirilen talepler, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin özlemle bekledikleri ve uğruna mücadele edecekleri talepler. Peki bu taleplerin programda dillendirilmesi neyin sonucu? Program üzerine yapılan kongre tartışmalarında, “Emeğin Korunması” bölümü üzerine çok önemli, ilkesel ve teorik tespitler yer alıyor. Bunlardan en önemlisi, kapitalizm çağında emeğin yozlaşması, çürümesi ve bunun sonuçları üzerine söylenenlerdir.

Komünistler için, “Emeğin Korunması” bölümündeki talepler doğrultusunda işçi sınıfı ve tüm ezilenleri sermaye iktidarına karşı savaştırmak, çok ciddi ve asla ertelenemeyecek bir görevdir. Ciddiyeti ve ertelenemezliği, hiç de işçi sınıfını kolayından kazanmak üzerinden değil, ancak işçi sınıfı ve ezilenlerin bu talepler uğruna savaşmaması sonucu yaşayacağı fiziksel ve moral çöküntünün devrimci sınıf mücadelesine büyük olumsuz etkisidir.

Emeğin korunması kavramının tarihsel arka planı

Emeğin korunması kavramı aslında emeğin özgürleşmesi sürecinin zorunlu bir sonucu. Ortaçağ karanlığından çıkışı sağlayan burjuva devrimler, emek sömürsünü geçmişin prangalarından kurtarmış, ancak toplumsal yapıyı kapitalist sömür ilişkileri üzerine kurmuştu. Eski sömür biçimlerinden farklılığı, emek gücünün alım ve satımının işçiler ile kapitalistler arasındaki özgür anlaşmaya bağlı olmasıydı. Bu durum aslında emeğin sömürsünde büyük bir değişim ve ilerlemeydi. Emeğin, köleci düzende köle sahibinin doğrudan ya da feodal düzende toprak beyinin dolaylı malı olması, sömürücü sınıfların emekçi üzerinde sonsuz hakları olması gibi olgular, kapitalizmle birlikte ortadan kalktı.

Büyük Fransız Devrimi’nin akıllarda en çok kalan sloganı olan “Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik” sloganının dile getirdiği, bir yanıyla da emeğin yeni dönemde nasıl sömürüleceği. Burada Fransız Devrimi’ni kötüleme gibi bir düşünce söz konusu değildir. Söylenmek istenen, Ortaçağ karanlığına baş kaldıranların uğruna mücadele ettikleri özgürlük, eşitlik, kardeşlik taleplerinin kapitalist üretim

ilişkileri içinde nasıl yozlaştığı ve emeğin sömürsünün yeni biçimler altında sürdüğü gerçeğidir. Zira, daha Fransız Devrimi’nin üzerinden 50 yıl bile geçmeden, Paris proletaryası aynı sloganlarla bu kez Fransız burjuvazisinin karşısına çıkmıştır.

Peki sorun neredeydi? Burjuva devrimlerin bu idealleri, sonuçta gerçek üretim ilişkilerinin sert duvarına çarpmış, onların prizmasından geçmiş, gerçek hayatta buna uygun düşen anlam ve işlevi bulmuştur. Başta herkes için ileri sürülen eşitlik, özgürlük, kardeşlik gibi idealler, burjuvazinin iktidar dizginlerini tam olarak almasından sonra, kağıt üzerinde kalmıştır. Bütün yurttaşların eşitliği, demokrasinin temel insan hak ve hürriyetlerinin güvencesi olduğu iddiası da kağıt üzerinde kalmıştır. Bunların yerine, sermayenin tek söz sahibi olduğu, her türlü muhalefetin en kaba bir zorbalıkla ezildiği düzenler kurulmuştur.

Emeğin korunması talebinin gündeme gelmesi

Burjuva devrimleriyle geçerli hale gelen yasalar önünde tam hak eşitliği, proletarya ile burjuvaziye de yasalar karşısında eşitlemiş görünüyordu. Yasalarla güvence altına alınan hak eşitliği kavramı sayesinde artık hiçbir kurum ya da organ işçileri zorla çalıştırmayacak, angarya ve benzeri çalışma modelleri ortadan kalkacak, emek cephesi istediği fiyata emek gücünü satabilecekti. Kağıt üzerinde böyle anlaşılan eşitlik ve özgürlük kavramı, gerçek hayatta kapitalist düzenin çelişkileriyle yüzyüze kalmaya başladı. Zira kapitalist ekonomik sistem rekabet temelinde yükseliyordu ve rakipleri altetmenin tek yolu pazarı ele geçirmek, pazarı ele geçirmenin en önemli yolu da, rakiplerden daha ucuza mal üretmekti. Ucuzluğun en önemli kaynağı ise ucuz işgücü istihdamıydı. Yasalara göre işçiler kendilerini ucuza çalıştıran patronların yanında çalışmak zorunda değillerdi. İşçi emek gücünü kendisine en iyi ücreti verene satabilirdi. Ancak ucuz işgücü talebi bütün kapitalistler için geçerliydi ve işçiler emek güçlerini ne kadar pahalıya satmak isteseler de pazarda alıcı bulamıyorlardı. Yaşamaları, ailelerine bakmaları için paraya ihtiyaçları vardı ve kapitalistlerin teklif ettiği ücrete razı olmak zorundaydılar. Yanısıra, büyüyen işsizler ordusu, emeğin ücrete bakmaksızın satılmasını zorluyordu.

Kapitalist üretimin ucuz emek talebi, kendini sadece ücret üzerinden değil, aynı zamanda çalışma koşullarının kapitalistler tarafından belirlenmesi, üretim dışı emek maliyetinin asgariye indirilmesi, mümkünse tamamıyla ortadan kalkması üzerinden de ifade ediyordu. Çalışma koşullarından kasıt, çalışma süreleri, tatiller, izin günleri, çalışacak işçinin yaşı ve cinsiyeti üzerinden uygulanacak ücret farklılığı vb’dir. Üretim dışı emek maliyetinden kasıt ise, sigorta primleri, çeşitli fonlar, tazminatlar, eğitim, sağlık, barınma, beslenme, ulaşım gibi işçilerin ihtiyaç duydukları ve emeğin fiziksel, sosyal, kültürel yeniden üretimini kapsayan alanlardır.

Sözde emek ve sermaye arasında yasal eşitsizlik yok gibi görünüyorken, bu iki toplumsal sınıfın eşitliği yasalarca güvence altına alınmışken ve alanla satanın memnun olduğu yanılsaması yaratılmışken, gerçek hayat durumun hiç de böyle olmadığını kısa zamanda Avrupa’daki birçok kapitalist ülkede gözler önüne serdi. Böylece emekçi sınıfların gündemine “emeğin korunması” kavramı girdi. 19. yüzyılın sınıf

mücadeleleri tam da işçi sınıfının emeğin korunması ve gelişmesinin sağlanması için burjuvaziye karşı verdiği kanlı mücadelelerin tarihidir. Ücretlerin yükselmesi, çalışma saatlerinin kısaltılması, kadın ve çocuk emeğinin zorbaca sömürülmesine son verilmesi, en önemli mücadele başlıklarıdır.

Emeğin korunması için verilen mücadelenin önemi

Emeğin korunması mücadelesinin anlamı ve kapsamı, emeğin fiziksel, sosyal, kültürel olarak korunması ve geliştirilmesi üzerinden ifade edilebilir. Programda ele alınan temel talepler, emekçi sınıfların burjuvazinin her türlü saldırısına karşı cepheden tek vücut olarak yükseltecekleri mücadelenin en önemli manivelalarıdır. Zira çalışma koşullarının düzenlenmesinden ücretlere, kadın ve çocuk emeğinin sömürülmesinden herkese iş ve iş güvencesine kadar bütün talepler, işçi sınıfının fiziksel, sosyal, kültürel olarak yozlaşması ve çürümesinin önündeki biricik engeldir.

Burada emeğin korunması adına ekonomik mücadeleyi olmazsa olmaz yol olarak mutlaklaştırmaya çalışmıyoruz. Bu uğurda yürütülecek mücadelenin işçi sınıfının devrimci sınıf mücadelesinin gelişmesi açısından taşıdığı önemi vurgulamak istiyoruz. Zira bugün işçi sınıfı sefalet ücretleri ve ağır çalışma koşullarından dolayı en insani ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor. Her türlü sosyal, kültürel ve sportif uğraşılardan uzak bir işçi sınıfı, sermaye iktidarının her türlü çürütücü ve yozlaştırıcı etkisine açık hale geliyor. Dünyanın her yerinde uyuşturucu, kumar, fuhuş, alkolizm ilk elden işçi-emekçi katmanlar arasında yayılıyor. Bunun sınıf mücadelesini nasıl etkilediği ise tarihsel örnekler üzerinden yeterince açık. İşçi sınıfının genelinin bu çürütücü ve yozlaştırıcı dalgadan etkilenmemesi, sermayeye karşı savaşımında politikleşmesinde emeğin korunması mücadelesi büyük bir önem taşıyor.

Parti programı ve yeni dönem

Yeni dönemin yeni partisi ve yeni programı artık dünya ve Türkiye işçi sınıfının ve tüm ezilenlerinin gözleri önündedir. Bugüne kadarki sınıf mücadelelerinin teorik ve pratik tüm birikimini içinde barındıran komünist işçi partisi, sermaye sınıfı karşısında Türkiye işçi sınıfının biricik güvencesidir. İşçi sınıfı örgütlülüklerinin burjuvazi tarafından satın alındığı ya da yok edildiği, işçi sınıfı ideolojisinin burjuva ve küçük-burjuva akımlarca sulandırıldığı bir dönemde, işçi sınıfının karşısına sınıfın talepleriyle çıkan parti, bundan böyle artık sınıfı kazanmanın sınavını vermektedir.

Bugüne kadar ortaya koyduğu bütün hedeflere binbir emekle ulaşan parti, artık kendini son hedefe kilitlemiştir. Parti davası kazanıldı, sıra devrim davasında! Devrim davasını kazanmak ise bugüne kadar harcanan emekten daha fazlasını harcamayacağı gerektirir. Komünistler bunun bilinciyle hareket etmeye şimdiden başlamışlardır. Yakında işçi sınıfının komünistlerin şiarlarını mücadele alanlarında dillendirecekleri, dost-düşman herkes tarafından görülecektir. Programın hedefleri ve talepleri doğrultusunda, özellikle de emeğin korunması talepleri noktasında yükseltilecek bir mücadele, partiyle sınıf kitleleri arasındaki açığı hızla kapatacaktır.

Devrimci değerlere saldırı

A. S. Kızılkaya

"Küba devriminin önderlerinden, Latin Amerikalı Che Guevara'yı 1960 yılında çektiği bir fotoğrafıyla ölümsüzleştiren fotoğraf sanatçısı Alberto Diaz Gutierrez bu fotoğrafın baharatlı votka reklamında kullanılmasına dayanamadı." (abç.)

8 Ağustos tarihli *Radikal* gazetesinde yeralan Londra kaynaklı haber bu sözlerle başlıyordu. Haber sol eğilimli bir kalemden çıkmış gibi görünüyör; "çiğ" bir saldırganlık yok. Ne var ki Che'nin ölümsüzlüğünü bir fotoğraf karesine bağlayan bir anlayış, habere konu olan, Che'nin fotoğrafını votka reklamında kullanan anlayıştan özünde farksızdır. *Radikal* gazetesi Che'yi "Bolivya'ya devrim ihraç ederken" öldürülen, biçiminde tanıtarak, gerçek anlayışını ortaya koyuyor. Zaten farklı bir tutum da beklenemez.

Gutierrez "bu ünlü poz, Küba'da ABD destekli güçlerin saldırılarına uğrayan bir yük gemisinde ölen 100 Belçikalı için yapılan törende yakalamıştı." Che, enternasyonalizmi kendi pratiğinde cisimleştiren bir devrimciydi. Devrim neredeyse Che oradaydı; ya bedeniyle, ya yüreğiyle. Che Arjantinli'dir, ama Küba devriminin önderlerindendir. Fotoğraf karesinde yüzündeki 100 Belçikalı için duyduğu acı ve karşı-devrime duyduğu öfkeyle harmanlanan mağrur ifade: İşte Che'yi ölümsüzleştiren bu ifadenin altında yatan devrimci yüreğidir.

Fotoğrafi çeken Gutierrez, reklam şirketini ve fotoğraf ajansını, fotoğrafın tarihi önemini hiçe saymakla suçluyor. Bu suçlama gerçekliğin yanında çok masum kalıyor.

Emperyalist kirli politikanın özü: Öldüremiyorsan, iğdiş et!

Che'nin kapitalistler tarafından reklam malzemesi olarak kullanılması ilk değil ve son da olmayacak. Bu durumu, kapitalistler herşeyi kâr aracı olarak kullanırlar, biçiminde açıklamak son derece kısır kalacağı gibi, gerçek amacı da gölgelemektedir.

Che'yi öldürmek, emperyalistlerin hep özlem duydukları bir gerçekliktir. Che'yi Bolivya ormanlarında katlettiklerinde, onu öldürdüklerini sandılar. Ama çok geçmeden gördüler ki, Che'nin "bir, iki, üç yetmez, daha fazla Vietnam!" sözü, "bir, iki, üç yetmez, daha fazla Che!" biçiminde dünyanın her yerinde yankılandı.

Öldüremiyorsan eğer, iğdiş et ve ehlileştir! Özellikle '90'lı yıllardan sonra ideolojik cephaneliğini eski "devrimci" dönemlerinin doldurduğu post-modernizmin tüm değerlerin değersizleştirildiği "düşünce" sistemiyle birlikte, yoğun bir "yücelterek" yok etme kampanyası başlatıldı. Düne kadar adını anmak bile suçken, her yeri Che posterleri, resimleri kapladı. Che'nin devrimci kişiliğine yönelik tüm gerçekler yok sayılırken, onun romantizmi, yakışıklı oluşu öne çıkarıldı. "Asi" gençliğin ilahı James Dean'le aynılaştırılmaya çalışıldı. Ve nihayet reklam malzemesi olarak kullanılmaya başlanması, iğdiş etme, ehlileştirme operasyonunun tamamlanması anlamına geliyor.

Aynı şey farklı bir tarzda Marks için yapıldı. Yine post-modern dönemlerin öncülüğünde, sosyalizmin iyi

bir şey olduğu, sorunun Stalin ve Lenin'den kaynaklandığı, ama Marks ve Engels'in teorilerinin doğru olduğu türünden sinsi bir saldırıyla, Marks bir toplumbilimciden farksızlaştırıldı. Marks'ın resimlerinin blue-jean reklamlarında kullanılması da aynı saldırının devamıydı.

Türkiye'de de devrimci değerlere yönelik benzer saldırılar sürdürülüyor. Bu saldırı kampanyasında "68'ler Vakfı" gibi dönemler kulübünün sermayeye dolaysız bir katkısı bulunuyor. Sözümona Denizleri yüceltiyorlar, savunuyorlar. Ama nasıl?

Denizleri, yıkmak için hayatlarını verdikleri sistemin yasaları karşısında aklamaya çalışarak; onları masum, dahası mağdur edilmiş, zavallılar gibi göstermeye çalışarak. Oysa ki Denizler burjuva yasalara göre kesinkes suçludurlar; o yasaları yapanların sömürü düzenlerini yıkmaya cüret etmiş yiğit devrimcilerdir onlar. Bundan daha büyük bir suç mu olur sömürücüler için. Üstelik Denizler, hiçbir zaman sömürücülere karşı masum, suçsuz oldukları biçiminde bir savunuya girişmediler. Tam tersine mahkemelerini tanımayarak, "suçlarını" savundular.

Che'yi, Denizler'i ölümsüzleştiren devrimci kimlikleridir. Burjuvazi onları ancak devrimci kimliklerinden yalıtmayı başarabilirse öldürebileceği bilinciyle hareket ediyor. Bu nedenle, bir yandan "yüceltirken", öte yandan düzeysiz bir saldırıya geçiyor. Nazım Hikmet'e, Yılmaz Güney'e yönelik sermayenin çanak yalayıcılarının giriştiği küfür

kampanyası ile güya Nazım'ı ve Yılmaz Güney'i "savunan" sözde demokrat aydınların tutumu, aynı politikaya hizmet etmektedir. Nazım'ı vatan haini yapan koşullarda hiçbir değişiklik olmadığı halde, vatandaşlığı için yoğun bir kampanya yürütmüşlerdi. SİP yeniden böyle bir kampanyaya başladı. Nazım'ı Nazım yapan devrimci kimliğinden soyundurarak, sadece bir şair düzeyine indiriyorlar. Yılmaz Güney'i ise, filmlerine özünü veren devrimci kişiliği değilmiş gibi, sadece sanatsal üstünlüğüyle öne çıkarıyorlar. Küfre varan saldırılar ve karşılığında geliştirilen savunular belki danışıklı bir döğüş değil, ama öyle olsaydı da, bundan daha fazla hizmet edemezdi sermayenin iğdiş etme politikalarına.

Devrimci değerleri devrimciler savunur

Burjuvazi, katlederek öldürmeyi başaramadığı devrimcilerden, onlarda cisimleşen devrimci değerlerden korkuyor. Çünkü onların birer devrimci değer olarak toprağa düşerek bin açmaları tanık oldukları bir gerçeklik. Bu nedenle onları devrimci kişiliklerinden yalıtarak ehlileştirmek, böylece değersizleştirmek yolunu tutuyor.

Che, Deniz, Nazım Hikmet, Yılmaz Güney ve diğerleri bizim değerlerimizdir, onları savunmak devrimcilerin işidir. Kaldı ki onların savunulmaya ihtiyaçları da yoktur. Devrimciler mücadeleleriyle kendi değerlerine sahip çıkacaklardır.

Che'yi enternasyonal mücadeleimizde yaşatacağız. Denizler'in tanımadığı mahkemeleri tanımamaya devam edeceğiz. Nazım devrime kadar "vatan haini" olmaya devam edecek, ancak devrimden sonra, sosyalist bir Türkiye'nin vatandaşı olacak. Yılmaz Güney'in sanatının altını dolduran onunu devrimci kimliğidir, ona yönelik iğrenç küfür kampanyaları, devrimci kimliğine çarpıp sahiplerine geri dönecek...

Onları devrimci kimlikleriyle yaşatarak, burjuvazinin oyunlarını boşa çıkaracağız. Devrimci değerlerimizi devrim mücadelemizde yaşatacağız...

Bir film...

Garage Olimpia

Film, 1977-82 yılları arasında, Arjantin askeri diktatörlüğünün işçi ve emekçilere ve özellikle de onların öncülleri devrimcilere karşı uygulanan faşist baskı, sindirme ve yoketme politikasından bir kesit sunmaktadır.

Genç bir öğretmen olan Maria sıkı denetim altında olan gecekondu mahallelerine giderek, okuma-yazma bilmeyenlere ders verir. Onlara partiyi de anlatır. Parti ile ilişki içindedir. Özel eğitilmiş ajanların ortalığı sardığı bir dönemdir. Maria yakalanır. Onların evinde kalan, tanıdığı bir ajan tarafından yakalatılır. Sonra, ağır işkencelere uğrar. Yakaladıkları devrimcilere, beyinlerinden özgürlük davasını silmek için ameliyat yaparlar. Bunun üzerine, Maria işbirliğini kabul eder. Arkadaşıyla görüşeceği yerin adresini verir ve arkadaşı da yakalanır.

Bu arada dışarıda annesi onu bulmak için mücadele eder. Karakolların hepsi kendilerinde bu isimde birinin olmadığını söyler. Bu arada tutsak yakını bir bayanla tanışır, arkadaş olurlar.

Filmin bundan sonrası genelde, yakalanan tutsakların konulduğu bir garajın altında geçer. Tutsaklar tek tek hücrelere konulur, hiç kimse ile konuşamazlar, direnenler öldürülür.

Bu döneme dönüp bakarsak, dünyada genel bir hareketlilik olduğunu görürüz. Birçok ülkede anti-

faşist, anti-emperyalist devrimci halk hareketleri yükselmiştir. Bu eğilimi bastırmak için egemen sınıf her türlü kirli yöntemi kullandı. Gözaltında katletme, sindirme, birbirine kırdırma gibi. Yıllardır Latin Amerika'da ve Arjantin'de Kayıp Anaları'nın verdikleri mücadele hafızalarda olsa gerek.

Aynı yöntemler, aynı dönemde Türkiye'de de uygulanıyordu. Katliamlar, sokakta kurşuna dizme, gözaltında kaybetme, katletme, cezaevlerinde tutsakları tek tipleştirme gibi.

Bütün bu süreçlerden sonra Arjantin'de tutsakları değişik cezaevlerine nakletme bahanesiyle bir uçağa yükleyip, topluca denize diri diri atarlar. Film de, tam denize atmadan önce, Arjantin'de askeri diktatörlüğün '77-82 yılları arasında onbinlerce insanı diri diri denize attığı açıklamasıyla biter.

Günümüz koşullarıyla dönüp kendi ülkemize baktığımızda, hücre saldırısı ile yaratılmak istenenin de böylesi bir ortam olduğunu görebiliriz. Ezilen, sömürülen milyonların öncüsü olan devrimcileri, komünistleri yalnızlaştırıp, savunmasız hale getirdiklerinde, kolayından geri kalan kitleleri sindirmeyi planlamaktadırlar. Görece bir hareketsizlik döneminde hücreleri hayata geçirmektir hedefleri.

Garage Olimpia, birkaç yönden bakıldığında, ya eksik ya da içeriği çarpıtılmış bir filmidir. Birincisi, devrimci tutsakların çok silikleştirilmiş bir tablosu verilmektedir. İkincisi, duygusallığın aşırıya kaçan yönleridir. Bununla birlikte, Garage Olimpia, yukarıda anlatmaya çalıştığımız olayları bize göstermektedir. Bu bakımlardan izlemeye değer bir filmidir.

V. Nidal

Sermaye medyasının söylemde şiddet karşıtlığı...

Sınıflı toplumlar tarihiyle başlayan kadının ezilmesi ve ikinci sınıf cins sayılması, biçim değiştirerek günümüze kadar sürmüştür. Yüzyılların birikimiyle beraber kadına bu bakış açısı, toplumun derinliklerine işlemiştir. Günlük konuşma dilinde ilk aklımıza gelen deyimler; “Kızını dövmeven, dizini döver”, “Saçı uzun, aklı kısa”, “Eksik etek”, “Kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin” vb. Bu birkaç deyim bile, bu düzende kadına bakış açısını yansıtmak için yeterlidir.

Kadının dövülmesine tepki gösteren “demokratlar”

Sermaye cephesinde son günlerde dinin “reform” edilmesi çokça söz ediliyor. Tam bu dönemde “Diyaret İşleri Vakfı” bir kitap yayınlarak kadının nasıl dövüleceğini tanımladı. “İslamın El Kitabı” adlı kitaba sermaye cephesinden ve medyadan ikiyüzlü tepkiler yükseldi.

Düzenin kokuşmuş medyası ve bazı siyasiler, kadınların dövülmesine karşı çıktıklarını ve islamda böyle bir şeyin olamayacağını “feryat figan” bağırp durdular. Onların şiddete karşı tutumlarını bilmeyenler, ciddi ciddi demokrat olduklarını düşünebilirler. Oysa döktükleri gözyaşları her zamanki gibi timsah gözyaşlarıdır. Çünkü Türkiye kapitalizminde şiddetin bini bir paradır. Ve kadınlara yönelik şiddete bakışta, düzene muhalif olan ve hakkını arayanlara karşı sermaye devletinin uyguladığı şiddete karşı alınan tutum bir kıstastır. Bu şiddete karşı mısınız, yoksa destekliyorsunuz? Bu olay karşısındaki tutum, kimin hangi safta olduğunun somut pratik göstergesidir. Bu gerçeklik ışığında sermaye medyasının devletin şiddetine karşı aldığı tavra bakmak, onun nerede olduğunu anlamak için yeterlidir.

Kapitalizmde şiddetin değişik boyutları olmakla beraber, güncel olarak en somut örnekler cezaevleridir. Devlet, cezaevlerinde yıllardır planlı saldırı ve katliamlar gerçekleştirmektedir. İstisnasız bütün saldırılardan önce medya, cezaevlerini gündemine alır, saldırıya zemin hazırlama çabasına girer. Saldırı olup katliamlar gerçekleştikten sonra, bu sefer gerçekleri saptırıp kitlelerin gerçeği görmesini engellemek için çırpınır durur.

Diğer bir örnek ise 1 Mayıs gösterileridir. Polisin vahşi saldırılarını alkışlar ve her 1 Mayıs öncesi saldırı görüntülerini üstüste gösterip 1 Mayıs’ın kargaşadan başka bir anlama gelmediği ve katılmamak gerektiği yönlü propaganda yapar. Benzer çok sayıda örnekler vardır. Hakkını arayan işçiler, memurlar, öğrenci gençlik, kayıp yakınlarını arayan “Cumartesi Anneleri”, hücrelere karşı mücadele eden tutsak yakınları... Kokuşmuş medya, devletin devrimcilere, muhaliflere ve Kürt halkına dönük şiddetini ve vahşetini her zaman alkışlamıştır. Kimi göstermelik tepkiler ise en çok ikiyüzlülük örnekleri olabilir.

Medya son aylarda ise, F (hücre) tipi cezaevlerinin açılması kampanyasına aktif bir şekilde katılmaktadır. Ayrıca medyanın, kadını aşağılayıp bir meta olarak kullandığı, sürekli olarak cinsiyetini öne çıkartıp teşhir ettiği bilinir. Kısacası sermaye medyası şiddet karşıtı değil, tam tersine, kapitalist devletin vahşiliğinin suç ortağıdır. Bu gerçekliğine rağmen, kadının erkek tarafından dövülmesine karşı olduğunu iddia etmektedir.

Kapitalizmde medyanın bu misyonu sınıf konumu ve çıkarlarından kaynaklanmaktadır. Üretim araçlarını ve toplumsal zenginliği tekelinde tutan burjuvazi, siyasi egemenliği olduğu gibi, düşünsel, kültürel, iletişimsel (yani medya) vb. araçları da elinde bulundurur. Dolayısıyla kapitalizm ve onun şiddeti, bizzat medyanın da varlık koşuludur.

İşçi sınıfı ve ezilen diğer emekçi kesimlerin ve emekçi kadınların, medyanın yaydığı kirlilikten, kapitalist devletin vahşetinden ve sonuçlarından kurtulabilmeleri, ancak burjuvazinin siyasi ve iktisadi egemenliğini yıkıp, bu kirli şiddetin kaynağını kurutmalarıyla mümkündür.

Bakırçay Havzası

Demir-Çelik İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Ağustos '00

Demir-çelik fabrikaları işçi yemeye devam ediyor!

Son bir ay içerisinde Erkan KAYA iş kazasında ölen üçüncü arkadaşımızdır.

Önce AKDEMİR’de, tezgahtan (yolluklardan) fırlayan inşaat çubuğunun çarpması sonucu bir işçinin boynu kesiliyor. İşçi boynunu eliyle tutup kanamayı önlemek istercesine bastırıyor ve can havliyle ayağa kalkıp birkaç adım attıktan sonra, olduğu yere yığılıp kalıyor. İŞ KAZASI!

Ardından HABAŞ’ın liman tesislerinde, vincin hareket etmesi sonucu 2-3 metre yükseklikten yere düşen başka bir işçi arkadaşımızın kafasına demir parça saplanıyor. İŞ KAZASI!

En son, gece vardiyasında, saat 4 civarı, yükte beraber 35-40 ton ağırlığı bulan tavan vinci düşüyor. Erkan arkadaşımız ölüyor ve yine İŞ KAZASI!

İş kazası oluyor, ölen ölüyor kalan kalıyor da, daha sonra neler yaşıyor? İşverenler durumu kitabına uyduruyorlar, eğer biraz insaflıysa mahkeme, dava uğraştırmadan ölenin ailesinin eline birkaç kuruş para sıkıştırıyorlar. Devletin bu konuyla ilgili mevkilerini adamlarını görüyorlar ve olay kapanıp gidiyor.

İşverenler için, devlet için, işçi varmış ölmüş, ailesi çocukları yetim kalmış, umurunda mı? Biri ölür, arkada binlerce sıra bekleyen işsizler var. Ölenin yerine bir kurbanlık koyun daha geliyor nasıl olsa, diye bakılıyor. Biz abartmıyoruz. Durum aynen böyle.

Yıllardır Demir çeliklerde çalışan bir işçiyim, üçer- dörder ölümlerin yaşandığı iş kazaları gördüm. Çoğunda işveren yüzde yüz suçlu bulundu, ama hiç bu yüzden fabrikaların ceza aldığını veya üretimlerinin durdurulduğunu duymadım, görmedim. Onca savcı gelir, Jandarma gelir, inceleme yapar karar verirler. Ama bu kararlar ne işe yarıyor, akıl erdiremedim. Biz her yıl kurbanlık koyun gibi iş kazalarında ölmeye devam ediyoruz.

Bu ne ilkti, ne de son olacaktır. Olacağı varmış, akacak kan damarda durmazmış deniliyor. Suçu gizlemek için. Oysaki sen tedbirini al, kontrolünü yap güvenli bir ortam yarat , ondan sonra akacak kan varsa varsın aksın.

Bu olay her yıl böyle, her geçen yıl daha da artıyor, bu bir tesadüf müdür? Tesadüf olmadığını demir-çeliklerde çalışan işçiler çok iyi biliyor. “Kapını kilitle ki komşuna hırsız demeyesin” demişler. Demir çeliklerde iş kazasını önlemek, iş güvenliğini sağlamak için ne önlemler alınıyor? Koruyuculuğu olmayan baret giydiriliyor, çıplak dolaşılmayacak, çıplak elle demire dokunulmayacak, gözlüksüz taşlama, şalama kullanılmayacak... Bu kurallara uymayanlara, 5'er onar puandan başlayan cezalar verilecek vb...

Peki pota devriliyor, mermi patlıyor, 40 tonluk vinç düşüyor, buna baret neylesin, eldiven ne yapsın? Çaresiz kalmış ekmek davasına çalışan insanları suçlamak kolay. Birinci ikinci derece yanıklar, göze çapak kaçması, kırık çıkık, bunlar Demir çeliklerde iş kazasından bile sayılmıyor artık. Bundan dolayı viziteye çıkan, rapor alan işçilere işten kaytarıyor gözüyle bile bakılıyor işçiler arasında.

Birde biz soralım. Geçen yıllarda on tane makine bakımıcının olduğu bölümde bu sene, bu sayı beş tane makine bakımıcısı düşürülmüş. Bunun sorumlusu kim? Bu da mı işçinin dikkatsizliği?

Tesis bundan yıllar önce kurulmuş. Dönemsel kontroller ve bakımlar yapılıyor mu? Hayır. Üretimin durmasına sebep olmak 17. madde. Arıza olmadan bakım yapıldığını görmedim. Yıllık bakım duruşları olur. Bakımdan anlayan da anlamayan da çalıştırılır, bakım tamamlansa da tamamlanmasa da, tespit edilen saatte üretim alınmak zorundadır. Bu da mı işçinin dikkatsizliği?

İşçi sağlığı ve iş güvenliğinden kim sorumludur?

Sendika bürokratlarının ne iş yaptıklarını ne işe yaradıklarını biliyoruz. Dün ayda bir formalite icabı dolaşan sendikacıların bugün bu tür sorunlarla ilgilendiklerini kimse söyleyemez. Teknik emniyet ne iş yapıyor? Formalite icabı var, ya çalışma bakanlığı ve müfettişler? formalite. Savcı, jandarma hepsi formalite ama işçi hakkını aradığı zaman tek tek işçinin karşısına dikilmesini biliyorlar bu formaliteler.

Tüm bunlar da mı dikkatsizlikten?

Kardeşler!

Biz iş kazasının en yoğun ve tehlikeli olarak yaşandığı bir sektörde çalışıyoruz. Mevcut koşullarda ne işverenlerimiz, ne devlet, ne de sendika bürokratlarının bu sorunu çözme ve güvenli bir çalışma ortamının sağlamak için bir şeyler yapmalarını beklemek enayilik olur. İş kazalarını işçinin dikkatsizliğine dayandırıyor işverenler. Suçu bizim üzerimize atıp kendileri işin içinden çıkmak istiyorlar. Ve öyle de oluyor.

Oysa iş kazaları sebepsiz olmuyor. Özellikle Demir çeliklerde kazanın nereden nasıl geleceğini kimse kestiremez. Bizler istediğimiz kadar dikkatli çalışalım, güvenli çalışma ortamı yaratılmadığı, bu çerçevede çeşitli önlemler alınmadığı sürece, fabrikaya sağ girip ölü çıkmak her birimizin kaderidir.

Güvenlikli ve sağlıklı çalışma ortamının sağlanması için, bu temel taleplerimiz hayata geçirmeye çalışalım.

İki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin!

Her türlü fazla mesainin yasaklanması!

Mesleki eğitimin sağlanması!

İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler! Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme. (22:00-06:00 arası)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir demir-çelik işçisi

Hücre karşıtı muhalefetin şiarları üzerine

Tutsak yakınlarının sermaye devletine karşı geliştirdiği özverili ve militan mücadele, devrimci tutsakların haklı gururu olmaktadır.

F tipi cezaevlerine karşı toplumsal bir mücadele bilincinin yaratıldığı şu günlerde hareketin sorumluluklarına işaret etmekteyiz. Yanısıra hareketliliğin pozitif talepleri kuşanarak sermayeye karşı saldırıya geçmesi de artık olgunlaşmıştır.

Özellikle Ağustos'un ortasından itibaren tutsak yakınları hareketinde "TMY kaldırılсын" talebinin öne çıkması, bu olumluluğun bir göstergesidir. Ve tutsak yakınlarıyla başlayan bu gelişme, hücre karşıtı muhalefete de yayılacaktır, haklılığından aldığı güçle.

Fakat pozitif istemlerimizi, F tiplerinin durdurulması ile beraber "Zindanlar yıkılсын, tutsaklara özgürlük!" ve "TMY kaldırılсын!" istemleriyle sınırlarsak eğer, mücadelenin bir ayağını eksik bırakmış oluruz. Doğru şiarımız, "Faşist TMY ve DGM'ler kaldırılсын!" olmalıdır. Bu talebimizin başına ya da ayrı bir talep olarak da, "İşkence durdurulsun, işkenceciler yargılansın" konmalıdır.

Zira, işkence, yargısız infaz ve gözaltında kayıplar sermayenin seçmeli bir terörü olarak sistematik bir şekilde sürmeye devam ederse, TMY'nin kaldırılssa da siyasal hak ve özgürlükler mücadelesinde mesafe katedemeyiz. Yanısıra, DGM'lerin sermayenin hukuk terörünü sürdürmesi de, TMY'nin kaldırılmasıyla devlete yeni bir manevra alanı açar. Bugün, TMY'yi kaldırıp yerine yeni TCK taslağı hazırlayan faşist rejimin kendisi değil midir? Ya da örnek olsun, TMY'nin 8. maddesini kaldırdıktan sonra TCK'nın 312. maddesinden yine aynı DGM'ler faşist terörü kurumsallaştırmıyorlar mı?

Yasalar ve kurumlar arasında organik bir ilişki vardır. Bunlar birbirini bütünler ve besler. Dolayısıyla, faşist yasalara karşı mücadele, faşist kurumlara ve uygulamalara karşı da genişletilmeli, Parti programının "Acil demokratik ve sosyal istemler"i çerçevesinde, tüm toplumsal muhalefeti birleştirebilmelidir. İşçi ve emekçi kitleler er ya da geç devrimci tutsakların ve yakınlarının, haklı ve meşru taleplerini ortaklayacaktır!

B. Balyemez/Gebze Cezaevi

Ailelerimiz!

Emperyalist-kapitalist patentli saldırıların günbegün arttığı bir dönemden geçiyoruz. Sermayenin faşist devleti düzenin bekaası için özelleştirme, işsizlik sigortası aldatmacası, grev ertelemeleri, sendikalara %10 baraj sistemi ve en son olarak KHK ile işçi ve emekçi kitlelere saldırgan yüzünü bir kez daha göstermiş oldu. Bu saldırı paketlerinin bir ayağı da cezaevleridir. Devlet siyasi tutsakların komün yaşamını dağıtmak; hücre (F) tipi yaşama dönüştürmek için hummalı bir hazırlık içerisinde. Buna dur demek için bizlere olduğu kadar, sizlere de önemli görevler düşmektedir.

Kasım 2000'de tüm F tipi cezaevleri tamamlanmak üzeredir. Burjuva medya tek ve üç kişilikten oluşan odaları (hücreleri) otel, villa ve Avrupa tipi cezaevleri olarak lanse etmektedir kamuoyuna. Fakat bunun gerçekte öyle olmadığını bizler biliyoruz. Siyasi tutsaklar izole edilerek, teslim alınmak istenmektedir. Diğer bir deyişle "sessiz ölüm" demektir hücre saldırısı. Devlet bunu hayata geçirebilmek için içerdekilerden ziyade, dışardaki toplumsal muhalefetin nabzını ölçmektedir. Sadece İstanbul'daki tutsak yakınlarının ve devrimcilerin eylemleri bile, hücreye geçişin o kadar da kolay olmayacağını gösteriyor.

12 Eylül zindanlarında, '84 ölüm oruçlarında, '96 ÖO ve SAG'da onlarca kızıl karanfil kucakladı ölümü. '99'da teslimiyete karşı "ölürüz teslim olmayız!" şiarıyla karşıladılar ölümü 10 yiğit devrim evladı. Saldırıları bunlarla bitmedi. Burdur'a saldırdılar 5 Temmuz 2000'de. Kollar kopmuş, ayaklar, kafalar kırılmış fakat teslim alınamamış devrimci tutsaklar. Son olarak devlet, 26

Temmuz 2000'de Bergama Cezaevi'ne saldırdı, tüneli bahane ederek. Gaz ve sis bombalarıyla başlayan saldırı dört gün sürdü. Ve dört gün boyunca tutsaklar aç ve susuz bırakıldı. Devletin vahşetine bir kez daha tanık olundu.

Aileler olarak içerdeki siper yoldaşlığını dışarıda da örelim. Diğer tutsak yakınları ile dostane ilişkileri geliştirelim.

Aileler olarak, sadece kendi çocuğumuz ve yakınımız için değil, tüm devrimci tutsaklar için mücadele edelim. Çocuğumuz veya yakınımız çıktıktan sonra da aynı tempoda mücadelemize devam edelim.

Aileler olarak, TUYAB, İHD vb. kurumlardaki çalışmalarına katılalım. Görev ve sorumluluk alalım.

Aileler olarak, sarmaşığın duvara sınımsı sarıldığı gibi hayata sarılalım, onurluca açılan bir çiçek gibi.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!

İzmir'den komünist bir emekçi

bir göz kamaşması

Ümit Altıntaş'a...

Uzun saçlı bir yadırgamaydın ilkin,
sonra sıcak
saran bir gülüş
Ormana oturmuş nehir
sonra
yeşeren filizlere
akmaktaydı
sözcüklerin durmadan
Nasıl da büyümüşün gözümde
bir cınardın ömrü yüzyılları bulan
Yanılmış da sayılmam hani
yirmi yedi yüzyıllık bir cınar
Ne çok bilmektin sen
Ne çok sevmek
Ne çok ümittin sen
Ne çok kakkaha
Sığabildiğince yitirdik
tenine seni
Çözüldü sanmıştım
kahretsin
bunca zaman sonra
bir parça da olsa dilim
dilde değil yürek de
kördüğüm

Ve şimdi ne çok hüznün

Karşısında ölüm mangaları
umudun baldırı çıplak alayıydı devrim
Korkunç güzel bir kakkaha
sen

hem neferdin, hem önder
Can çekilirken
tenden
bir haykırıştı gidişin
kan kıızıdır şafak da

Tepeden turnağa bilinçtin
tepeden turnağa yürek
Tenine sığmayan
dinamit lokumuydun
her daim fitili ateşlenmiş gezen
Bir uranyum madeni
her daim ışıyan ve
göz kamaştıran
Mümkün mü sığdırabilmek
birkaç kırık mısraya
Gösterebilsem akış yönünü nehrin
koyabilsem bu şiire
bir zerreciğini
senin

T. Yılmaz

Ağustos 2000

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Kapitalizm
barbarlık,
baskı,
sömürü,
kölelik ve
savaş
demektir!*

**Ya barbarlık,
ya sosyalizm!**